

DEN NY VERDENS.
impuls

NUMMER 1- MARTS 2011 - 29. ÅRGANG

Tidsskrift for åndsvidenskab

Øvelse giver mester

Arbejdet med åndsvidenskaben stiller visse krav til den studerende. Ikke blot rent intellektuelt, den side af sagen er ikke den vanskeligste. Hvis man tilegner sig stoffet lidt efter lidt, efterhånden som man har brug for det, vil hjerneceller, der endnu ligger latent i ens hjerne, udvikles, og man vil mærke, hvordan evnen til at forstå tingene gradvis vokser, og lige sådan evnen til at forklare analyserne for andre, der virkelig er hungrige efter en sådan viden og indsigt.

Men selv om man koncentrerer sig om det teoretiske studium, må den praktiske væremåde ikke glemmes, den er endnu mere vigtig, for den er helt ens egen. Og man kan virkelig tale om praktiske øvelser, for ligesom ingen kan blive geni inden for nogen kunstart uden at øve og træne og have tålmodighed og arbejde og atter arbejde, er der heller ingen, der kan blive geni i kærlig livsudfoldelse til gavn og glæde for omgivelserne uden at træne og øve sig og gøre fejl, men lære af det og efterhånden udvikle et virkeligt menneskeligt kærlighedstalent.

At de kosmiske analyser er rigtige, vil den studerende kunne komme til kundskab om gennem sin kærlighedserve og sin logiske sans. Begge disse bevidsthedskræfter må bruges, og jo mere man arbejder med disse kræfter i sit eget sind og søger at afbalancere dem, desto større mulighed er der for intuitionsenergiens indtrængen i dagsbevidstheden. Og gennem intuitionen kommer man i kontakt med det universelle hav af viden, som er Guds bevidsthed eller den hellige ånd.

(Martinus i foredraget "Frihed, frigjorthed og fred" okt. 1940)

Indhold

3 <i>Martinus:</i>
Fysisk og åndelig oplevelse	16 <i>Barbara Marciniak:</i>
Visdom fra Plejaderne
6 <i>Ruth Olsen:</i>
Atomkraft - en sabotage mod
jordkloden	17 <i>Viggo Mortensen:</i>
Kristendommen under forvandling
8 <i>Otto Hesselbjerg Pedersen:</i>
Kommentarer til debatten angående
Martinus Instituttet	17 <i>Birgit M Schmidt:</i>
Min søgen efter det spirituelle
10 <i>Ruth Olsen:</i>
Kære Martinus	18 <i>Ole S Larsen:</i>
Meg og kosmos
Bøger som er anmeldt:	18 <i>Robin Petersen:</i>
Slip sindet fri
12 <i>Adrian Bentzon:</i>
Gud og fremtiden	20 <i>Ruth Olsen:</i>
Edgar Cayce om essenerne
12 <i>Charlotte Bech:</i>
Godt og sundt for børn	21 <i>Kurt Christiansen:</i>
Er vores oplevelse af den fysiske verden
baseret på en illusion?
13 <i>Dorte Kvist:</i>
En moderne Trolldmand	35 <i>Walter Russell og Ruth Olsen:</i>
Lysets hemmelighed
14 <i>Lars Muhl:</i>
Frejas spådom	37 <i>Lars Palerius:</i>
Uslingen
14 <i>Caroline Myss:</i>
Ophæv tyngdekraften	45 <i>Per Bruus-Jensen:</i>
Jeget og "Det evige nu"
15 <i>Birgit Klein:</i>
Min vej hjem	48 Kort fortalt
	56 Møder

Den Ny VerdensImpuls nr.1/2011

Red.: Ruth Olsen, Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 52 72,
E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk - www.nyimpuls.dk
Giro 9 25 42 42

Gunder Frederiksen, Klintvej 85, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 36 51

Tryk: Prininfo-Holbæk-Hedehudene-Køge

ISSN 0904-0633

ABONNEMENTSPRIS

200 kr pr. år (4 numre),
dog Sverige 240 kr og Norge 230 kr, portofrit
tilsendt.

Dansk giro: 925 4242 - Norsk giro: 7877 08
07521 - Svensk giro: 39 27 16-7

Bladet udkommer medio marts, juni,
september og december

LØSSALG

40 kr stk plus porto, i alt 50 kr

ARTIKLER og andet stof til næste nr. bedes
fremsendt senest 1. maj 2011

Artikelforfattere står selv inde for deres ar-
tikels indhold, der ikke nødvendigvis deles af
redaktionen.

KOSMOLOGISK INFORMATION

er et bogforlag med speciale i sekundærlitteratur i rela-
tion til Martinus' verdensbillede.

Forlags- og redaktionsadresse:

Kosmologisk Information,

Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland.

Tlf 59 30 52 72 (bedst hverdage ml kl 9-11)

E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk

www.nyimpuls.dk

Der må frit kopieres fra bladet, men med
kildeangivelse

Forsidebilledet er en skarabæ. Den egyptiske solgud
Khepri blev fremstillet som en skarabæbille, hvis
afkom kommer til syne fra huller i jorden. Den blev
associeret med myter om selvskabelse og med solens
tilsynkomst fra Underverdenen.

*Dette blad er øget med 4 sider, fordi et par af artiklerne
er meget lange. Kurt Christiansens lange artikel er sat
ind i midten, så den eventuelt kan tages ud og bruges
f.eks. til studiekredsarbejde.*

*Og så er det tid til fornyelse af abonnementet, derfor
redlægger jeg et girokort, selv om jeg nok ved, de fleste
efterhånden betaler over netbank. Gør man det, kan
man bruge reg.nr. 3208 foran kontonummeret 925 4242
i stedet for de tegn, der står på girokortet. Men prisen er
stadig 200 kr for danskerne.*

*På bagsidens inderside kan man se, hvilke småbøger der
nu kan købes til den billige pris, mens det på bagsiden kan
ses, hvilke bøger jeg ellers har på udsalg.*

Den retssag, der var omtalt i Impuls 1/2009

*- Sam's bo mod hans tidligere revisor Finn Bentzen -
er efter mange forsinkelser nu fæstsat til at finde sted
29/6 kl. 9.15-16 og 30/6 kl. 9.15-13.*

*Jeg har i dette blad anmeldt de fleste af bøgerne, men
jeg håber stadig, der er andre, der vil fortælle lidt om de
nye bøger, de har læst.*

*Jeg har valgt insekter og biller som forsidebilleder dette
år, for jeg synes det er sådan en forunderlig del af dyrever-
denen.*

X h Ruth

Fysisk og åndelig oplevelse

Det er i høj grad tiltrængt, at de jordiske mennesker kan blive i stand til at skelne klart mellem fysisk og åndelig oplevelse. Det hersker stor forvirring med hensyn til dette spørgsmål. Menneskene ved i virkeligheden ikke, hvad der i sig selv er fysisk, og hvad der er åndeligt. Derfor er det ofte meget vanskeligt for menneskene at forstå den åndelige tilværelse og specielt den tilværelsesform, der gør sig gældende, når man ikke mere har det fysiske legeme at opleve igennem.

Der er mange former for åndelig oplevelse, som menneskene tror er fysiske, og derfor tror de, at disse oplevelser må ophøre ved dødens indtræden, altså når det fysiske legeme adskilles fra de åndelige legemer. Da livet i den fysiske verden er så stærkt baseret på den fysiske sansning, tror mange mennesker, at denne sansning er det primære i al oplevelse, og de kan ikke forstå, hvordan livet skulle kunne fortsætte efter kroppens død, da de ikke kan forestille sig livsoplevelse i situationer, hvor den fysiske sansning er ophørt. Gennem en sådan opfattelse bliver døden det samme som tab af bevidsthed. Det er faktisk den overtro, som i dag behersker millioner af mennesker, selv om de kalder sig kristne og er døbt i Faderens, sønnens og helligåndens navn.

Det er disse dødstilhængere, som er de dominerende blandt jordmenneskene i øjeblikket, det er disse mest hårdkogte materialister, som sætter skred i den moderne krigsudfoldelse, enten den så kaldes kold krig, eller den udfolder sig gennem atombomber eller andre former for moderne helvedesmaskiner. Krig under enhver form har kun til hensigt at dræbe alt, hvad der opfattes som faretruende, konkurrerende eller rivaliserende. Alt det, som på nogen måde kan være til gene for ens livsudfoldelse, ja, måske en trussel mod ens eget liv, må ryddes af vejen efter denne overtro. Man tror, man kan rydde det af vejen, og aner ikke, at man på denne måde tværtimod forværrer forholdene og sår en fremtid for sig selv, som man vil komme til at høste under endnu mere faretruende omstændigheder.

Intet kan dræbes og ingen kan dræbes

Krigens tåbelighed vil blive langt mere indlysende, når man når frem til at forstå, at intet kan dræbes, og ingen kan dræbe. De ”fjender”, man tror at have dræbt, kan aldrig dø, og den ”hævn”, man tror at have fået, vil blot

komme igen på den måde, at ”fjenden” atter hævner sig. At man har kunnet ødelægge nogle væseners fysiske legemer vil i værste tilfælde bevirke, at disse ”fjender” eventuelt kan forfølge en i deres psykiske tilstand, og er man krigerisk indstillet, er man absolut ikke beskyttet mod en sådan forfølgelse.

I alle tilfælde sker der jo det, at disse ”fjender” igen fødes, ligesom man selv gør det, i nye fysiske legemer, og ifølge universets lov for tiltrækning og frastødning vil man atter og atter komme til at stå ansigt til ansigt med sine dødsfjender, og man vil, som skæbneloven udfolder sig, skiftevis komme til ”at bide i græsset”, indtil hadet kan afløses af tilgivelse, forståelse og sympati.

En sådan tåbelig og himmelråbende ulogisk livsform er som en vandring, der fører længere og længere ind i et ”helvede”. Og dette ”krigens helvede” er jo ikke blot noget, der angår krigene mellem nationer og stater, der føler sig som arvefjender, det gælder også i de enkelte menneskers privatliv. Også der udkæmpes voldsomme krige, og selv om våbene sjældent er dolk eller pistol, men almindeligvis ord, intriger og andre langsomt virkende våben, er disse krige dog lige så blodige og helvedesagtige som krigene mellem nationerne.

Magtbegær, jalousi, misundelse og mange andre lignende jordmenneskelige egenskaber udfolder sig rundt omkring i det daglige liv på arbejdspladser og i hjemmene. Mange former for ”fjendskab” underminerer menneskers nervesystem, og hævn og had skaber et ”helvede” omkring dem, som ikke ville eksistere, hvis de blot ville lade være med at hade de mennesker, de tror er deres fjender. I virkeligheden har intet menneske nogen anden fjende end den umenneskelige side af sin egen bevidsthed. Efterhånden

som dette går op for mennesket, og det begynder at sætte sig ind i livets mysterium og arbejde med sig selv, vil alt dette dog gradvis ændres, og mennesket vil lære at se, hvad der er psykisk, og hvad der er fysisk, hvad der er materie, og hvad der er ånd.

Kvantiteter, kvaliteter og moralitet

Jo mere udviklet et fysisk væsen er, jo mere åndeligt er det. At det er mere åndeligt vil ikke sige, at det konstant skal befinde sig i en verdensfjern henrykkelsestilstand uden kontakt med andre mennesker i den daglige tilværelse. Der er tværtimod brug for dets indsats i det daglige liv. Der er brug for dets større viden, dets logiske sans og for den indsigt, det kan have i de fysiske begivenheder med en forståelse af den åndelige verden som baggrund. Denne viden, logiske sans og evne til at se de fysiske begivenheder i et større perspektiv udgør det, vi kalder ånd.

Ånd er således det samme som bevidsthed, og den åndelige verden, som eksisterer bag den fysiske verden, er menneskenes viden, deres tanker og følelser. Og det, de samme mennesker kommer til at opleve, når de gennem den såkaldte død er blevet ude af stand til at sanse gennem fysiske sanser, er netop den del af denne store tankeverden eller bevidsthedsverden, som de med deres egen bevidsthed er i stand til at komme på bølgelængde med. Da der jo eksisterer mange grader af viden og bevidsthed, kan menneskehedens åndelige verden inddeles i mange mere eller mindre beslægtede detaljeområder, der igen kan inddeles i kategorier og grupper efter deres særlige natur.

Det lyder måske mærkeligt, at menneskenes bevidsthed kan kaldes en verden, fordi materialistisk indstillede mennesker jo er tilbøjelige til at mene, at en verden er noget, der er udenom en og kan karakteriseres ved beskrivelser i mål og vægt, i højde, længde og bredde. Den åndelige verden kan ikke måles på en sådan måde, den fylder ikke noget i samme forstand som den fysiske. Ikke desto mindre kan man godt tale om en slags mål, også når det drejer sig om den åndelige verdens tilstande. Det er ikke kvantitetsmål, det da kommer til at dreje sig om, men derimod mål af kvalitet, af åndelig viden, moralitet og udfoldelse af skabevne.

Den indre verden af tankebilleder

Der findes mange kategorier af viden hos den jordiske menneskehedens enkelte individer. Der er noget, som næsten alle ved, og der er specialviden af mange forskellige arter. Der er viden om os selv og om andre mennesker. Der er viden om dyrene og planterne. Der er vor viden om fortiden, om nutiden og vore håb for fremtiden. Der

er viden om sygdom, fattigdom, sult og elendighed, men der er også viden om sundhed, rigdom og velvære. Der er viden om farver og former, om toner og rytmer. Der er gennem det sidste århundrede også kommet ny viden ind i mange menneskers bevidsthed om atomer og elektroner, om elektricitet og andre variationer af stråler og bølger. Der er kommet viden til om sole og mælkevejssystemer, om planeters og drabanter kredsløb i rummelrummet og meget mere.

Ligesom menneskeheden er omgivet af en ydre fysisk verden, rummer den også en indre verden, en verden af tankebilleder eller bevidsthedsbilleder. Hvert menneske rummer en hel verden af sådanne billeder. Nogle af disse tankebilleder har det fælles med mange andre mennesker, der kan ligefrem tales om kollektiv tankemateriale. Andre tankebilleder har det måske kun fælles med ganske få medmennesker, og nogle er det ene om at have. Men ethvert menneske har en indre verden af tankebilleder side om side med den ydre verdens detaljer.

Selv om det er et fysisk væsen, er det også et åndeligt væsen. Det eksisterer faktisk i to verdener, den ydre fysiske og den indre psykiske, og ligesom det kan opleve detaljerne i sin ydre verden, således kan det også efter behag opleve sin indre verdens detaljer. I det første tilfælde må det koncentrere sin bevidsthed udad, og oplevelsen bliver en fysisk eller materiel oplevelse, medens det i det andet tilfælde må koncentrere sig indad i sin egen tankeverden, og oplevelsen bliver en åndelig oplevelse.

Det fysiske væsen må karakteriseres som et åndsvæsen

Men medens væsenet i kraft af sin vilje kan standse sin fysiske oplevelse ved at lukke sine øjne og falde i søvn, kan det aldrig i noget tilfælde være uden åndelig oplevelse eller åndelig funktion. Da det ligeledes i mange situationer kan opleve åndeligt uden nogen som helst fysisk medvirken, medens det aldrig i noget som helst tilfælde kan opleve fysisk uden den åndelige oplevelsesevnes medvirken, bliver det ikke den fysiske sansning, men den åndelige oplevelsesevne, der er den primære, medens den fysiske kun er en sekundær oplevelsestilstand. Derfor må det fysiske væsen karakteriseres som et åndsvæsen, og dets fysiske fremtræden er kun en biomstændighed ved dets evige åndelige eksistens.

At man ikke kan opleve fysisk uden i kraft af ånd er ikke så vanskeligt at forstå. Selve dette at vi kan kende ting og væsener er jo ikke blot fysisk sansning, men også åndelig funktion. Vi kan i brøkdelen af sekunder hente billedmateriale frem fra vort åndelige arkiv, vor hukommelse. Og står vi overfor noget, vi ikke kender eller ved noget om, reagerer vi ganske anderledes, end der hvor

vi står overfor ting og personer, vi har billeder af i vor indre verden.

I situationer, som mennesket er ukendt med, prøver det ganske naturligt at finde materiale frem fra sin indre verden, som det kan sammenligne med, og forsøger at drage paralleller. For eksempel opfattede negrene i Afrika i begyndelsen de hvide mennesker, som kom i flyvemaskiner, som guder, der kom ned fra himlen. Det kunne de jo direkte hente ud fra deres indre religiøse og mytologiske verden. Senere, da de havde lært disse ”guder” lidt nærmere at kende, ændredes deres opfattelse, og de kan i dag hente billeder frem af deres bevidsthed, som får dem til at møde de flyvende fremmede med våben i stedet for at kaste sig for deres fødder.

Fantasi og drømme

At åndelige oplevelser kan eksistere uden fysisk medvirken, kan vi også se derigennem, at vi kan genopleve tankebillederne af tidligere fysiske oplevelser, også af ting og væsener, som ikke mere findes på det fysiske plan. Ganske vist ligger der en fysisk sanseoplevelse forud for disse åndelige genoplevelser, men vi kan også opleve noget i vor indre verden, der kan karakteriseres som nyoplevelser. Vi kan med vor fantasi kombinere, arrangere og planlægge ting, som slet ikke findes på det fysiske plan, men som måske netop gennem vor skabende evne kan blive fysiske realiteter, altså fysiske ting fremstår gennem vor skabende ånd.

At vi også gennem vor ånd uden nogen fysisk sansning kan komme ud for nyoplevelser, kan blandt andet blive til kendsgerning gennem de oplevelsesformer, vi kalder drømme. Mon ikke de fleste mennesker indenfor drømmenes område har haft visse nyoplevelser og set personer og ting, som de aldrig har set på det fysiske plan? Har ikke mange mennesker i drømme oplevet de skønneste bygningsværker og naturscenerier og hørt den dejligste musik? Mange har oplevet i drømme at flyve gennem rummet uden at behøve flyvemaskiner, de har oplevet, at det, de kan tænke sig til, men som ikke kan opleves på det fysiske plan, det kan i mange tilfælde opleves på det psykiske plan.

Man siger ganske vist bagefter, at det var jo kun en drøm, og drømme kan måske for det meste synes som noget forfærdeligt roderi. Men når de gør det, er det blot, fordi de gennem opvågningsprocessen er blevet mere eller mindre indfiltret i den tankeverden, der udgør menneskets vågne dagsbevidsthed. Det kan jo også ske, at man har drømme med sig ind i den fysiske tilstand, som står skarpt og klart, og hvis man ikke var vågnet op til den fysiske dagsbevidsthed, ville drømmen ikke bare have været en drøm, men selve virkeligheden.

I jordklodens åndelige legemer

Når et menneske dør, som man siger, altså når dets fysiske organisme mister forbindelsen med de åndelige legemer og bliver et lig, lever individet i en tankeverden. Men det er ikke blot i sin egen tankeverden, det oplever. Den første tid efter døden, den der kan kaldes mellemtilstanden, eventuelt ”skærsilden”, oplever væsenet sin egen tankeverden, men senere, når det ved egen eller skytsåndernes hjælp har fjernet eventuelle mørke tanker, der også efterlades som en slags mentale ”lig”, har det med sine lyse mentale energier, hvilket vil sige alt det i mennesket, som er baseret på humanisme, næstekærlighed og intellektuelle evner, mulighed for at forbinde sig med den store tankeverden eller mentale verden, som er selve jordklodens åndelige legemer.

Ligesom jordklodens fysiske legeme udgør en fysisk verden for os, udgør dens åndelige legemer en åndelig verden, hvori vi kan opleve alt det, som vi efter vor egen bevidstheds udvikling er i stand til at komme på bølgelængde med. Men det er ikke blot efter døden, at det jordiske menneske er i forbindelse med jordklodens åndelige legemer og de ”celler” eller åndelige væsener, som lever der. Det er hvert eneste menneske også, medens det lever i sit fysiske legeme.

Det er kun et spørgsmål om udvikling, hvornår jordmennesket begynder at blive vågen dagsbevidst ikke blot i sin fysiske tilværelse, men også i sin åndelige fremtræden eller i sin identitet som et evigt åndsvæsen, der lever ikke blot i jordklodens legemer, men i den evige Guddoms fysiske og åndelige legemer, der er det samme som det evige, uendelige univers. Vejen til at opleve denne enhed og blive vågen dagsbevidst i den, går igennem kærligheden til alt levende og evnen til med sin skabende kraft at være til gavn og glæde for levende væsener. Det er altså ikke hadet og hævn og frygten, der skaber sikkerhed og velvære, men udelukkende den visdom, som er baseret på tillid og kærlighed.

(Fra et foredrag 16/4-1950)

Atomkraft – en sabotage mod jordkloden

v/Ruth Olsen

Der er stadig mennesker i Danmark, som agiterer for at vi skal have atomkraft her i landet. Men da de ikke kan bortforklare affaldsproblemet, har de ikke megen fremgang. De tror dog, at det problem vil blive løst i nær fremtid, for de ved ikke, at det slet ikke er muligt at løse. Nu er de begyndt at argumentere med, at hvis man bruger stoffet thorium i stedet for uran, er der ikke noget problem.

Martinus har flere gange nævnt, at atomkraft er farlig for menneskene og en sabotage mod jordkloden. Walter Russell, der fik nogle gevaldige kosmiske glimt i 1920'erne, har forklaret mere konkret, hvorfor det er farligt, også hvorfor thorium ikke er meget forskellig fra uran, for det ligger kun et trin før uran i den dødsproces, som disse stoffer i den sidste ende af den kemiske skala er i gang med.

Alle stoffer, hvis fysiske livscyklus er ved at slutte, er farlige at indføre i den menneskelige organisme. Det gælder rådne planter og frugt såvel som råddent kød. Ja, det gælder også menneskenes egen udånding, som ville slå os ihjel, hvis vi ikke havde andet at indånde. Indånding er en livgivende proces, udånding er en dødsproces og er de rene giftstoffer for dyr og mennesker, så derfor er naturen kreeret så viseligt, at der er planter til "at rense luften".

Walter Russell skrev i 1957 en hel bog om, hvad atomkraft er. Da han så, hvordan atomkraftværker begyndte at skyde op på jorden, måtte han forsøge at råbe videnskaben op, for de vidste tydeligvis ikke, hvad de gjorde. Han begynder bogen med en kort definition: "Radiation (dvs udstråling) er det normale døds-princip. Alt i naturen dør normalt ved langsomt at udstråle dets energi (varme). Radioaktivitet er det hurtige eksplosive døds-princip."

Han forklarer, hvad atomer grundlæggende er, og hvordan det, som vi oplever som stof, opbygges og nedbrydes. Et atom er ligesom alle andre væsener en bevidsthed, der skaber og altså omgiver sig med to modsatrettede energistrømme (elektriske tankestrømme), nemlig en indadgående og en udadgående. Det som Martinus kalder tiltrækning og frastødning. Så længe den indadgående

strøm er den stærkeste, er stoffet under opbygning, men når den udadgående overtager dominansen, er stoffet begyndt sin nedbrydning. Det er spændingsforholdet mellem disse to bevægelser, der afgør hvilket slags kemisk stof, det handler om.

Det er også denne spænding, der ved at samvirke med vore sansers energier, får os til at opleve det som stof, dvs skaber illusionen af noget fast. Bevægelserne i sig selv kan vi ikke sanse, kun virkningen af dem. Apropos børnesangen: "Blæsten kan vi ikke få at se .." men fortæller med at fortælle, at kun når den rusker i træernes blade, kan vi se den.

Russell afviser Niels Bohrs atommodel, for et atom er som alt andet i naturen bygget op omkring et hulrum med ringe af bevægelse udenom, akkurat ligesom vore celler, kroppen som helhed, træer osv. Det har ingen fast kerne. Hvis den indadgående bevægelse lykkes at nå en meget høj grad af kompression, bliver varmen så stærk, at der udbryder brand, sådan som det sker i vor sol. Den undgår kun en total eksplosion, en supernova-eksplosion, på grund af verdensrummets kulde.

Atomer fødes, modnes, dør og reinkarnerer ligesom alle andre væsener. Når et atom er begyndt sin nedbrydningsproces, svulmer det op og roterer hurtigere. Det gør også en døende planet som Jupiter, som er svulmet op og trods størrelsen kun bruger 9-10 timer om at rotere en gang om sig selv, hvor Jorden bruger 24 timer. Videnskaben siger, at Jupiter udsender dobbelt så meget energi, som den modtager. Ja selvfølgelig, for dens udadgående bevægelse har overtaget dominansen, så den stille og roligt kan sygne hen og forlade den fysiske verden.

Der skal livskraft, bevidsthedskraft, til at holde en fysisk organisme frisk og levende, dvs til at fastholde den indadgående energistrøm stærk. Det er let nok at dø, det er blot "at give slip", for så vil det stof, organismen består af, automatisk søge tilbage mod ligevægt, stilhedens hvile. Fysisk stof er jo en slags "fængslet energi", kosmisk set en bevidsthedsstyret uligevægt. Som Russell skriver: "Den normale tilstand i dette univers er en ligevægtig stilhed. Bevægelse er et skabt fænomen, der udgår fra stilheden og vender tilbage til stilheden. Det kan sammenlignes lidt med, hvis man kaster en sten i en sø med helt rolig overflade. Den bryder ligevægten og skaber ringe, som al bevægelse gør, men søen vender automatisk igen tilbage til sin rolige overflade efter en tid. Der skal en kraft til at bryde ligevægten, men der skal ingen kraft til at genoprette den".

Både thorium og uran er stoffer, som er langt henne i deres dødsproces, og meningen med dem er, at processen skal gå sin langsomme gang, spredt ud dybt nede i jorden. Her gør deres stærke udstråling deres naturlige gavn ved at nedbryde jordklodens hårde undergrund, hvorved de gør de mineraler (og vand) tilgængelige som planterigets rodnet skal bruge. Men også for at holde på jordens indre varme, så den ikke afkøles for hurtigt. Jordkloden må holde sig en vis legemstemperatur, akkurat ligesom vi må.

Af og til sendes deres "arbejdsresultat", deres nedbrydningsprodukter, op til overfladen med strømmene af lava og aske ved vulkanudbrud for at bidrage til at skabe muldlag. Vulkaner kan altså være nyttige led i kredsløbssystemets "transportbånd". De skaber frugtbarhed omkring sig og får derved mennesker til at trods fare ved at bosætte sig tæt ved.

Det tåbelige er, at man er begyndt at hente disse farlige stoffer op og koncentrere dem, at "opformere" hedder det vist, så de bliver endnu farligere. Man tror man kan styre udstrålingen i kraftværkerne, men der findes intet materiale der kan bremse denne stråling, for den har evne til at gennemtrænge alt. Russell beskriver, hvordan et uranatom, set med kosmisk klarsyn, udsender millionvis af sylespidse ildkugler i sekundet, mikroskopiske sole, med ufattelig fart, dvs nær lysets hastighed.

Intet kan holde dem tilbage. De vil findes i den luft, vi indånder, i det vand vi drikker, og i den mad vi spiser. Cellerne i vor krop er levende, så længe de kan bevare deres naturlige spændingsbalance, som svarer til de ca. 37 grader. De radioaktive stråler ændrer cellernes balance eksplosivt, sådan at de begynder deres dødsproces hurtigere end nye celler kan nå at reinkarnere. Det kalder vi kræft. Cellerne er jo "fængslet" energi, en elektricitet som radioaktive stråler kortslutter. Vore celler er en slags

batterier, der behøver "opladning" af vor elektriske tankeenergi, mens radioaktivitet så at sige "aflader" dem.

De mest sårbare celler i vor krop er sæd- og ægcellerne, hvorfor brugen af atomkraft øger menneskenes ufrugtbarhed. Men også blodceller og de ufødte fostre er sårbare overfor den radioaktivitet, der allerede nu findes overalt i atmosfæren, især koncentreret 200-300 meter oppe ifølge Russell, men som "falder ned" efterhånden, hvad der kan tage mange år. Når Jesus sagde om "de sidste tider" at "ve de frugtsommelige", var det så fordi han vidste, at disse tider ville være fyldt med farlige og forurenende stoffer, som især kan skade ufødte fostre?

Radioaktivitet skaber varme, for stofs nedbrydning skaber varme, derfor betyder brugen af atomkraft, at temperaturen på jordkloden stiger. Da Russell skrev sin bog (1957) mente han, den allerede var steget én grad, selv om der da kun var få atomkraftværker. Nu er der så vidt jeg husker 3-400, der har produceret ca 300.000 tons affald, som ligger i højst usikre lagre.

Naturvidenskabens uvidenhed på dette felt er skræmmende. Vi undgik kun atomkraftværker på dansk jord på grund af almindelige menneskers intuitive fornemmelse af, hvad det er. Det hjælper blot ikke meget, når alle lande omkring os har dem. Vi må blot stole på det, Martinus forsikrede os om, nemlig at Jordkloden som vor skytsengel vil gribe ind og forhindre den helt store katastrofe, inden det er for sent. Men inden da skal mange nok gennem den læreproces, som de af atomkraften skabte sygdomme betyder.

Kommentarer til debatten angående Martinus Instituttet

Ved Otto Hesselbjerg Pedersen

Martinus Institut og deres Råd har i nogle år været udsat for ”kraftig beskyldning” og voldsom kritik her i tidsskriftet.

Denne kritik har i hovedsagen drejet sig om følgende punkter:

1. Økonomi.
2. Bogen ”Samarbejdsstrukturen”.
3. Udgivelse af bøger og andet materiale efter Martinus’ bortgang.

Så vidt jeg erindrer, har Rådet ikke svaret officielt på den fremførte kritik her i tidsskriftet. De har måske henholdt sig til Martinus’ ”7 gyldne leveregler” om bl. a. ikke at tage til genmæle og Jesu råd om ”at vende den anden kind til”.

Her følger nogle af mine tanker og kommentarer til kritikken.

Som jeg ser det, arbejdede Martinus mere for fremtiden, end for den tid han levede i. Meget vil ændre sig indenfor de næste 500 år på jordkloden for ikke at tale om de varslede ændringer om ca. 3.000 år, som vi alle ser frem til med længsel.

Når Martinus i sine sidste ca. 10 leveår ”underviste” sine medarbejdere, tænkte han også på fremtiden og de ændringer, der fremkommer, når menneskeheden - efter voldsomme oplevelser - bliver mere humant indstillet. Jeg tror, at noget af den fremsatte kritik bunder i de forskellige tidshorisonter, der her er tale om. Menneskeheden vil bevæge sig fremad ”i små skridt” efterhånden som flertallets bevidsthed ændrer sig. Dette på samme måde som ændringerne frem til nu er foregået.

Jeg tror, at nogle af Instituttets kritikere i deres iver og entusiasme ”er kommet til at bevæge sig foran forsynet”, for nu at benytte et af Martinus’ egne begreber. Dette begreb forstår jeg bl. a. således, at man vil handle efter nogle regler, som samfundet i sin helhed endnu ikke er kommet frem til med hensyn til human væremåde - og samtidig forlange at andre agerer ligeså.

Ad 1. Økonomi.

Efter min mening vil det være forkert, hvis vi ”Martinus interesserede” her og nu ville prøve at leve fuldt og helt efter de 12 punkter, der er angivet vedrørende det fremtidige Verdensrige i Livets Bog I stk. 117. Det vil jeg betragte som hørende ind under begrebet ”tossegodhed”!

Hvem af Jer vil her og nu tilskøde Jeres ejendom - og hvad I så i øvrigt ejer - til fællesskabet = Den nuværende stat?

Jeg satte i min ansættelse i sin tid i DSB stor pris på, at der forelå en ansættelseskontrakt og at jeg blev aflønnet efter de gældende regler - herunder at der blev afsat et beløb hver måned til min pension, hvilket jeg har gavn af i dag! Jeg ville da ikke have arbejdet gratis for Den danske stat, selvom jeg kunne have høstet god karma derved.

På samme måde synes jeg, at det er helt naturligt at folk, der lægger deres hele og daglige arbejdskraft i arbejde på Klint og på Martinus Institut (MI), har ordnede arbejdsforhold efter de nu gældende regler i Danmark (dk). Dette inklusive mulighederne for, at de kan få en god pensionisttilværelse. Jeg skal for god ordens skyld oplyse, at jeg ikke arbejder for eller har nogen arbejdsmæssig tilknytning til MI.

Som jeg har forstået det, fulgte Martinus nidkært alle de love og regler, der var gældende i hans levetid. Her og nu har MI naturligvis også kun mulighed for at opfylde de af Martinus overleverede opgaver ved at benytte sig af de regler, der nu for tiden er gældende i vores i øvrigt velordnede samfund.

Det er godt, at der kommer gaver og arv ind fra taknemmelige ”Martinus interesserede”, ligesom det er godt, at Instituttet får visse indtægter - eller økonomisk balance - via deres meget værdsatte kursus og foredragsvirksomhed. Sidstnævnte kan kun lade sig gøre via det store og prisværdige frivillige arbejde, som de interesserede yder. Jeg ved godt, hvad kurser og foredrag kan koste i erhvervslivet.

For mig er det helt naturligt, at der skal betales fuld normal pris for de af MI udbudte værker af Martinus. Hvis der derved fremkommer et overskud, er det efter min

mening kun godt. Jeg betragter de fra Bogbiksen udbudte småbøger og hele første udgaven af Livets Bog som rene ”piratudgaver” og vil på ingen måde støtte disse tiltag. Angående udgivelse af førsteudgaven af Livets Bog vil jeg henholde mig til MI’s Råds udtalelse herom og vil anbefale alle at undlade at købe disse bøger. Rådet har konsulteret deres advokat, der klart oplyser, at denne udgivelse er i strid med loven om ophavsret og copyright. Rådet oplyser samtidig, at de i dette tilfælde vil vende den anden kind til og ikke sagsøge udgiveren af denne udgave, men de opfordrer alle til at købe bøgerne via de lovlige kanaler.

Hvordan Rådet vil stille sig til de nu udgivne ”piratudgaver” af småbøgerne, ved jeg ikke. Vi lever her og nu i en meget ufuldkommen verden, men vi ”Martinus interesserede” kan da hver især prøve at overholde vort lands gældende love.

Ad 2. Bogen ”Samarbejdsstrukturen”.

Vedrørende ”Samarbejdsstrukturen” opfatter jeg det på følgende måde: Folkene på MI har efter bedste evne prøvet at trække det ud af Martinus’ udtalelser, som bedst dækker forholdene i vort samfund fra vores nuværende tidsalder og nogen tid fremad. Ikke nødvendigvis forholdene om 500 år eller om 3.000 år.

Jeg har i DSB (det nuværende Banestyrelsen) arbejdet som mellemleder (projektleder) i mange år. Jeg har været med til talrige organisationsændringer, ligesom jeg fra mit udgangspunkt har kunnet iagttage de forskellige interesseters ageren. Det gælder lige fra Folketinget og den ansvarlige minister over den administrerende direktør, teknisk direktør, overingeniør o. s. v. og til min plads i hierarkiet og organisationen og helt frem til de udførende folk i jernbanesporene og vedrørende de tekniske installationer. Det har været interessant og lærerigt og har

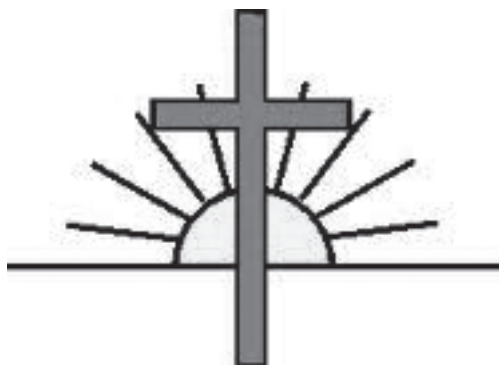
givet mig en masse erfaringer vedrørende organisation, samarbejde og ledelse i ”erhvervslivet”!

Da jeg første gang læste ”Samarbejdsstrukturen” igen, slog det mig, at dette var en bog for fremtidens samarbejde i en organisation. Hvor mange århundreder frem den så kan gælde, vil jeg ikke udtale mig om. Men om nogle hundrede år vil der nok komme mennesker, der kan udstikke retningslinierne endnu længere frem i tiden!

Ad 3. Udgivelse af bøger og andet materiale efter Martinus’ bortgang.

I nærværende gode og interessante tidsskrift har der også været store og drabelige diskussioner vedrørende udgivelse af bøger m. m. efter Martinus’ bortgang. Dette har Ole Therkelsen udførligt behandlet i sin anden bog: ”Martinus og den ny verdensmoral”. Det drejer sig især om 13. kapitel: ”Værket - Det tredje Testamente”. I dette kapitel gennemgås Martinus’ arbejde med at udføre sit livsværk helt frem til sin bortgang samt MI’s arbejde i årene herefter. Jeg regner med at Oles fremstilling af dette forløb i overvejende grad også dækker Rådets synspunkter.

Jeg har fulgt interesseret med i alle indlæggene her i tidsskriftet og jeg har for nyligt læst kapitlerne 12(bl.a. om 0X), 13 og 14(om Kristi genkomst) i Oles bog igennem igen. Efter denne gennemlæsning føler jeg mig helt tryk ved MI’s forvaltning også af denne overleverede opgave, men jeg vil naturligvis respektere, at andre læsere kan have en anden opfattelse!

Kære Martinus

Jeg ved nok, du ikke er i stand til fysisk at læse mit brev til dig, men jeg skriver alligevel i håb om, at du kan fornemme, hvad jeg vil. Jeg vil nemlig ønske, at du på en eller anden måde, derfra hvor du nu er, kunne hjælpe os med at få opklaret de misforståelser, jeg synes, der har sneget sig ind i ”din sag”.

Nogle af misforståelserne skyldes jo, at du – som jeg ser det – har givet os nogle ret så modsatrettede meldinger om, hvordan vi helst skulle videreføre denne ”sag”, sådan konkret og administrativt. Vi vil alle så gerne gøre det bedst mulige for at varetage og videregive den kostelige arv, du gav os. Men det er faktisk slet ikke så nemt at finde ud af, hvad du egentlig ønskede.

F.eks. sagde du ofte, at dit værk var en gave til menneskeheden, at det var ”alles ejendom” (12/11-74) og frit som solen. Gaver er noget, der gives uden betingelser, har du også pointeret. (Kan man tage copyright på gaver?) Du sagde også (9/9-80) ”Jeg har jo ikke eneret. Det er jo ikke mine analyser”. Samtidig gav du Rådet besked på at vogte nidkært over ”gaven”, kaldte dette Råd for ”sagens hoved”, men understregede dog, at der ikke var nogen ”overordnet”, for eneste overordnede var Det Tredie Testamente, analyserne.

Du var så bekymret for, om nogen efter din bortgang skulle ændre i dine bøger eller misbruge dem til egen personlig vinding. Du brugte udtrykket ”Der må ikke ændres et komma”, og begrundede det med at ”det gør ikke noget, om man kan se, jeg ikke var nogen belæst mand”. For at beskytte værket mod ændringer, gav du Instituttet noget, de har tolket som almindelig copyright. Kendte du de juridiske regler for copyright? (du skrev jo engang du ikke havde forstand på jura). Eller troede du, de blot beskyttede værket mod ændringer? Det ”gavebrev” til instituttet, som du skrev under på, har man tolket derhen, at de gerne må modernisere dit værk, var det meningen?

På nogle områder var du så lidt konkret, at det åbner op for højst forskellige tolknings-muligheder. F.eks. sagde du (7/8-74), at i stedet for at kritisere Instituttet for, hvad det ikke gør, skal man ”bare gå i gang og gøre det selv”. Det kan bl.a. tolkes derhen, at når Instituttet ikke giver et frit valg mellem de oprindelige udgaver af Livets Bog og de moderniserede udgaver, er det i orden, at nogle andre sørger for det.

Jeg har før fået en form for svar fra dig i drømme, da jeg var i tvivl om, jeg skulle overtage Gunders ”firma”, så jeg prøvede igen den udvej m h t originaludgaverne af Li-

vets Bog. Jeg mener, du gav et ok. Og den glæde, jeg har kunnet medvirke til at skabe hos mange, fordi de kunne få den oprindelige udgave, har for mig også bekræftet, at det var godt nok. Den medvind det projekt i øvrigt har haft, kan vel også tolkes som et positivt tegn.

Du sagde, at du ville følge din ”sag”, efter du forlod din jordiske tilværelse. Er det således dig, der har sendt de impulser til nogle folk udenfor Instituttet til at gøre noget aktivt? Kunne du så ikke også give os nogle impulser til at komme over uenighederne og frem til et konstruktivt samarbejde?

”Vi er ikke en forretning men en moral”, sagde du igen og igen. Og i en fødselsdagstale sagde du, at bøgerne skulle være så billige som muligt, ja helst gratis. ”Der skal ikke tjenes på det”, sagde du (5/2-74). Men du sagde også på et tidspunkt, at de engang ville give Instituttet store indtægter. Det rimer jo ikke.

Hvad mente du i grunden, når du dels sagde, at ”det vigtigste er at vi er venner”, dels sagde at ”sagen er vigtigere end venskab”. Du vidste jo nok, hvilke ufuldkomne væsener, du overlod ”sagen” til, så derfor så du dig vel nødsaget til at gøre rådsmedlemmerne ret så kritiske og restriktive m h t hvilke personer, de valgte ind i ”inderkredsen”. Men du har vel også vidst, at mennesker flest i dag som regel vælger efter sympatifølelser. Hvad det kan føre til, har du selv beskrevet i Livets Bog VII side 2887 stk. 29, nemlig til ”tossegodhed” og dermed risiko for at kunne blive ”ført bag lyset”. Ligesom det betyder, at klikedannelse er svært at undgå.

Hvorfor nåede du mon aldrig selv at få skrevet det ”strukturhæfte”? Du vidste om nogen, at intet er tilfældigt. Så det var det vel heller ikke! Tager jeg fejl, når jeg

tror, det var fordi din opgave kun var at få nedskrevet det åndsvidenskabelige verdensbillede, og resten skulle overlades til forsynet? Det var jo også, hvad du sagde, når nogen i Rådet udtrykte bekymring over, hvad andre kunne finde på efter din bortgang. Derfor ville de gerne have en del kontrolregler, men dertil svarede du bl.a. (16/12-75): "Så snart vi har love og sådan noget, så er vi ude i en sekt. Og så er det døende. Så forkalker det."

Måske vidste du også godt, at en fastlåst struktur og nogle institutioner alligevel ikke kan forblive uændret i en verden, der bestandig ændrer sig. At dit værk bevarer uændret er det vigtigste, ikke de former og instanser, som endnu ufuldkomne mennesker står for. Men en skønne dag er vi kommet så langt i udviklingen, at ydre formaliteter ikke betyder noget. Du ønskede at skabe en ideel struktur, der skulle passe for fremtidens selvstyrende individer af høj moral, som ikke behøver ledere og autoritetsinstanser.

Jeg kan godt se, det var et dilemma for dig, at du skulle overlevere din sag til ufærdige mennesker, der kunne risikere at køre den af sporet i misfortolkninger og indbyrdes uenighed. Det er jo hvad vi kender alt for godt fra den gamle kristendom med dens utallige sektdannelser. Derfor var det så vigtigt for dig, at der ikke var noget med medlemskab og foreningsdannelse. Men du ville også sikre dig mod, at det hele ikke endte i det rene kaos og opløsning. Du sagde derfor også, at der dels skulle være en ledelse, men ingen ledere. Så du kan vel nok forstå, der er skabt forvirring.

Jeg fungerede i nogle år i en græsrodsbevægelse, hvor der af principielle grunde ikke var nogen ledelse, hvor alle kunne komme og gå, som de ville. Et månedligt fællesmøde var eneste myndighed, alle arbejdede gratis og frivilligt. Der var mange og lange diskussioner, for vi ville nå til enighed. Det lykkedes som regel at finde nogle konstruktive kompromisser, fordi vi alle følte, at vor fælles sag og altså helheden var vigtigere end den enkelte.

Mon ikke det var en slags "fremtidsmodel", du forestillede dig, kære Martinus? Men vi skal nok nå frem til den, hvis vi altså vil det. Hvis vi vil søge efter at finde fredelige måder at forholde os til uenigheder på, erkende at ingen af os er "fuldkomne" eller har "patent på det eneste rigtige", og lytte åbent og ærligt til hinandens argumenter.

Når du engang sagde, at vi ikke skulle "diskutere", mente du vel diskutere med dem, der var helt afvisende overfor dit verdensbillede. Du mente jo nok ikke, det skulle bruges til at lukke munden på de af tilhængerne, der havde lidt afvigende meninger, vel?

Jeg forstår godt din bekymring for, hvad en alt for løs struktur ville kunne føre til. Den slags giver jo altid mulighed for, at der opstår "uformelle ledere", der ønsker magt til at styre det hele i den retning, som de mener er det eneste rigtige. Men som du gang på gang pointerede, så står forsynet jo bag denne sag, så i det lange løb vil kun det sande og ægte bestå, mens det uægte og falske vil forgå.

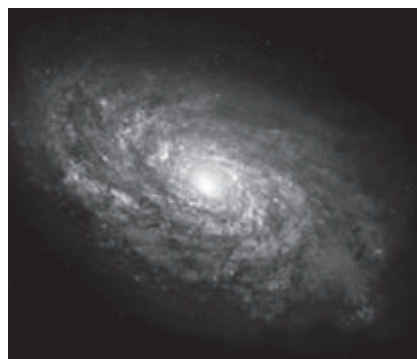
Og imens kan vi få lov at gøre nogle lærerige fejltagelser, få skærpet vor logiske vurderingsevne for således at finde den rigtige vej. Var det meningen? Har du helt bevidst ladet os få nogen tid til selv at finde ud af det?

Den vigtigste pejlesnor sagde du gang på gang skulle være analyserne. Dem kan vi bare følge, hvis vi kommer i tvivl om noget. Men det havde alligevel været rart, om du ind imellem gav os et stilfærdigt praj, om vi er på rette vej eller er kommet ind på et uheldigt sidespor.

PS. Hvorfor slog dit værk ikke igennem i offentligheden, som du troede så fuldt og fast på ville ske umiddelbart efter din bortgang? Hvad har bremset den udvikling? Du sagde engang (22/1-74), at "vi skal holde vores ægte, så vokser det". Men siden din bortgang i 1981 er det næsten ikke vokset. Hvor er problemet? Er det fordi vi ikke har holdt det "ægte"? Ja, hvad mente du egentlig med det ord "ægte"?

Kærlig hilsen
Ruth

(Citaterne med dato er taget fra rådsmøde-referaterne, nedskrevet efter båndoptagelser)

Om BØGER

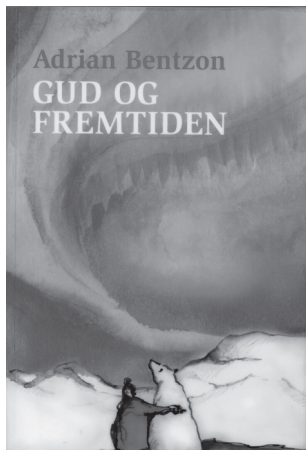
Gud og fremtiden

Af Adrian Bentzon

Tiderne Skifter 2010

250 sider – kr?

Anm. Ruth Olsen

Selv om bibliotekerne kun har et sparsomt udvalg af de spirituelle bøger, der udkommer, må man konstatere, at emnet ”Gud” er kommet til at fylde lidt mere på hylderne i den senere tid. Men de afspejler en anden slags søgen efter det religiøse end førhen.

Det er denne bog et meget godt eksempel på. Forfatteren, der er vokset op i en familie, der havde været ateister i flere generationer, havde ikke noget forhold til det religiøse, da han i en moden alder spontant fik noget, han selv kalder: ”åbenbarede visioner – en række oplevelser af klarsyn, hvor universet udvidedes betydeligt, og store sammenhænge stod klart i pludselige øjeblikke af indsigt.”

Som en naturvidenskabeligt og socialistisk orienteret person gav det stof til eftertanke, og han begyndte en søgen efter ”det åndelige”. Oplevelsen har dog åbenbart skabt mere forvirring end klarhed, for det er ret så diffuse resultater, han når frem til – for mig at se.

Han skriver f.eks.: ”Hvis der skal være nogen Gud, som man fuldt ud kan acceptere, så må det være fremtiden. Gud er fremtiden”. Det tolker han ud fra en vision han havde, hvor et stærkt lys som en slags ild forekom ham at ligge ude i fremtiden.

De impulser han i øvrigt får er ikke alle lige behagelige, flere er temmelig underlige, synes jeg. Så selv om han tror, de kommer fra en gud-lignende højere instans, forekommer det mig, at det er et eller andet diskarneret væsen, der spiller ham et puds. Han har en (telepatisk) ”samtale” med nogen, der viser det åbenbart ikke drejer sig om et højere udviklet væsen. Men han har læst Walsch’s samtaler med Gud, så nu tror han også, det er Gud han har kontakt med.

Forfatteren er en meget belæst og velorienteret person, der normalt er ret så realistisk og jordnær, men kontakten med et væsen udenfor den fysiske verden er for ham så stærk en oplevelse, at han ser ud til at have mistet noget af sin logiske sans. Så selv om der er mange kloge overvejelser om dette og hint, så sidder man tilbage med en følelse af forvirring.

Bogen er ikke kedelig, men der er så mange ”løse brikker”, at man som Martinus-læser ikke kan lade være med at tænke: læs Livets Bog, kære ven, så du kan få en bedre sammenhæng i alt det, du gennem et langt liv har oplevet (han er over 80 år).

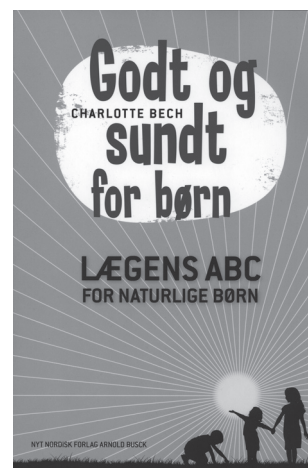
Godt og sundt for børn

Af Charlotte Bech

Arnold Busck 2010

365 sider – 250 kr.

Anm. Ruth Olsen

Jeg hørte i en radioudsendelse at en højtuddannet læge, Charlotte Bech, der har undervist på Universitets lægestudium, frarådede forældre at give deres børn kød at spise. Det lød jo interessant, at der åbenbart er kommet endnu en pioner indenfor den etablerede lægevidenskab. Så jeg fik fat i den bog, hun har skrevet, for at se hvordan hun kombinerer det traditionelle med det alternative.

Det gør hun faktisk rigtigt godt, seriøst og oplysende. Hun viser, hvordan man ofte kan undgå medicinalindustriens produkter med de mange skadelige bivirkninger ved at bruge naturens egne midler, som både er billigere og uskadelige. Hun har i øvrigt videreuddannet sig i holistisk behandling bl.a. i ayurveda-medicin.

Bogen gennemgår de mest relevante emner for børns sundhed, ordnet alfabetisk, så den er let at bruge som opslagsbog. Et af de afsnit jeg især hæftede mig ved drejer

sig om fænomenet ADHD, tidligere kaldet DAMP, altså de hyperaktive med indlæringsvanskeligheder. Børn med den diagnose er mere end tidoblet i de sidste ti år, og har bl.a. betydet en underminering af folkeskolens økonomi, fordi disse børn kræver specialbehandling.

I bogen kan vi læse om, hvordan den medicin, man oftest giver disse børn, Ritalin, er et meget skadeligt narkotisk stof. Ud over at skabe narkomaner, fordi det farmakologisk ligner amfetamin og kokain, har det en generelt ødelæggende virkning på børnenes sundhed, psykisk og fysisk. Deres vækst hæmmes f.eks., sådan at Ritalin-børn er noget mindre end deres jævnaldrende. I dag er der 25.000 børn på ritalin, en forøgelse på 6000 gange flere end for 20 år siden.

Det må vel nærmest kaldes kriminelt, at vore sundhedsmyndigheder har tilladt dette stof til børn, men lægemiddelstyrelsen er jo også nu privatiseret sådan, at medicinalindustrien står for 80% af deres omkostninger til lønninger osv. Og Ritalin tjenes der enorme profitter på, skønt der ingen sikker videnskabelig dokumentation er for dets virkning. Mange læger er nu begyndt at advare imod stoffet.

Bogen giver mange gode råd om, hvordan man kan hjælpe disse børn, bl.a. ved sund økologisk mad, motion og ordentlig nattesøvn. Det fik mig til at tænke på en TV-udsendelse for nylig om en ung engelsk idealist, der prøvede at få nogle skolebørn til at spise sund mad. En næsten umulig opgave, fordi børnenes smagsløg i den grad havde vænnet sig til industriens fastfood, at de ikke brød sig om andet, og da slet ikke friske grøntsager og frugt. Han påviste, hvordan børnene kom af med deres hyperaktivitet og fik nemmere ved at lære noget i skolen, da deres kost blev lagt om.

Industriens færdige madprodukter ødelægger simpelthen børnenes mentale udvikling. Undersøgelser har i øvrigt vist, at der er markant flere nedbrydningsprodukter fra sprøjtemidler i urin fra børn med ADHD. Man ved i dag ikke ret meget om, hvordan de mange kunstige kemiske stoffer, der bruges i industri og landbrug, påvirker børn, der jo ved ikke at være færdigudviklede er meget sårbare.

I afsnittet om sukkersyge er et af de gode råd at undgå de hormonforstyrrende stoffer. Men det er jo ikke let for almindelige mennesker at gennemskue, hvor de stoffer findes. Det er i dette afsnit man finder det råd om at undgå kød, især forarbejdet kød som f.eks. kødpålæg, for det giver en 41% højere risiko for sukkersyge, har det vist sig. Dengang børn flest legede ude i solen i stedet for at sidde foran en computerskærm, så man sjældent børn

med sukkersyge. I dag må man give råd om motion og indtagelse af D-vitamin.

Denne bog er altså en rigtig god vejviser for forældre, der vil deres børn det godt. Vidste du for resten, at WHO anbefaler ayurvediske metoder, fordi ”det er et holistisk sundhedssystem, der ser på individets liv som helhed, både sjælen, sindet, kroppen, familien og omgivelserne, og derfor ikke bare retter sig mod den fysiske krop, men også mod moralske og åndelige værdier.”

Der er altså trods alt nogen fremgang at spore!

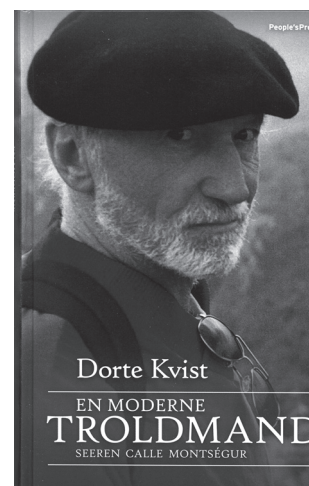
En moderne troldmand

Af Dorte Kvist

People's Press 2008

205 sider – 200 kr.

Anm. Ruth Olsen

Dette er en biografi om en meget speciel person.

”Troldmanden”, alias Karl Johan Jensen, blev født i Århus 1934 i en ganske almindelig familie, hvor faderen var skolelærer. Der var intet særligt ved ham som barn, og som ung gik han ind i civilforsvaret, hvor han en tid underviste på officersskolen. Han blev leder af brandtilsynet i København og passede sit arbejde med tilfredshed i 18 år. Han var en levemand, der elskede fester, alkohol, cigaretter, kvinder, dyre biler og smart tøj.

En dag læste han i ugebladet Ude og Hjemme om irisdiagnose, blev nysgerrig og tog på et kursus i Tyskland for at lære det. Senere blev det også til et kursus som heilpraktiker. En dag, mens han stadig var brandinspektør med villa og swimmingpool i Birkerød, hørte han en stemme, som sagde at han ”skulle arbejde for dem”. Da han ikke reagerede, kom stemmen senere igen flere gange. Til sidst accepterede han sit ”kald” fra det, han kaldte ”bestyrrelsen”.

Fra da af udvikledes hans evner for clairvoyance og healing, så han til sidst blev en genial hjælper for sygdomsramte mennesker. Hans ekstraordinære evner rygtedes, så han manglede aldrig klienter, ja ofte havde han alt for mange. Fra omkring 1970 blev han kendt som naturlægen Kalle Jaurup, et navn han havde giftet sig til.

Han mente det udelukkende var tanker, der kunne helbrede, for alle sygdomme var tankeformer, sagde han. Han troede ikke på nogen Gud, men talte i stedet om ”universet” og lign. I øvrigt mente han selv, han var kanaliseret. Han søgte hele livet efter dybere forklaringer på alle de åndelige ting, han oplevede. Han kunne åbenbart bevæge sig ud og ind i de forskellige ”frekvenser”, f.eks. kunne han følge de døde til ”himmelens port”.

Mange af de forklaringer på de universelle ”mysterier”, som han fandt frem til, forekommer mig lidt vidtløftige og usammenhængende, og mange af dem stemmer slet ikke overens med de forklaringer, vi har fået fra Martinus. Men det er jo svært at vurdere for folk flest, så han gjorde et dybt indtryk på mange, hvoraf en del har bidraget til denne bog, hvor de fortæller om deres oplevelser med ham. Alle siger de, han var et meget kærligt og hjælpsomt menneske.

En af dem er Lars Muhl, der har skrevet en hel bog om ham – ”Seeren fra Andalusien” – hvor man får et ganske godt billede af ham og den mystik, han omgav sig med. En anden fortæller om, hvordan Sai Baba en gang mødte truende op da de talte om ham, fordi Calle havde sagt, at Sai Baba var ”en mørk energi”. Et rådsmedlem i Martinus-sagen, Per Jan Neergaard, har også bidraget til bogen med bl.a. en historie om, hvordan de sammen talte med planeterne og beskrev, hvad mineraler tænkte og følte.

I 1995 tog Kalle navneforandring til Calle Montségur, fordi han i en vision af den sidste stormester for tempelridderne havde fået til opgave at ”tage ansvar for bjerget Montségur”, hvorfra katharerne blev drevet i døden af Paven i 1200-tallet.

Calle forlod jorden i 2007 i sin lejlighed i Sydspanien. Efter at have læst bogen kan man ikke lade være med at spekulere på, hvad den dybere mening mon var med at give denne person disse særlige evner. At han var redskab for ”højere kræfter”, er der for mig ingen tvivl om. Måske var det blot for at gøre menneskene opmærksom på, at verden ikke kun består af det fysiske.

Frejas spådom

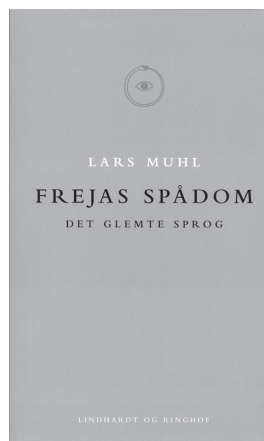
Af Lars Muhl

Lindhardt og Ringhof 2010

Ca. 100 sider, 250 kr.

Anm. Ruth Olsen

Lars Muhl har skrevet en lille tynd bog – tynd både i form

og indhold. Den består hovedsageligt af nogle små digte. Teksten hertil skulle han angiveligt have fået – nærmest kanaliseret vist – ved et besøg på en lille holm udfor Samsø ved en sø her, der kaldes ”Frejas øje”. Han mener digtene udtrykker en gammel nordisk tradition, som han således er blevet kaldet til som fødselshjælper at genoplive. Derfor undertitlen ”Det glemte sprog”.

Jeg har svært ved at se noget gammelnordisk i digtene, for ordene handler meget om noget fra vor egen tid. Og jeg har også svært ved at se nogen spådom. Men det kan jo være, det blot er mig, der befinder mig i en helt anden tankeverden end Lars Muhl. Han er nu engang en poetisk sjæl, mens jeg måske alt for hurtigt spørger mig selv: hvad kan jeg så bruge det til? Digtene vil jeg kalde små ”følelsesglimt”, der ind i mellem godt kan være tankevækkende.

Eksempel: (vers 67)

fylder børn med metadon fra b r
slukker lys der aldrig
blev tændt slukker sort samvittighed
i sorte svin

Til sidst i bogen er et afsnit om runer, som jo var vort første forsøg på et skriftsprog her i Norden. Muhl mener, at runer havde en langt dybere betydning end vore dages bogstaver. Derfor brugte fortidens shamaner ”at kaste runer”, når de skulle spå om fremtiden.

Til allersidst i bogen er aftrykt de tegninger, der var på det guldhorn, der blev fundet i 1639, og som man nåede at aftegne, før guldhornene blev stjålet og omsmeltet.

Ophæv tyngdekraften

Af Caroline Myss

Borgen 2010

245 sider – 280 kr.

Anm. Ruth Olsen

Caroline Myss har læst Teresa af Avila og har her fundet inspiration til ”en ny model” for helbredelse. Den hedder ”bøn og nåde”. Den betyder, man skal give slip på fornuften og logikken og hengive sig til en ”mystisk forvandling”, et sjælens ”indre slot”.

I forordet siger hun: ”Da jeg så at sige anbefaler læseren at lade fornuften blive uden for døren og træde ind i den mystiske bevidstheds rum – ikke kun for at blive helbredt, men som en måde at leve på – har jeg valgt titlen ”Ophæv tyngdekraften”. Ordet tyngde kommer af det latinske ord *gravis*, der betyder alvorlig eller tungtvejende. Det handler altså om tanker og følelser, der er alvorstunge eller tynger, som med andre ord ophober følelsesmæssig, psykologisk og intellektuel tyngde.”

Hun mener, vi skal slippe fortidens fortrædeligheder, dens frygt og negativitet, og tilgive alt og alle. Vi skal ikke prøve at finde årsagerne til, hvorfor vort liv er som det er, for det kan vi alligevel ikke, siger hun. Vi skal holde op med vort konstante spørgsmål HVORFOR. At finde meningen og formålet med at leve er ikke en rationel proces men en ”mystisk erfaring”, et ”åbenbaringsglimt”.

Vi skal turde tage springet og følge intuitionen, følge sjælen i stedet for sindet, som hun siger. Hun bruger den beskrivelse, som middelalderens Johannes af Korset giver om ”sjælens mørke nat”, til at forklare hvad hun mener med at give slip på fornuftens styring. Første stadie i hans ”mørke nat” kalder han en ”renselse”, det er sansernes sammenbrud, en given sig hen til sin egen indre verden og sin magtesløshed, til sin ”indre kernekraft, kærligheden”.

Undervejs møder han ”de syv dødssynder”, de som vi skal turde konfrontere os med for at kunne frigøre os fra. De er: Hovmod, griskhed, nydelsessyge, raseri, frådseri, misundelse og dovenskab. Dermed er vejen banet for en indre transformation. Resten er bøn og nåde.

Nåde er ifølge Myss (s. 134) ikke nogen vag guddommelig substans, ikke en logisk intellektuel evne, som kan indeholdes i en enkel definition. Den må opleves og erkendes af den enkelte indefra. Det er en guddommelig kraft, som kan betvinge naturlovene, som det ses i forbindelse med mirakler.

Hun opregner syv ”nådegaver”: Ærefrygt, fromhed, forståelse, sjælsstyrke, rådgivning, viden, og visdom, og giver dem alle en længere uddybende forklaring, der gør dem relevante for vor tid.

At læse de gamle mystikere har åbenbart givet Myss en noget anden indfaldsvinkel, end den vi har set i hendes andre bøger. Hun er blevet grebet af tidens hang til det mystiske. Hun skriver (s. 29): ”Ved mystisk forstår jeg, at der kræves indgriben af en højere magt opfyldt af guddommelig vilje.”

De af os, der har læst Martinus’ lille bog ”Bønnens magt”, ser ingen grund til at nedvurdere fornuften og logikken. Men måske er det kun et spørgsmål om, hvordan vi tolker ordene.

Min vej hjem

Af Birgit Klein

Forlaget Helia 2010

424 sider – kr?

Anm. Ruth Olsen

Birgit Klein, som har skrevet 9 spirituelle bøger, har her skrevet en slags selvbiografi. Hun er født 14/4-1945. Efter en for den tid ret så normal barndom, præget af en ateistisk og socialistisk far, kastede hun sig som ung ud i tidens hippie-liv og eksperimenterede lidt med stoffer i det små. Hun fik en universitetsuddannelse i psykologi, som hun dog aldrig har brugt professionelt. Fik barn, blev gift og ret hurtigt skilt igen.

Interessen for åndelige ting begyndte for mange i de år, så Birgit begyndte på et TM-meditationskursus, derefter også et astrologikursus. Der var ikke job at få i hendes fag, så den stod på understøttelse, alt mens forskelligt new-age blev afprøvet, herunder stor interesse for sund kost, yoga, pendulering osv. Også en del spirituelle bøger fik hun læst. Blev gift igen i de år.

På et tidspunkt ca. 1982 oplever hun at have fået kontakt med den åndelige verden i form af et budskab fra hendes åndelige vejleder Johannes, der beder hende om at koncentrere sig om sin åndelige udvikling. Hun siger, hun hørte Jesus kalde på hende og bede hende om at arbejde for ham.

I 1983 udkom hendes første bog ”Jorden dør uden kærlighed”, angiveligt kanaliseret fra Johannes, men også med budskaber fra Gud, Jesus, Maria og flere andre ”opstegne mestre”. Det er en lille sød og varm bog, der uden tvivl har været til glæde for mange. Men da jeg læste den, var jeg allerede begyndt at læse Martinus, så jeg tænkte: Det kan måske godt være rigtigt, men det kan jeg jo ikke vide, for her er jeg helt overladt til at *tro*.

Jeg er ikke i tvivl om, at Birgit har haft nogle for hende banebrydende åndelige oplevelser, for med al hendes meditation åbnede hun jo for væsner fra ”den anden side”. At der også kom uheldige væsner igennem, fortæller hun om i denne bog, også om hvordan det lærte hende ”at sortere”.

Nogle har ment, hendes bøger blot indeholder, hvad hun har kunnet læse sig til i andre spirituelle bøger, men interessen for netop hendes bøger har vist, at hun har en særlig god måde at formidle det på. Så det har selvfølgelig været meningen, at hun skulle have den opgave. Hun skriver et sted, at hun aldrig har været interesseret i at fordybe sig i f.eks. Martinus, for hun skulle have det ”indefra mig selv”.

Hendes biografi tegner et billede af en ret så privilegeret kvinde, der har haft tid og råd til at koncentrere sig om sin egen følelsesmæssige udvikling og sit eget nære liv. Men hun har for mig at se forsømt at udvikle en bredere samfundsmæssig horisont. Rig eller fattig er for hende nu et spørgsmål om karma og derfor blev hun højreorienteret og udtrykker glæde over ikke længere at være venstreorienteret.

Hun er flere gange i Israel for at svømme med delfiner, og i den forbindelse har hun helt overtaget Israels syn på palæstinenserne, dvs de er forfærdelige og har ganske uret. Hun har åbenbart ikke megen forståelse for, hvad det vil sige at nogen kommer og uden videre tager ens hjem og land. Hvad om det var sket for os i Danmark? Hun udtrykker afstandtagen til de fremmede, vi har her i landet, og kan åbenbart ikke se det spirituelle overordnede perspektiv, dvs ser det som led i den globaliseringsproces, der i sidste ende skal føre til ét samlet folk i ét samlet verdensrige.

Når hun et sted (s. 250) siger, at hun er på vej til kosmisk bevidsthed, lyder det som om hun tror, det ligger ”lige om hjørnet”. Men da hun også siger, at en pacifist blot er en der er konfliktangst, og at man ofte skal gennem en krig for at få fred, tror jeg hun må belave sig på en hel del inkarnationer inden da.

Bortset fra det, er hendes bog ganske interessant, for den siger meget om, hvor forskelligt den spirituelle udviklingsvej kan forme sig. Den fortæller om store såvel som små ting i hendes liv, ganske ærligt og velment.

Visdom fra Plejaderne

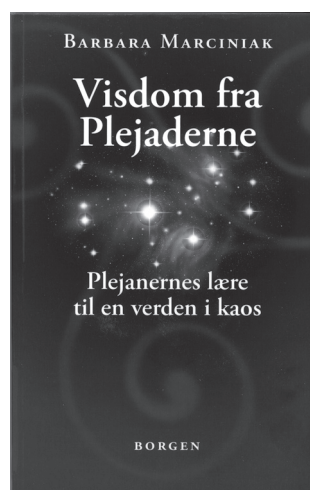
Af Barbara Marciniak

Borgens forlag 2010

285 sider – kr ?

Anm. Ruth Olsen

Der står om forfatteren, at hun er et internationalt

hyldet trancemedium, har en BA i samfundsvidenskab og har modtaget budskaber siden 1988 fra et kollektiv af multidimensionale åndelige væsener fra Plejaderne. Hendes bog ”Lysets sendebud” har solgt i mange tusinder verden over.

I bogen præsenterer plejaderne sig bl.a. sådan: ”Vi er rejsende gennem tid og mangfoldige dimensioner. I øjeblikket er vi for alvor fokuseret på et bestemt sted og et bestemt tidsrum, nemlig Jorden fra året 1987 til og med 2012. Det lader til, at dette sted i denne periode sikrer sandsynligheden af en triumferende præstation, hvor nogle af livets majestætiske mysterier, for en kort stund, bliver virkeliggjort og åbenbart. Vi er her for at iagttage og deltage i denne begivenheds storhed.”

Bogen består derefter i en kaskade af ret så komplicerede ord og sætninger, som jeg for det meste har svært ved at finde sammenhængen i og meningen med. Men at der skal ske noget helt omvæltende i december 2012 står åbenbart helt fast. Det med at energivibrationen på Jorden skal hæves i årene 1987 til 2012 har vi hørt før, så får vi jo se, hvad det indebærer. Jeg er som altid meget skeptisk. For hvad er det for væsener, hun mener at kanalisere? Deres holdninger virker temmelig amerikanske, f.eks. deres hang til konspirationsteorier og deres stærke afstandstagen overfor al statsstyring.

Bogen består af mange lidet konkrete udsagn som f.eks: ”Når først I ser et større virkelighedsperspektiv, kan I slippe de følelser af magtesløshed, som holder jer og jeres slægt fangne”. Eller: ”I er pionerer, der bereder vejen for en ny fortolkning af virkeligheden”. Eller: ”Menneskeheden er ved at forberede sig på at omdefinere den usynlige verden hinsides videnskabens og religionens argumenter og begrænsninger.”

Følgende citat (s.66) lyder nu ganske interessant: ”I har lært, at alt eksisterende er forbundet med et ubegrænset interaktivt net, som vi kalder tilværelsens net. Alle begivenheder, store og små, er oplagrede i dette net af intelligent energi, som har en ubegrænset erindringsevne blandt sine mange andre egenskaber. Jeres internet er en symbolsk model af dette tilværelsesnet – et forsøg i den materielle verden på at efterligne nettet og gentage dets grænseløse energi. Skønt dette net altid er til stede og ikke har noget servergebyr, kræver startgebyret at I er nødt til at mestre jeres sind og kende jer selv for at komme online.”

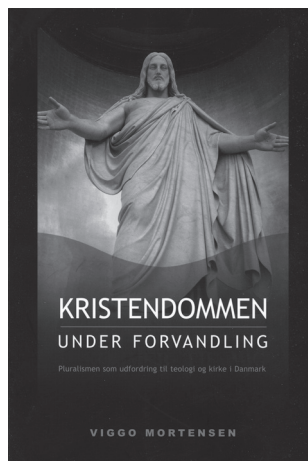
Kristendommen under forvandling

Af Viggo Mortensen

Forlaget Univers 2005

240 sider – 100 kr.

Anm. Ruth Olsen

Da jeg faldt over denne bog, troede jeg den beskrev et opgør med gamle dogmer og en ny fortolkning af Bibelens tekster, både med hensyn til nyfundne Jesus-ord og de nye spirituelle strømninger, der jo begge indeholder f.eks. reinkarnationen. Men her er ingen forslag til en radikal nyorientering, nærmest blot en konstatering af, hvor sløjt det står til i folkekirken. Og så en historisk gennemgang af kristendommens udvikling.

Nok erkender man vor tids individualistiske og mangfoldige spiritualitet, der synes at have meget lidt brug for præsternes prædikener, ligesom man indser tabet af det religiøse fællesskab i kirkerne, men her er ingen løsninger. Man konstaterer også, at der med indvandringen er opstået et væld af det, man kalder imigrant-menigheder, og bogen indeholder en opremsning af dem med deres medlemstal.

I en tid hvor den kristne kulturarv vakler, og hvor moraliteten synes at være overtaget af bl.a. FN's menneskerettigheder, kan det undre, at regeringen pludselig finder på at indføje i kontrakten med Danmarks Radio, at den skal arbejde på grundlag af ”danske værdier, herunder den kristne kulturarv”. Men nu er den Anders Fog jo også ude af billedet, der mente religion skulle ud af det offentlige rum!

Folkekirken har ellers været ret god til at tilpasse sig de herskende ideologier. At den har tilpasset sig det materialistiske verdensbillede viste roskildebiskoppen Jan Lindhardt, da han afskaffede ”den evige sjæl”!

Jeg tror folkekirken en dag bliver nødt til at acceptere, at menneskers åndelige behov ikke behøver institutioner endsige et præsteskab. Fællesskaber omkring udveksling af spirituel viden og erfaringer vil menneskene fremover etablere selv, eventuelt via internettet. Men de gamle gudshuse, kirkerne, kan godt bruges af den enkelte til stille bøn/meditation ind i mellem. Der er jo en særlig energi i de bygninger, der i århundreder har rummet så megen inderlig tro og håbefulde tanker.

Bogen slutter med en sød lille historie:

En mand kommer forbi en byggeplads og spørger en af arbejderne, hvad han laver. Han svarer: ”Dag ud og dag ind slæber jeg sten og mørtel. Hver dag det samme slid.” Manden går videre og spørger den næste, der også slæber sten og mørtel, hvad han laver. Han svarer: ”Jeg bygger en katedral”.

Min søgen efter det spirituelle

Af Birgit Marie Schmidt

Mellemgaard 2011

165 sider – 200 kr.

Anm. Ruth Olsen

Dette er en moden kvindes selvbiografiske beretning om, hvor hendes åndelige søgen førte hende hen. Født 1936 i Korsør, hvor hun har boet hele livet og arbejdet som sygehjælper. Først da børnene var store, begyndte hun at læse spirituelle bøger og gå til foredrag herom. Via et kursus i zoneterapi blev hun bragt videre til alt det, den alternative verden indeholder i al sin brogede mangfoldighed af godt og skidt. Hun har også været hos clairvoyante, men erkender at man her nemt kan risikere at blive narret.

En dag hører hun en indre stemme sige, at hun skal skrive en bog. Ved et besøg hos en, der kunne det med kanaliseringer, fik hun også besked på at skrive en bog men først på et senere tidspunkt. Det begyndte hun så på en dag, og selv om det ikke var nemt for hende, blev det alligevel til en god og udviklende proces.

Bogen består dels af rejseoplevelser fra hendes liv, bl.a. til pyramiderne, dels af andre oplevelser som f.eks. en alvorlig sygdom. Hun gik sammen med sin mand ind i Liberal-katolsk kirke, der jo hovedsagelig bygger på teosofien. Hun har flere gange været hos Birgit Klein, og her fik hun beskeder fra Jesus, hvem hun i et tidligere liv skulle have kendt, da han gik på jorden.

Man kan se, hun har læst Birgit Kleins bøger, for flere afsnit i bogen genkender jeg som taget fra disse bøger. Men ellers handler det mest om den undervisning, hun får hos en clairvoyant, og de kanaliserede budskaber hun får her.

Der er udkommet mange bøger af den her type, men alle formidler jo på hver sin måde, og når blot nogle har glæde af dem, er det jo fint.

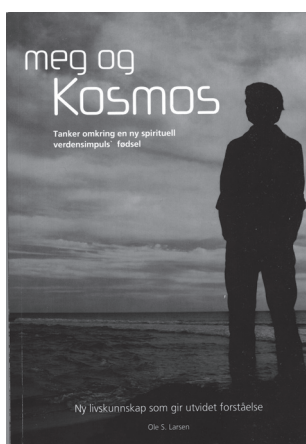
Meg og kosmos

Af Ole S. Larsen

Kursiv Media 2011

114 sider – 180 kr.

Anm. Ruth Olsen

Når man har lært Martinus' verdensbillede at kende, får mange en stærk trang til at dele sin glædelige indsigt med andre. Det er blot sjældent (endnu) man møder mennesker, der har lyst til at høre om det. Men så kan man jo prøve at skrive en bog om sine mange fantastiske indsigter og håbe på, den vil "flyve" ud i verden og nå frem til de, der lige står og har brug for netop det budskab. Nu er det jo også blevet økonomisk overkommeligt selv at stå for udgivelsen af sin bog.

Det har denne norske forfatter her så gjort. Så må man håbe, at det norske bogmarked for spirituelle bøger ikke er lige så "oversvømmet", som det danske. For denne giver faktisk en god indfaldsvej til nogle af de åndelige emner. Den er let læselig og ikke så teoritung som så meget andet på det "marked". Den har en fin beskrivelse af det nye åndeligt søgende menneske, bl.a. med fokus på ændringerne i de kønslige forhold og ægteskab, men også fænomenet "konkurrence" med dets negative virkninger tages op. Begrebet penge har et særligt afsnit.

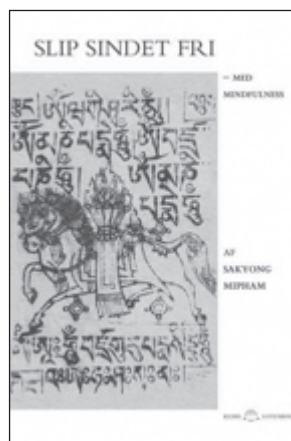
Til sidst gives nogle gode råd om, hvordan vi kan klare os i en verden, der ikke er særlig positiv og forstående, og dog bevare vor indre styrke og sindsro.

Slip sindet fri

Af: Sakyong Mipham

KLIMS LOTUSBØGER
ISBN 978-87-7955-566-2

Anm. Robin W.Petersen

Sakyong er søn af den i vesten kendte buddhistiske lærer Chögyam Trungpa. Sakyong er desuden en af de første i en ny generation af Tibetanske buddhister som

er opvokset i vesten, USA. Dette mærkes tydeligt i fortællestilen og den måde Sakyong refererer til sit liv på. Ligesom bogen i højere grad end mange tidligere bøger om buddhisme, er støvsuget for uforståelige termer, der kun henvender sig til en lille kreds af kendere. Men i bogens indhold er der stadig tale om traditionel buddhistisk filosofi på "godt og ondt".

Buddhismen hører jo til blandt de levende religioner, dvs en religion, der modsat de "døde" religioner som fx kristendom, islam og jødedom, ikke blot foregiver at være et definitivt budskab fra en spirituel verden til efterlevelse. Basta! Buddhismen udgør i højere grad en nuets erkendelsesvej til frigørelse for den enkelte.

Den buddhistiske livsfilosofi rører det moderne menneske mere end mange andre livsanskuelser, bl.a fordi buddhismen betoner det rationelle, ateistiske, ydmyge og humane. Vi ser dertil, at buddhistisk filosofi i større eller mindre udstrækning er tilstede i selvudviklingsmiljøer, samt inden for coaching og den spirituelle modeverdens menukort, i det aspekt af meditation der kaldes mindfulness.

Selvindsigt, medfølelse, meditation, positiv tænkning og analyse af lidelsens årsag er centrale temaer i buddhismen. Men man må også gøre sig klart, at når vi siger buddhisme, siger vi også en speciel vej og form for selvindsigt.

Den buddhistiske filosofi er i lige så høj grad en afviklingsfilosofi som den er en udviklingsfilosofi. Hvilket skal forstås således, at for buddhisten handler det om at komme fri af de lag af begrænsninger hvormed vi er fanget i illusionernes verden. Når buddhisten gennem vedvarende praksis udfører den aktivitet at opløse alle illusioner (hvordan han så end ved/finder ud af, hvad som er illusorisk eller ej) træder han ind i "verden som den er". Hvorimod en filosofi som Martinus', er en udviklingsfilosofi, der beskriver hvordan mennesket gennem sine inkarnationer modnes til højere og højere former for bevidsthedsliv, ikke ved direkte afvikling, men ved omformning via erfaringsdannelse.

Vi kan med Martinus sige, at der skal en forudgående erfaringsdannelse til før ægte afvikling bliver mulig. Buddhisten derimod forestiller sig, at alle mennesker i princippet har de samme muligheder for frigørelse, hvilket jo er i modstrid med fx Martinus' filosofi som påpeger den nødvendige, gennem årtusinder langsomme forædling af hvert individs moral og erfaringer som grundlag for højere bevidsthed. Buddhismens variant af udvikling, hvor selvet ikke gennemgår en udvikling, men snarere blot angiver en forvikling der skal opløses indtil tomhed erkendes, danner måske baggrunden for at buddhister opfatter selvet som en forhindring.

Meditation (ikke at forveksle med det Martinus fejlagtigt definerer som meditation) står centralt, når nutidens mennesker ønsker at komme ind i en dybere og mere fuld kontakt med og forståelse af sig selv. Denne bog, handler som mange andre buddhistiske bøger om at opnå frigørelse via meditation, ved med meditationen at lære at se, forstå og beherske sit sind og dets indhold (hvis man overhovedet kan opdele i sind og indhold).

Er bogen så en støtte dertil? Ja og nej. Ja, for buddhister, og fordi der er mange almene anvisninger i bogen, som enhver uanset hvad man iøvrigt tror på, kan anvende som praktiske instruktioner. Især for begyndere i meditation er der fine analogier for at anskueliggøre diverse holdninger og tilstande, som vi også finder det inden for moderne psykologi og coaching. Samt dertil gode praktiske retningslinjer for siddestilling og andre af de vanskeligheder den praktiserende kan støde på, som fx at have en for stram eller for slap tilgang til sin meditation. Ligesom der ved al buddhistisk tekst er megen visdom i bogen. Men selv om forfatteren tilsyneladende forsøger at beskrive udviklingsprocessen, eller snarere afviklingsprocessen, i dens overordnede forløb mod frigørelse, gøres dette med en lang række specifikke eksempler der, trods de tydeligvis er ment til pædagogisk anskueliggørelse, ofte forekommer mig at være så særprægede, at de næppe udgør anvisninger for mediterende i almen forstand. Dette kan ikke undgå at virke forvirrende for begyndere i meditation, hvis man tror, at Sakyongs beskrivelser angiver nogle almene processer og ikke blot noget han

har oplevet eller hæftet sig ved i sit eget virke som mediterende buddhist og underviser. Læsere som er ukendte med buddhistisk tankegang, vil således have svært ved at følge teksten trods dens moderne sproglige form, fordi den udtrykker den specielle buddhistiske anskuelse.

Som mediterende med en mangeårig praksis uden for et religiøst tilhørsforhold, savner jeg en mere almen fremhævelse af meditationens temaer, faser og processer i bogen. Ligesom jeg finder Sakyong i al for udstrakt grad giver udtryk for, at bestemte reaktioner i processen udelukkende optræder under specifikke meditationsformer. Min erfaring er, at så mekanisk fungerer meditationsprocessen ikke. Her finder jeg Sakyongs fremstilling værende for mental, snæver og maskulin.

Også i denne buddhistiske bog, som i mange andre buddhistiske bøger jeg har læst, overser forfatteren tilsyneladende en problemstilling i sin egen anvendelse af begreberne, når han bemærker at: "vi" kan se alt er under forandring. Hvorfor han konkluderer, at intet er af blivende natur; uden han reflekterer over, hvilken rolle dette "vi" som konstaterer at alt er underlagt forandring spiller.

Men set i forhold til andre religioners dogmatisme, er det befriende, at buddhismen dog har den åbenhed i sig, at den tilstræber logik og ønsker at føje sig for sandheden og ikke udelukkende søger at proklamere sandheden.

Alkærlighedens tilblivelse

Grundet på denne mentale sult er væsenet kommet ind i sin sidste store dimensionelle fase. Det har i virkeligheden fået en ny sanseevne. Medens det tidligere mere eller mindre sansede med instinktet og hjernen, sanser det nu i kraft af hjertet, hvilket vil sige med dets nye kærlighedsans.

Universets grundtone alkærligheden, som i virkeligheden behersker alle foreteelser, er en verden, et element, der skjult er til stede for almenheden på samme måde, som lyset skjult er til stede for det blinde menneske. Men ligesom lysets tilstedeværelse efterhånden igennem årtusinderne bevirker synets tilblivelse hos de levende væsener, således bevirker universets grundtone eller alkærligheden alkærlighedsansens tilblivelse hos det levende væsen.

(Martinus i LB V stk. 1725)

Edgar Cayce om essenerne

v/Ruth Olsen

Edgar Cayce, som de fleste af dette blads læsere nok kender som "Den sovende profet", fortalte om essenerne og deres "dødehavsruller" mere end 10 år før, de blev fundet. Når han gik i trance, kunne han fortælle mange dengang ukendte detaljer om dem, i forbindelse med de "readings" han gav til folk, der havde haft tidligere liv i dette miljø. "Essener" betyder i øvrigt "forventning", for de forventede og forberedte sig på den Messias, der var profeteret om skulle komme.

Det var en sekt, som havde andre meninger end tidens religiøse autoriteter, f.eks. tog de afstand fra dyrefring og den tids udbredte slaveri. Desuden deltog kvinder på lige fod med mænd og kunne have ledende funktioner. De boede i fællesskabsgrupper ud over hele Palæstina, men også i andre lande deromkring, f.eks. havde de en skole i Egypten. Det var fredelige folk, der ikke deltog i nogen form for krigerisk adfærd. De levede af agerbrug, var vegetarianer og havde i det hele en høj moral.

Det var ikke noget munke-samfund, heller ikke i det Qumran hvor dødehavsrullerne blev fundet, og der var ingen krav om cølibat, man frarådede blot seksuel aktivitet, mens man studerede. De havde et center, et tempel med en profetskole, på Karmelbjerget, hvor man studerede astrologi, numerologi, drømmetydning m.m. Mange drog på pilgrimsfærd til dette tempel, som var blevet grundlagt af profeten Elias.

Det var i dette essenersamfund på Karmelbjerget, Jesus blev født og voksede op. Her havde man længe vidst, han skulle fødes lige der og var forberedt på at hjælpe ham "hele vejen". Cayce fortæller, at Jesu mor Maria boede der, at hun var Jesu tvillingsjæl, en højtudviklet som kendte sin opgave, før hun blev inkarneret. Fordi det var en i visse kredse berømt visdomsskole, kom der folk fra mange lande, også "vise mænd fra østerland". Det var også herfra, flere af Jesu disciple var "rekrutteret", bl.a. Judas.

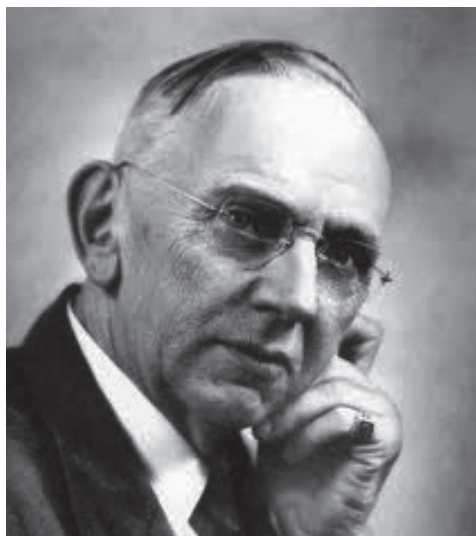
Essenerne var ildesete af det etablerede præsteskab og de herskende romere, fordi de talte om at der hos dem skulle komme en "konge", som ville ændre verden. Det var jo en trussel mod deres magt.

I øvrigt bekræfter Cayce, at Jesus rejste til bl.a. Indien og var der i 3 år. Han var også i Egypten, hvor han fik en indvielse i pyramiden. Om hans tid i Egypten skulle der ifølge Cayce ligge beskrivelser gemt i pyramiden, men som først vil blive fundet, når menneskene er blevet mere åndeligt udviklede.

På spørgsmålet, om Jesus specielt elskede Maria Magdalene, svarede Cayce, at Jesus elskede alle og ingen specielt, for Maria Magdalene var han som en broder.

Essenersamfund havde eksisteret i mange hundrede år, og konflikter havde i tidens løb jævnligt delt dem op i forskellige grupper, men de blev forenet ind i mellem, især da Jesus kom. I tiden lige før og efter korsfæstelsen blev de udsat for megen forfølgelse og forsøg på udslættelse. De overlevende flygtede til andre lande, hvor de etablerede fællesskaber efter forbillede fra de oprindelige essener, som f.eks. de kristne i Rom.

Mange har undret sig over, at Bibelen slet ikke nævner essenerne, men da den bog blev skrevet, havde det længe været meget upopulært om ikke ligefrem farligt at kalde sig essener. Og i øvrigt var de fleste af dem begyndt at kalde sig kristne.

Er vores oplevelse af den fysiske verden baseret på en illusion?

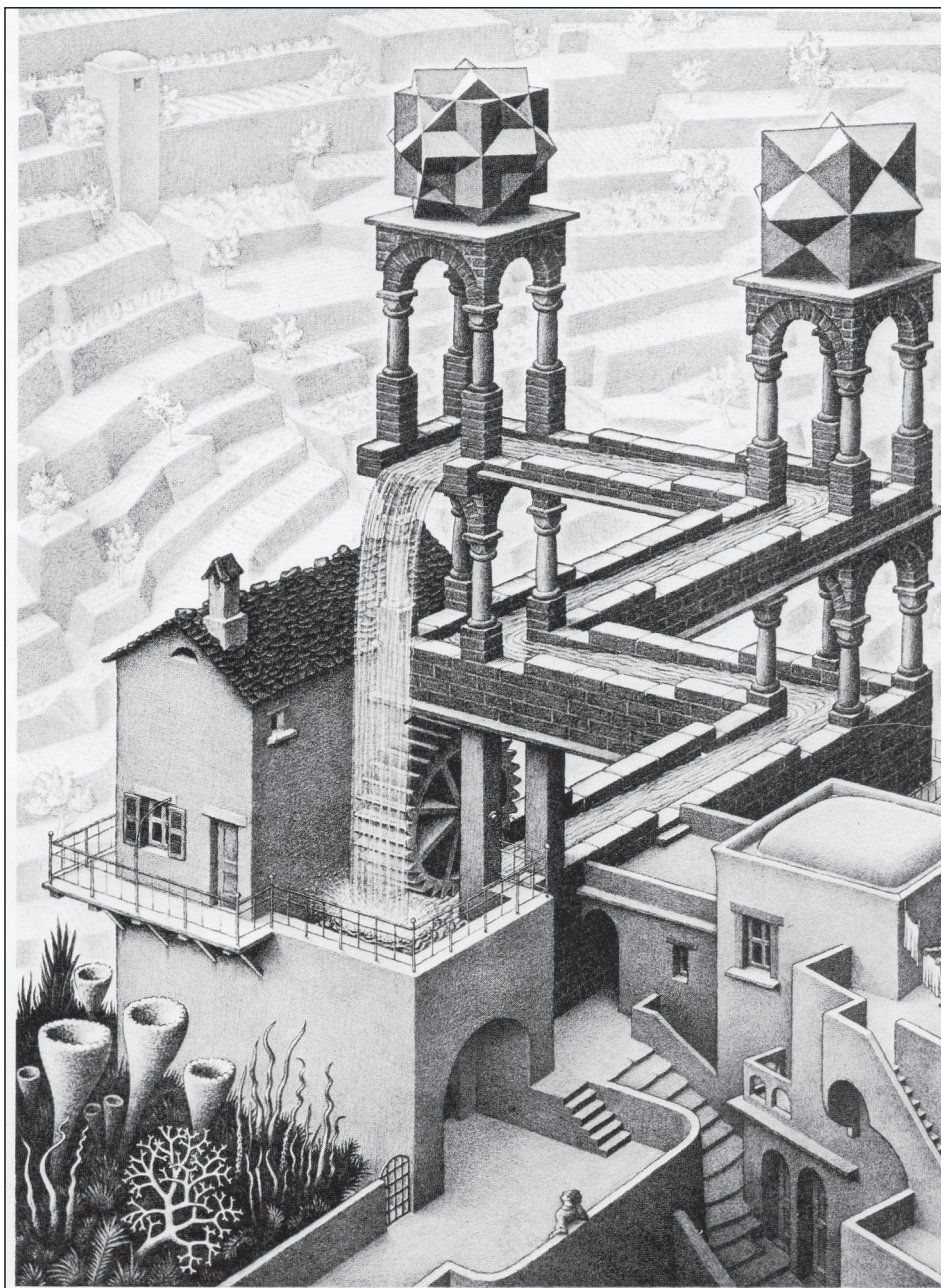
Af Kurt Christiansen

Åndsvidenskaben som den beskrives af Martinus (i det følgende betegnet åndsvidenskaben) beskæftiger sig også med spørgsmålet om hvorvidt vores fysiske tilværelse er en illusion. Åndsvidenskabens indfaldsvinkel til emnet fremkommer bl.a. som en stor analyse af X1-X2-X3 i bind 2 af Livets Bog, men er i øvrigt spredt ud over det samlede værk.

Opfattelsen af, at den fysiske tilværelse er en illusion, finder vi også i den hinduistiske forståelsesverden, så denne opfattelse er ikke af nyere dato. Illusionsproblematikken er således også blevet erkendt tidligere, af specielt åndeligt udviklede seere. Inden for hinduismen taler man om "mayas slør". Ordet "maya" er sanskrit og betyder: ma = ikke og ya = dette. Altså: maya = "ikke dette". Jeg vil imidlertid ikke i denne sammenhæng komme nærmere ind på den hinduistiske forståelses måde. Jeg vil kun beskæftige mig med åndsvidenskabens forståelsesramme.

At det er relevant at se lidt på ovennævnte aspekter omkring forståelsen af den fysiske tilværelse, kan begrundes deri, at mange mennesker har læst om ovennævnte i Livets Bog, men som jeg oplever det, har kun et meget lille fåtal opnået en dybere forståelse af problemet. Jeg skal derfor, i det følgende prøve om jeg kan gøre situationen lidt mere overskuelig. Det er ikke fordi emnet ikke er præsenteret godt i Livets Bog, men forklaringer findes fordelt igennem hele værket, og er derfor lidt vanskelig at få samling på. Måske kan emnet blive lidt lettere forståeligt med nogle sammenfattende og lidt anderledes præsenterede facts.

De i det efterfølgende angivne tal i parenteser henviser til sider i de originale tekster (førsteudgaven og faksimileudgaven af Livets Bog) hvor emnet er omtalt. I de fleste tilfælde strækker emnet sig også over de nærmeste sider. Det er således op til læseren selv at afgøre hvor meget der skal læses for at forstå den originale tekst omkring et givet emne. Emnet kan også være omtalt andre steder i Livets Bog uden at disse steder er angivet. I nogle af de viste tekster fra Livets Bog er fed skrift brugt for at

fremhæve visse passager.

For at holde artiklen nede på et mindre sideantal, er jeg nødt til at gå ud fra, at læseren nogenlunde kender de forskellige refererede begreber som grundbegreber.

For at få den rigtige indfaldsvinkel til emnet, er det bedst at vi griber sagen an ved at se på hvad vi forstår ved et levende væsen, og hvordan vi skal forstå det i forhold til den fysiske tilværelse som vi lever i, qua at vore sanser er konstrueret til at modtage påvirkninger fra det fysiske område, og i princippet kun fra dette område. Efterhånden som mennesket bliver mere udviklet, får det imidlertid mulighed for også at få udvidet sit sanseområde.

Ifølge Livets bog består det levende væsen (såvel guddommen, som alt levende, fra det største til det mindste væsen) af tre uadskillelige, men individuelt analyserbare elementer X1, X2 og X3.

X1.

X1 repræsenterer jeg'et, væsenets inderste kerne. Det er dette som vi ubevidst refererer til når vi siger ”jeg oplever”. Dette jeg er ikke på nogen måde stofflig, og eksisterer uden for tid og rum. Det vil sige, at det ikke er observerbart, og det er ikke begrænset af begreberne tid, rum og materie.

Da vi kun kan forholde os til vores omgivelser via vore sanser (synssansen, hørelsen, følesansen osv.), er det logisk, at X1 ikke er observerbart. Vi har nemlig ingen sanser der kan observere noget der ikke er tid og rum-baseret.

X1 findes i evigheden og uendeligheden. Et begreb vi ikke rigtig kan forholde os til på anden måde end, at det repræsenterer hele verdensaltet, både det vi ikke kan se fordi det tilhøre uendeligheden, og derfor er uden for tid og rum, og det der er inden for tid og rum, det vi kan se med vores nuværende sanser, samt dem vi får udviklet (intuitionsevnen) når vi skifter til et af de andre af de 6 riger som tilhører X3 (det skabte). I Livets Bog sammenfattes de 6 riger i samlebetegnelsen ”underbevidstheden”.

329. „Overbevidstheden” kunde ikke bruges af Væsenet, hvis der ikke til den ogsaa var knyttet en anden stor Faktor, nemlig „Underbevidstheden”. Medens „Overbevidstheden”s Organer i Form af „Skæbneelement” og „Talentkerner” eksisterer i den syvende Materie: „Moderenergien”, eksisterer den anden nævnte Bevidsthedsfaktors Organer i Materier henhørende under de seks andre Grundenergier i Tilværelsen. Som Organer for „Underbevidstheden” eksisterer det fysiske Legeme i Forbindelse med de fem andre Legemer, som det levende Væsen har til Raadighed for sin Manifestation. (403)

At X1 ikke tilhører tid og rum betyder imidlertid ikke, at det ikke findes overalt. Det er nemlig overalt tilstede-værende, uden at vi kan fornemme det direkte. Det kan kun fornemmes indirekte ved dets påvirkninger af X3, via X2. X1 er i sig selv evig absolut stilhed, og dermed også det absolut faste punkt. Det faste punkts betydning for oplevelsen skal ikke drøftes her.

Det skal her bemærkes, at X1 er det samme X1 for såvel guddommen som alle levende væsener i alle de 6 riger, altså alle væsener fra de mindste til de største. Der findes derfor, i princippet, kun et eneste X1 som repræsenterer alt levende (2381). Et naturligt spørgsmål er nu, om der da i virkeligheden kun eksisterer et eneste levende væsen? Hertil må svaret blive, både et **ja** og et **nej**.

Et **ja** fordi det X1 der er tale om, også er guddommens jeg. Guddommen oplever sig selv gennem alle levende væsener, som guddommen bruger som oplevelsesredskaber. Alle levende væsener er Guds oplevelsesredskaber, og dermed en del af guddommen som sådan.

534. Men i denne rytmiske Bevægelse møder vi for første Gang „Perspektivprincippet”, idet der her er Tale om en Oplevelse af Størrelses- eller Kontrast-forhold. **I Realiteten eksisterer der i Verdensaltet kun „det guddommelige Noget”.** Det er dette evige „Noget”, der „ser sig selv” i Form af alle eksisterende Kontraster, hvilke igen i sin dybeste Analyse kun udtrykker „perspektiviske” Forhold og dermed er illusoriske. Dette vil igen sige, at alt det, der sanses eller opleves, i Virkeligheden er „det guddommelige Noget”. Dog opfatter eller sanser vi det ikke i denne dets kontrastløse eller „immaterielle”, men derfor ikke mindre absolutte, Eksistens, fordi denne Eksistens simpelthen ikke er tilgængelig for Sansning. *Den er jo før Sansningen. Og det er derfor, vi er blevet nødsaget til at udtrykke dets Analyse her som blot og bar „et Noget, som er”.* (659)

Et **nej** fordi alle levende væsener, samtidig med at de er Guds oplevelsesredskaber, også, til en vis grad, er selv-stændige væsener, og oplever sig selv. Væsenerne har hver deres egne sanser (og deres egne talentkerner) som skifter fra rige til rige i de 6 riger. Se f.eks. vedrørende den guddommelige verden (475).

532. Men idet Jeg'et saaledes bliver Eet med denne Energi, bliver det for første Gang her synligt som reaktionsdygtigt. Det kan reagere overfor de øvrige seks Grundenergier i Tilværelsen. Resultatet heraf er en Opretholdelse og Vedligeholdelse af Overbevidstheden. **Ved Hjælp af denne Realitet opretholder Jeg'et sin evige „Individualitet” og udgør en selv-**

stændig Enhed i Verdensaltet. Overbevidsthedens Eksistens skyldes altsaa i første Instans Jeg'ets delvise Identitet med „Moderenergien” og dets herigennem fremtrædende Evne til at reagere overfor de øvrige Energier i Tilværelsen. Denne Reaktion er saa meget desto mere vigtig for Jeg'et, eftersom den udgør hele dets samlede Bevidsthedsliv og gør samme Jeg til „et levende Væsen”. (657)

Den energi der er tale om ovenfor er moderenergien. Moderenergien er smeltet sammen med Jeg'et ved hjælp af urbegæret. Det er moderenergien sammen med urbegæret der styrer de 6 grundenergier hos det enkelte væsen ved at regulere på deres relative styrke, og jeg'et bliver derfor reaktionsdygtig i dette regi, og derned i X3. Moderenergien danner dermed overbevidstheden som er skabeevnens generalorgan, og som har skæbneelementet med talentkernerne som sit organ (306, 403, 448, 651, 656, 657, 658, 1707, 2374, 2375, 2872). Det er antagelig lidt vanskeligt at håndtere denne problemstilling, derfor de mange henvisninger.

X2.

X2 er væsenets skabe- og oplevelsesevne. Denne skabeevne er, som ovenfor beskrevet, fast knyttet til X1, og er ligesom X1 uden for tid og rum, og tilhører dermed evigheden som ikke er observerbar. X1 er det inderste ubevægelige jeg, som i sig selv ikke kan udsende energier uden ved hjælp af X2, men kan resonere på, og forholde sig til, udefra kommende påvirkninger, hvilket vil sige, at det kan opleve. Oplevelsen består i, at X1 igennem X2 er i stand til at reagere overfor omverdenen. X2 er i stand til at håndtere energierne, såvel energier der kommer ind fra X3, som energier som jeg'et ønsker at udsende til X3 (1174, 1175).

Hvilke energier er det så der er tale om? Det drejer sig, som foran nævnt, om de 6 grundenergier (instinkt-, tyngde-, følelses-, intelligens-, intuitions- og hukommelsesenergien). Der findes kun disse 6 manipulerbare energier i universet. Det er dog således, at den enkelte energi kan kombineres med de andre energier i uendelig mange kombinationer og styrkeforhold, hvilket giver uendelig mange muligheder (det er det der opleves i X3).

I X2 findes imidlertid som nævnt en 7. energi, moderenergien. Denne er imidlertid ikke manipulerbar, men genererer evigt et samspil med jeg'et via et individuelt urbegær, såvel i guddommen som i de enkelte levende væsener. Dette urbegær repræsenterer livsviljen generelt. Det er en automatfunktion i væsenet. Det er alle levende væseners begær efter at leve og opleve.

529. Bag alle synlige eller manifesterede Foreteelser ved det levende Væsen eksisterer som før nævnt „Urbegæret”, hvilket vil sige: Lysten til Manifestation, der igen er det samme som Lysten til Livet. Denne Lyst eller Længsel ligger ganske udenfor Individets fysiske Dagsbevidsthed, idet den eksisterer som permanent Vanebevidsthed eller er en evig Automatfunktion. **Dette Begær er ganske enkelt i sin Analyse, idet det kun kan være rettet imod Manifestationen i sin Helhed. Det er ikke rettet imod nogen som helst speciel Gren eller Retning i Stoffet. Det er en evig eksisterende Tiltrækning imod alt og alle, imod Ondt og Godt, imod Harmoni og Disharmoni. Det er det urokkelige Bindemiddel imellem Jeg'et, dets „Overbevidsthed” og „Skæbneelement”. Det er Urkraften i dets „Evighedslegeme”. Det er „den højeste Ild”s Grundkilde eller dybeste Udspring.** Men det er her ikke i specificeret Tilstand. Det er i det Stadium, i hvilket det i Form af „X. 2.” endnu er navnløst i sin Natur. Det har ingen anden Analyse end denne, at det knytter „Overbevidstheden” og „Skæbneelementet”, fra hvilke det udgaar til „Underbevidstheden”, uløseligt til Jeg'et. Det har sine Rødder i selve „det guddommelige Noget”. Ja, det kommer endog til Syne som delvis identisk med denne navnløse Realitet. Det begynder i denne. (655)

Det er imidlertid også urbegæret, der sammen med moderenergien, håndterer de 6 grundenergiers styrketilstand, der hele tiden skifter i det enkelte væsen. Herved opstår en del af individualiteten.

Dette Urbegær har, som tidligere i „Livets Bog” belyst, sit Sæde i Overbevidstheden eller „X. 2.” og **er den første organiske Funktion.** Det er dette Begær, der leder alle Væsenets mentale Funktioner ind i Rytmer eller Kredsløb. Det er dette Begær, der ligger til Grund for Væsenets Hunger og Mættelse. Det er saaledes i sig selv Princippet „Hunger og Mættelse”. **Det er dette Begær, der holder hver Grundenergi i sit bestemte Kredsløb og Forhold til de øvrige Grundenergier i Spiralens seks forskellige Riger saaledes som vist paa Symbol Nr. 9.**

Dette „Urbegær” bestemmer altsaa Væsenets mentale Hunger, hvad enten denne er efter det dræbende Princip Moselovstilhævelse, eller Objektet for den Lysets eller Næstekærlighedens Kristusmentalitet. Det bevirker altsaa, at hele den menneskelige Begærtilstand og Villieføring og den heraf følgende Manifestation er af en **organisk Natur.** Naar Jordmenneskeheden befinder sig i Kapløb med Hensyn til Skabelsen af raffinerede Mordvaaben eller genialt Krigsmateriel, er denne deres mentale Indstilling rodfæstet i „Urbegæret”s rytmiske Funktion. Den er

altsaa rent organisk bundet.(1641)

X2 repræsenterer som vist overgangsfasen mellem den absolutte stilhed i X1 og den absolutte bevægelse i X3. X2 repræsenterer skabevnen derved, at den på anfordring fra X1, kan håndtere grundenergier som den så kan sende ud i X3. Indgående energier fra X3 modtages i X2, energier som X2 derefter præsenterer for X1 i et overgangsområde som åndsvidenskaben beskriver som et område bestående af et uendeligt væv af ”guldtråde” (2367, 2373).

*„De gyldne Traade er nævnte Moderenergis Passage igennem Grænseområdet mellem det umanifesterede og det manifesterede. De udgør den allerførste eller højeste Form for Sansning af din og min evige Struktur. En højere Sansning kan ikke finde Sted. De udgør saaledes det manifesteredes allerhøjeste Horisontrand. Hinsides denne Horisontrand eksisterer altsaa kun **dit og mit Jeg**, samt al Bevægelses allerførste Begyndelse. Men denne Bevægelse er her hinsides de gyldne Traades Domæne utilgængelig for Sansning og vil derfor evigt forekomme som umanifesteret.*

”Men ikke desto mindre er det denne Bevægelse eller Vibration, der paa denne Side af de gyldne Traades Lysrand, altsaa her i den tids- og rumdimensionelle Verden, bliver til vore Organismer; til vore bevidste og ubevidste Livsfunktioner; til vor Tanke- og Villieføring, til vor Manifestation og Væremaade. Her fra denne vor evige Væren bag Livstinderne udsender vi til den materielle Verden alle vore Livsimpulser og modtager igen fra den samme Verden Tilbagevirkningerne eller Reaktionen af disse vore Impulsers Møde med den nævnte Verdens Impulser. Disse Reaktionen er det samme som vor Livsoplevelse.” (2374)

Bemærk, at her beskrives en individualitet i jeg’tilstanden der skal sammenholdes med tilsvarende tilkendegivelse i det tidligere gengivne afsnit. Dette på trods af, at X1 er den samme unikke enhed i guddommen og alle levende væsener. Vi får en uddybende forklaring i følgende:

Vi oplever os selv som et dirigerende Jeg, der oplever og skaber igennem sin Organisme. **Ethvert levende Væsen udgør saaledes et oplevende og skabende Jeg. Alle disse Jeg’er bliver at betragte som eet eneste stort Jegelement i Verdensaltet.** Det bliver dette Alts absolut eneste virkelige „faste Punkt”. Dernæst bliver alle de levende Væseners Mentalitet eller Bevidsthed saaledes Verdensaltetets Bevidsthedselement.(2616)

Her i de gyldne trådes område vendes de indgående energier, og sendes tilbage til X3 i den form (en energi-konstellation) som X1 vælger. Det kunne f.eks. være, at der fra X3 modtages nogle ukærlige energivibrationer,

som så vendes og sendes tilbage som nogle kærlige energivibrationer. Dette er kun et tænkt gunstigt eksempel. Bevægelsens/energiernes berøring med X1 fremgår af følgende:

789. I „X. 2” har al „Bevægelse” og dermed al Bevidsthed sit absolut første Udspring. I Omraadet for „X. 2” forekommer der altsaa, som før nævnt, den ejendommelige Tilstand, som ikke findes i noget som helst andet Omraade, nemlig den, at „Bevægelsen” grænser op til — ikke et relativt — men et absolut „fast Punkt”. Men naar dette „faste Punkt”, som jo er det samme som „X. 1 eller Jeg’et, i sig selv ikke udgør „Stof” eller „Materie”, hvordan kan det da have nogen Indflydelse paa „Bevægelsen”? — Og hvordan kan „Bevægelsen” have Indflydelse paa Jeg’et, hvis Natur er absolut Stilhed?

Ja, her vil Svaret være, at disse to Faktorer ikke har den allermindste direkte stofmæssige Indflydelse paa hinanden. De nævnte Faktoreres Møde finder Sted paa en Maade eller i en Situation, til hvilken man ikke har noget Sidestykke indenfor Sansernes Verden. Deres Møde er i sig selv usanseligt. Jeg’et er jo i Forvejen usanseligt og kan derved ikke i sig selv udgøre nogen sansemæssig Kontrast til „Bevægelsen”. Denne vil derfor i det Øjeblik, den møder Jeg’et og derved ikke mere har andre Bevægelsesarter til Kontrast, være udenfor Sansning. Den vil i denne Situation fuldstændig være lig med selve det „X.”, i hvilket den er gaaet op. Men da dette, „Bevægelsen”s Møde med Jeg’et ikke desto mindre efterlader den for Sanserne tilgængelige Virkning, vi kalder „Livets Oplevelse”, hvilket er det samme som Væsenets Fornemmelse af „Jeg” og „Det”, kan dette Møde mellem Jeg’et og „Bevægelsen” ikke bortforklares eller benægtes, men maa blive staaende som al Sansnings allerførste Udspring.

At Mødet mellem de to nævnte Faktorer ikke er af den Art, hvormed vi ellers betegner to Energiers Berøring med hinanden, bliver ogsaa til Kendsgerning paa anden Maade. Naar to Energier berører hinanden, sker der en Kollision mellem de to „Bevægelsesarter”. Det er en saadan Kollision, vi almindeligvis udtrykker som en „Reaktion”, ligesom det er den samme Reaktion, der bevirker det, vi kalder „Slitage”, „Forvitring”, „Tidens Tand” eller lignende. Da Jeg’et ikke er „Stof” og følgelig heller ikke repræsenterer „Bevægelse”, kan der ingen „Slitage” finde Sted ved „Bevægelsen”s Møde med Jeg’et, saaledes som Tilfældet er med „Bevægelsen”s Møde med en anden „Bevægelse”. Dette Møde mellem Jeg’et og „Bevægelsen” ligger saaledes udenfor alt, hvad der kommer ind under Begreberne „Slitage” eller „Tidens

Tand” og repræsenterer derved en „evig Væren” eller det, der udtrykkes som Væsenernes „Udødelighed”.(987)

X2 står ikke blot for ovennævnte forhold. I X2 findes, som nævnt ovenfor, den mekanisme som genererer og vedligeholder de 6 grundenergier. Via urbegæret og moderenergien, også kaldet evighedslegemet fordi det fungerer som et legeme på linje med de andre 6 legemer, sørger X2 også for at de 6 grundenergier hele tiden skifter i styrke, således, at det levende væsen gennemløber de 6 riger i den rigtige rækkefølge, og i det rigtige tempo, således, at såvel guddommen som det levende væsen hele tiden oplever kontraster, og dermed får sin oplevelsessevne vedligeholdt. Evighedslegemet indeholder de 6 andre legemer som organer.

Foruden ovennævnte indeholder X2/evighedslegemet også skæbneelementet, som et organ. Dette indeholder alle det enkelte levende væsens talentkerner, dem som væsenet har opbygget gennem sit virke i X3. Hele dette dynamiske system findes i skæbneelementet (398, 399, 400, 401, 448, 477, 651, 658, 667, 827, 1175, 2457, 2713). Også ”den kosmiske bevidsthed” har hjemme i skæbneelementet. Væsenets mulighed for at udnytte denne bevidsthed helt, eller som en mindre del som intuition, er bestemt af grundenergiernes konstellation (593, 594). De 6 grundenergier håndteres af overbevidstheden som beskrevet i det følgende:

*465. „Kosmisk Bevidsthed” har saaledes sit Sæde i Individets „Evighedslegeme”. Her har Jeg’et opsummeret sine højeste sjælelige eller intellektuelle Værdier. Her forekommer det Organ, jeg i „Livets Bog” har udtrykt som „Skæbneelementet”. Her har det sine „Skæbnefrø” eller „Talentkerner”, Det er denne Del af Jeg’ets Bevidsthed, der udgør „Overbevidstheden”. Og det er herfra, det udsender sine Ønske- eller Begærenergier, dels i automatisk Form og dels i dagsbevidst Villieform. Dette sidste gælder dog kun Væsener med „kosmisk Bevidsthed”. Med disse Energier rammer det den ydre Verdens Energier, og der opstaar Skabelse eller Manifestation. **De automatiske Funktioner udløser sig i Organismeskabelse, hvilket vil sige Skabelsen af de seks Manifestationslegemer: Instinkt-, Tyngde-, Følelse-, Intelligens-, Intuitions- og Hukommelseslegemet, der tilsammen danner den Del af Jeg’ets Bevidsthed, vi kalder „Underbevidstheden”. Ethvert af disse Legemer udgør saaledes kun et underordnet Organ i Væsenets „Overbevidsthed”, men har dog til Opgave, paa et vist Tidspunkt i Spiralens Kredsløb, at bære Individets Dagsbevidsthed. Disse seks Legemer er Redskaber for Individets Jongleren med, eller Beherskelse af, de seks tilsvarende Grundenergier i Tilværelsen.(593)**(For at*

forstå de 6 legemers relation til overbevidstheden og underbevidstheden, se da også DEV I side 30, originaludgaven 1963).

For i dybden at forstå begrebet ”evighedslegeme” og dets forhold til overbevidstheden, må vi læse følgende om dette.

372. I en Verden, hvor Materien saaledes direkte former sig efter Tankens mindste Bud, bliver den indbyrdes Korrespondance mellem Væsenerne naturligvis ogsaa af en hel anden og langt fuldkommnere Natur, end den man kender i de tunge Materiers Sfærer. Naar det jordiske Menneske skal meddele andre Væsener sit Hjertes inderste Dyb, kan det kun ske paa en indirekte Maade. Det er selv begravet eller indhyllet i tunge, fysiske Materier, og kan kun meddele eller afsløre sig ved at sætte disse i Svingninger, hvilket vil sige udforme disse Materier, saa de bliver Symboler for, eller Kopier af, de Tankeformationer eller Tankebilleder, det ønsker at aabenbare eller afsløre. Men da den tunge fysiske Materie ikke paa nogen Maade direkte kan lystre Tanken, maa det levende Væsen ad andre Veje faa denne Materie til at lystre. **Dette sker netop ved, at Tanken direkte lystre de aandelige Materier, hvilket vil sige de intellektuelle Grundenergier.** I disse former Materien sig, som allerede nævnt, paa Tankens Bud.

Disse Udformninger af den intellektuelle Materie kalder vi her paa det fysiske Plan „Idéer”. Disse „Idéer” kan blive af en temmelig stabil Karakter, idet den Tankekonzentration, hvilket vil sige, det Ønske eller Begær, paa Basis af hvilket nævnte Idéer eksisterer, kan blive af en permanent Natur, kan blive til Vanebevidsthed og dermed til Automatfunktion. Dette vil igen sige, at vedkommende Tanker eller Idéer opretholdes af Individet, uden at dette behøver at være permanent hjernemæssig bevidst i denne Funktion.

Et Resultat af denne Funktion er saaledes de psykiske Organismer, der jo er det samme som Individets aandelige eller sjælelige Legemer. Her i „Livets Bog” udtrykkes disse Legemer som „underfysiske”. De har i samme Bog faaet Navn efter den underfysiske Materie, i hvilken de hver især er skabt. Og vi har allerede lært disse at kende under Begrebene „Instinktlegemet”, „Intelligenslegemet”, „Intuitionslegemet” og „Hukommelseslegemet”. Disse Legemer er alle af en underfysisk Natur. De andre Legemer „Tyngdelegemet” og „Følelseslegemet” er i Følge deres Identitet, som henholdsvis udgørende Varme- og Kuldelegeme eller som en Mellemtung heraf, at betragte som „fysiske” Legemer.

Som vi allerede har lært, bærer de underfysiske Legemer „Natbevidstheden” og de to andre Legemer „Dagsbevidstheden” hos det jordiske Menneske. Endvidere eksisterer, som ogsaa tidligere berørt, **„Overbevidstheden”, der bæres af Individets „Evighedslegeme”, i hvilket dets „Skæbneelement” og „Talentkerner” eksisterer og som her i „Livets Bog” ogsaa er udtrykt under Begrebet „X. 2.”**

373. Medens de fire underfysiske Legemer direkte bliver til paa Tankens eller Ønskets Bud, bliver de to fysiske af en mere vanskelig og for Tanken uhaandterlig Natur. *Derfor kan disse Legemers Skabelse kun befordres ved Hjælp af allerede eksisterende fysiske Legemer, hvilket vil sige, igennem „Forældreprincipet”.* (476). Læs ogsaa (329, 592, 595, 596, 600)

Vi skal her erindre, at alt det vi har set i X2 indtil nu (også de omtalte væseners talentkerner som sådan), tilhører evigheden, og derfor overlever væseners ”død” på det fysiske plan. Det nævnte er også evigt uforanderligt, med undtagelse af væsenets selvopbyggede talentkerner, som hele tiden skifter i forhold til det levende væsens aktiviteter i X3. De 6 grundenergier er som princip også evige, men deres styrkeforhold i det enkelte X2 er timeligt og skifter hele tiden i en fastlagt rytme ved hjælp af urbegæret og moderenergien.

Det ovenfor fremkomne spørgsmål som ikke blev udtømmende besvaret tidligere, nemlig spørgsmålet om hvori individualiteten for det enkelte levende væsen består, kan nu besvares.

X1 er i princippet det samme X1 for alle levende væsener, også guddommen. X2 og X3 er individuel for alle levende væsener (2381). Derfor begrebet ”Gudesønner”.

Alle X2’er indeholder i et vist omfang det samme grundmateriale for skabelse, samt det der sørger for at generere grundenergiene. X2 er imidlertid, i sin øjeblikstilstand, et specielt X2 for hvert enkelt individ. Det gælder for det første grundenergiernes styrkeforhold kombineret med sult- mættelsessituationen, men individualiteten er specielt iøjnefaldende med hensyn til talentkernerne, der jo er af en helt individuel konstellation, som er baseret på det enkelte væsens interesser og evner på dets specielle sted i spiralkredsløbet.

De 6 grundenergiers tilstand med hensyn til styrke, er som sagt helt individuelt, på et givet tidspunkt betragtet. Det forhold er helt indlysende når vi tænker på et mineral, en plante, et dyr, et væsen i visdomsriget og et væsen i den guddommelige verden osv. Når de betragtes på samme tidspunkt, er de vidt forskellige steder, på vidt forskellige stadier i deres udvikling, og derfor iøjnefaldende individuelle.

767. Naar det levende Væsen eller den „kosmiske Kemiker” skaber sit Liv eller sin Oplevelse af Tilværelse, kan dette Liv eller denne Tilværelse kun blive Udtryk for disse seks forskellige Skabeformer eller Materiekombinationer. Disse seks forskellige Skabe- eller Udtryksformer bliver saaledes Livets Generalkolorit. Og vi har allerede her i „Livets Bog” lært denne seksfoldige Kolorit af Livet at kende som Spiralens seks Riger med tilhørende levende Væsener. Naar vi siger: Instinkt-, Tyngde-, Følelses-, Intelligens-, Intuitions- og Hukommelsesvæsener, udtrykker vi dermed i Virkeligheden kun særlige Koloreringsformer for Livet.

Selve det levende Væsen, hvilket vil sige: Jeg’et og dets Overbevidsthed eksisterer jo bag disse Former og har i denne dets Egennatur ingen ydre Kolorit. Her er de levende Væsener hver især kun at udtrykke som et eksisterende „Noget”, er kun et Princip og vil som saadan være ens, hvilket vil sige, at de er hævet over enhver Form for Synlighed eller Tilgængelighed for Sansning. Forskelligartetheden hos de levende Væsener udgøres kun af den Del af de samme Væsener, der er „skabt”, hvilket vil sige: er et Produkt af Sanser og kan derfor kun opleves ved Hjælp af Sanser.

Og igennem disse Sanser og ved Hjælp af den Afsløring af et overordentligt Princip, som dirigerer disse Sanser og for hvilket de er Redskaber, er det, at Jeg’et og dets Overbevidsthed bliver til levende Kendsgeneringer. *Men da samme Jeg og dets Overbevidsthed er al Kolorits Skaber eller Frembringer og saaledes altid maa være forud for enhver Skabelse, kan det i sig selv ikke være koloreret, hvilket altsaa vil sige: udtrykke nogen Form for fysisk eller psykisk Synlighed eller Sansetilgængelighed.* Og dette er som bekendt Grunden til, at vi har udtrykt dette som „X. 1”, og dets Overbevidsthed som „X. 2”.

Det vi derimod har udtrykt som „X. 3”, er netop de to Princippers Samarbejde og Resultatet heraf, hvilket igen er det samme som Skabelsesprocessen og dens Resultat. *Disse to Faktorer udgør alt, hvad der er blevet til ved Hjælp af Sanser og kan opleves ved Sanser. Dette for Sansning tilgængelige „Noget” udgør altsaa det, vi kalder „Livet”. Uden dette „Noget” eller det tredie „X” vilde „X. 1” og „X. 2” være lig „Intet”, da der ingen Skabelse eller Oplevelse vilde finde Sted. Men uden disse to første „X”er vilde Livet ligeledes være en Umulighed eller lig „Intet”, da dette ikke er selvstændigt, men ustandseligt afslører sig som et Resultat af et Jeg og en Overbevidsthed og sammen med disse to Principper udgør den Treenighed, der, som vi*

allerede gentagne Gange tidligere har erkendt, er ethvert levende Væsens kosmiske Grundanalyse.(963)

Med det sidst anførte, er det iøjnefaldende, at da X1 ikke kan sanses, kan vi ikke lokalisere individualiteten i denne del af det levende væsen. Vi kan kun konstatere denne individualitet ved at betragte det ”synlige” ved væsenet, den skabte del der tilhører X3, såvel væsenets fysiske som åndelige manifestationer, og her er den meget synlig.

X3.

Det tredje element i det levende væsen er X3. X3 er den skabte verden. Indelukket i tiden og rummets dimensioner. Det er den, vi daglig oplever, men vi oplever kun den fysiske verden med vore fysiske sanser.

Lad os starte med at fastlægge hvad der er det specielle ved X3.

X3 repræsenterer, og indeholder ikke andet end bevægelse. Vi ved, at det skabende væsen er Jeg’et X1. Dets skabevne findes i X2. X3 er hermed at fastlægge som det skabte.

Hvordan skaber jeg’et i X3?

Skabelse sker delvis som en bevidst handling hos væsenet, og delvis som automatfunktion. Den bevidste skabelse sker gennem følgende række processer.

Jeg’et (X1) besidder anlæg og evner for at skabe. Disse findes i X2/evighedslegemet, og er baseret på jegets bevidsthed. - Bevidstheden benytter sig af tanker/tankebilleder. - Disse fremkalder ønsker og begær. - Dette medfører en viljereaktion der fra X2 udsender en kraft imod X3. Dette er skabeprocessen. – Denne proces fremkalder en reaktion i X3 der er identisk med en bevægelse. – Denne bevægelse som sker i X3 er det som reelt er det skabte, og som i fortættet form fremtræder som stof. Dette kan opleves af det energiudsendende levende væsen, gennem dets sanser, men kan også fremkalde sansereaktioner hos andre væsener, og kan hos disse væsener fremkalde en reaktion som kan afstedkomme andre reaktioner og bevægelser, og så fremdeles. (2615, 1616, 2627)

Af denne procesrække kan man direkte aflæse, at X3 kun indeholder udsendte energier/bevægelsesarter, og at disse bevægelser fremkalder andre bevægelser ved bevægelsernes berøring/påvirkning af hinanden. *Alt det der foregår inden for tid og rumsfæren, X3, er således noget helt andet end det vores fortolkning af vore sansoplevelser fortæller os at vi oplever.* Illusionen bliver understøttet af, at nogle bevægelsesophobninger, af vore sanser opfattes og fortokles som stof. Det gælder f.eks.

vores egne legemer.

At vores legemer ikke udelukkende består af vores egne udsendte energier, men også består af en mængde andre mikrovæseners energier, ændrer ikke på dette faktum. Mikrovæsenerne er dem, vi ved vores ønsker og begær for skabelse har tiltrukket, og som hjælper os med at danne disse vore legemer.

Åndsvidenskaben har imidlertid en mere omfattende definition af bevægelse end vi normalt bruger i vores dagligdag, og samtidig med at den forklarer dette, giver den også en forklaring på hvordan tid og rum opstår.

Åndsvidenskaben omtaler først de almindelige bevægelsesarter, men fortsætter:

2306. Foruden de forannævnte Bevægelsesarter findes der et helt Ocean af andre Former for Bevægelse, som udtrykkes ved andre Navne eller Betegnelser. *Den Ændring, der sker med et Menneske eller et andet levende Væsen, fra det bliver født og vokser igennem Barndommen og Ungdommen, Manddommen og Alderdommen er i Realiteten ogsaa en Form for Bevægelse. Men her udtrykker vi Bevægelsen som „Forvandling”.* Med dette Begreb betegner vi i Dagliglivet en Mangfoldighed af Bevægelser. Klimaets Ændringer fra Vinter til Foraar, fra Foraar til Sommer og Efteraar og atter tilbage til Vinter og Foraar og saaledes fortsættende er ogsaa en Bevægelse, vi udtrykker som „Forvandling”. Under det samme Begreb betegner vi ogsaa Materiens eller Stoffernes Ændringer ved kemiske Processer.

2307. Men idet en Ting forvandles eller ændres til at udgøre en anden Ting, kommer den derved til at markere Tilblivelse og Ophør. *Men Tilblivelse og Ophør kan ikke finde Sted uden at markere Eksistenstid for den Ting eller det, der er begyndt og igen ophørt. Eksistenstid er igen det samme som det, vi kalder „Alder”, der igen er det samme som et „Tidsrum”.* Vi ser saaledes her, hvorledes „Bevægelse” skaber „Tiden”. Uden Bevægelse og den heraf affødte Forvandling vilde „Tiden”s Opstaaen være en total Umulighed. Hvis Jorden ikke drejede sig rundt om sin egen Akse, vilde Aar og Dage, Timer og Minutter ikke eksistere.

2308. *Da en Bevægelse ikke kan eksistere uden at indvirke paa andre Bevægelser, opstaar der her Reaktioner. Disse Reaktioner kan i visse Tilfælde gaa i Forbindelse og danner da en Kontakt. Denne Kontakt udviser da en Gennemsnitsreaktion af samtlige Indvirkninger. Denne Gennemsnitsreaktion kan være mere eller mindre fortættet, alt eftersom den bestaar af mange eller færre Enkeltreaktioner. Og det er denne mere eller mindre fortættede Gennemsnitsreaktion eller Bevægelsesmasse, der overfor de fysiske Sanser virker som „Stof” eller „Materie”. Alt, hvad*

der eksisterer som „Stof” eller „Materie”, det være sig Kød og Blod, Staal eller Granit, Sand eller Vand, Mælk eller Honning o. s. v. er kun organiserede Reaktionskombinationer af Bevægelser. Bevægelsen er saaledes her blevet til „Stof” eller „Materie”.

2309. Da de nævnte Reaktionskombinationer af Bevægelse fremtræder i forskellige Former for Fortættelse i Form af Materie eller Stof, kommer de derved til at markere Volumen, der igen er det samme som Plads- eller Rumforhold. Enhver Form for Stof eller Materie optager Plads og udgør saaledes et vist Rumforhold. Uden Bevægelse vilde der ikke eksistere nogen som helst Markering af Rum-, Plads- eller Størrelsesforhold. (2584, 2585)

Det treenige Princip to Principper „X. 2.” og „X. 3.” udgør saaledes tilsammen et „Illusionsprincip”. Det er dette Princip, vi i den daglige Tilværelse møder i Form af alt, hvad der kommer ind under Begrebet „Perspektiv”. Vi vil derfor her i „Livets Bog” betegne nævnte Princip ved Udtrykket „Perspektivprincipet”. Som vi her har set, vilde al Sansning være umulig uden dette Princip. Men naar al Sansning er umulig uden nævnte Princip, bliver samme Princip jo Sansningens og dermed selve Livets eller Bevidsthedens allerhøjeste Analyse, thi Liv og Sansning er jo identiske. „Perspektivprincipet” udgør saaledes Løsningen paa selve „Livets Gaade”. Med Løsningen eller Forstaaelsen af dette Princip eksisterer der ikke mere noget „Livets Mystorium”. (680)

Vi må med det samme slå fast, at det vi oplever som den fysiske verden, og som vi er en del af med vores fysiske legeme, og som vi er omgivet af i form af andre væseners fysiske legemer, ikke er hele den verden der hører ind under X3. Det repræsenterer kun den grove fysiske del.

Vore sanser, og vores turnus gennem de 6 riger i spiralkredsløbene.

Alle de 6 fysiske og åndelige riger er lige, og fuldgyltige dele af X3.

At vi ikke på nuværende tidspunkt kan opleve alle de 6 riger med vore fysiske sanser skyldes blot, at disse 6 rigers tilstande spænder over et langt større område af bølgelængder end vore fysiske sanser er i stand til at opleve. Det er jo sådan, at styrkefordelingen, genereret i X2, af de 6 grundenergier, er bestemmende for hvad vi kan opleve på det fysiske plan. Det er derfor de forskellige riger kan være indvævet i hinanden i tid og rum, uden at de direkte viser sig for hinanden gennem vore fysiske sanser.

Vi har imidlertid nogen kontakt med de andre riger gennem vores hukommelse, vores intelligens og vore tanker

m.m., idet disse energier ikke er af fysisk natur, men også er bevægelsesarter der tilhører X3.

Væsener fra de højere riger (dem vi kalder de åndelige) har en mere omfattende sanseevne. Disse væsener kan hjælpe væsener i de lavere riger (de riger vi kalder de fysiske). Væsenerne i de åndelige riger har nemlig sanser, så de også kan observere og påvirke væsener i de fysiske riger via deres åndelige sanseevner, medens væsenerne i de fysiske riger, ikke har sanser så de direkte kan observere i de åndelige riger. Vi ser herved, at det er muligt at se nedad i frekvens og energiniveauer, men det er ikke muligt at se opad i højere frekvensområder.

De fysiske væsener får dog med mellemrum muligheden for, i perioder, at være på gæstetoptræden i de åndelige riger (holde ferie fra det fysiske). Det er de perioder, hvor de er diskarnere fra det fysiske plan. Væsenerne fra de fysiske riger fungerer her, i en periode, i deres andre legemer.

Vi er jo, med vores 6 legemer, prædestineret til at skifte mellem de 6 riger. Det sker efterhånden som styrkeforholdet mellem de 6 grundenergier skifter i vores X2 således, at en anden grundenergi der passer for et af de andre riger, bliver dominerende. Dette skift sker delvis automatisk og systematisk via automatfunktioner i X2, men også, i en vis udstrækning, på basis af vores vilje, ønsker og udvikling, baseret på vores erfaringer. Vores eget oparbejdede erfaringsgrundlag kan være fremmede eller forsinkende på denne udvikling via sult- og mættelsesprincippet. Det er her vores frie vilje kommer ind i billedet, og hermed vores individualitet. Det der trods alt er det ultimative adgangsgivende moment, er den ændring af styrkeforholdet mellem de 6 grundenergier, der sker i evighedslegemet i X2.

X3 i forhold til X1 og X2

Hvor findes X3 i forhold til X1 og X2?

X3 er dybest set en del af X1, eller i hvert fald en integreret del af væsenerne X1+X2+X3. Da X1 og X2 som repræsenterer evigheden og uendeligheden ikke kan siges at være noget sted henne, men er overalt, må man med rimelighed kunne sige, at X1+X2 findes ”sammesteds” som X3. X3 er jo en tænkt medsætning til X1 idet X1 sammen med X2 repræsenterer uendeligheden medens X3 repræsenterer den af tid og rum afgrænsede kopi (de 6 riger) af samme, altså timeligheden.

At X3 er en tænkt situation/kopi af X1 forstås derved, at man kan se (ved en uendelig halvering af en tids og rumdimensioneret enhed) at en enhed i X3, i sin dybeste analyse repræsenterer evigheden og uendeligheden, eller vi kan sige, indeholder evigheden og uendeligheden i sig

(2289). At vi med vore sanser oplever skabte ting og væsener på en anden måde er grundlæggende en illusion.

Guddommens oplevelse i forhold til de andre levende væseners oplevelse

Vi er bekendt med, at guddommen, samt ethvert andet jeg, i form af sit X1 separat, ikke kan opleve sig selv. I og med, at guddommen som et levende væsen (verdensaltet) ligesom alle andre levende væsener, også har skabevnen X2, benytter guddommen sig af muligheden for at skabe en tids og rummæssig baseret kopi af sig selv, som det herved bliver mulig at erkende via sanser. Dermed kan guddommen opleve sig selv.

Guddommen skal, for at opleve sig selv, opleve hele dette verdensaltet på en gang, da guddommen repræsenterer/er dette, hverken mere eller mindre. Det vil sige, at Gud evigt skal være nærværende og oplevende i alle de 6 riger der repræsenterer X3.

Her afviger den guddommelige oplevelse af X3 sig fra det enkelte levende væsens oplevelse af sit X3, sin del af det guddommelige X3. Det enkelte levende væsen skaber en oplevelsesmulig kopi af sig selv ligesom guddommen, men det levende væsen kan kun opleve sig selv, samt skabe, i et specielt lokalområde af guddommens X3. Det vil sige, at vi alle sammen tilhører og skaber i det guddommelige totale X3, men kun kan opleve og agere i et lille område af dette store X3.

Årsagen hertil er bl.a., at det enkelte væsens X2 via dette X2's moderenergiområde/evighedslegeme sørger for, at der til enhver tid er en speciel konstellation af de 6 grundenergier som favoriserer oplevelsen i et specielt rige, og afskærer væsenet fra at være dagsbevidst i de andre. Dette problem eksisterer ikke for guddommen. Guddommen oplever nemlig hele den skabte verden gennem samtlige de levende væsener samtidig.

Guddommen kan naturligvis ikke opleve mere gennem det enkelte væsen end det enkelte levende væsen selv kan opleve. Men da guddommen oplever gennem alle levende væsener, og da der altid, og på samme tid, er levende væsener tilstede i alle riger, med hver deres grundenergikonstellation, kan guddommen på den måde komme til at opleve alle de 6 grundenergier i maksimumstilling samtidig. Det er derfor, at guddommen kan være allestedsnærværende, og til enhver tid, og overse hele X3.

Man må ud fra det forud nævnte ikke misforstå situationen sådan, at guddommen har sit X3 og hvert levende væsen har sit. Sådan er det ikke. Det er de enkelte væsener tilsammen der skaber guddommens X3, eller sagt på en anden måde, så er guddommens X3 skabt af summen af de enkelte væseners X3, som indsmeltes i det store X3.

Vi ser ud fra analyserne, at X3 findes overalt. Det gør X1 og X2 også. X1 og X2 kan vi ikke opleve, men X3 oplever vi. Det er derfor kun X3 vi i praksis kan forholde os til. Det enkelte levende væsen oplever sig selv og sine omgivelser i nuet. Vi oplever, gennem vore sanser, energiers/bevægelsers berøring med andre energier/bevægelser. Vore sanser fortæller os hvad vi oplever. Dette synes imidlertid, ud fra vores erfaringer, at være en helt anden historie en den, at det kun er ovennævnte farveløse energier/bevægelser det drejer sig om. Da vi må acceptere, at det alligevel, dybest set, kun er disse energier vi oplever, må vi konstatere at vores oplevelser er illusioner.

Hvilke egenskaber ved X3 er medvirkende til vores illusionsoplevelser?

Grundlæggende må vi nok sige, at det er vores sanser der bevirker at vi ser energier og energiophobninger som mere eller mindre faste stofflige ting. Det skal dog forstås således, at de egentlige fysiske sanseredskaber, syn, hørelse m.m. klart videreformidler de fysiske svingninger som de modtager. Disse bliver imidlertid videresendt til "bevidstheden". Dette sker via hjernen. Bevidstheden er ikke hjernen som sådan, idet åndsvidenskaben siger, at hjernen er et antennesystem (265, 266) (Dette skal ikke uddybes her). I bevidstheden bliver sanseindtrykkene fortolket. Det er bevidstheden, der via hukommelse og erfaringslager giver en fortolkning af oplevelsen. Hvis det kun var "råenergier" der blev registreret og opfattet i deres "råenergitilstand", ville det ikke berige væsenet med noget som det kunne bruge til livets egentlige oplevelse.

Heldigvis er det heller ikke sådan. Gennem perspektivprincippet og kontrastprincippet, der som navnene siger, giver oplevelsen perspektiv og kolorit, bliver oplevelsen værd at opleve, og energierne bliver gjort synlige for den der oplever. Det er herved at illusionerne opstår, men det er også herved at livet bliver værd at leve.

Videnskaben er slet ikke enig med åndsvidenskaben. Vandene skilles når der skal gives en forklaring på årsager og virkninger, på væsenernes oplevelsespotentialer eller forståelsen heraf, og perseptionsorganernes signaler i forhold til hjernens fortolkningsmekanismer, for at sige det videnskabeligt. Her har videnskaben nogle helt andre forklaringer end åndsvidenskaben, eller slet ingen forklaringer. Videnskaben er naturligvis af den opfattelse, at det er den fysiske hjerne der klarer det hele, og at det er der bevidstheden sidder.

Hvorfor er det nødvendigt at skabe illusioner?

540. Men selv om alt, hvad der er synligt eller sanseligt, ikke er det, det ser ud til at være, men i sin

dybeste Analyse er identisk med „Noget Nr. 1”, *bliver der dog den Kendsgerning tilbage, at „Illusionerne” eksisterer. „Noget Nr. 1” har Evne til at frembringe eller skabe — ikke absolutte Realiteter — men „Illusioner”.*

Hvorfor kan „det guddommelige Noget”s Skabelse saaledes udelukkende kun være eller blive „Illusioner”? — Ja, Svaret er mere ligetil, end man maaske straks er tilbøjelig til at mene. Den nævnte „Skaber” har nemlig ikke noget som helst Materiale at skabe af andet end — sig selv, sit eget Væsen. Han maatte derfor, for at skabe absolutte Realiteter, udslette sit eget absolutte Væsen (Noget Nr. 1). Men da „Noget” umuligt kan blive til „Intet”, lader det sig jo ikke gøre. Naar „Noget Nr. 1” ikke desto mindre skaber „Noget Nr. 3”, maa det ene af de to „Noget” være illusorisk. Da „Noget Nr. 1” i Analysen maa være forud for „Noget Nr. 3”, er det dette „Noget”, der er virkeligt, og „Noget Nr. 3” der er uvirkeligt. Hvis ikke det var saaledes, vilde det være umuligt for „Noget Nr. 1” at blive Herre over „Noget Nr. 3”. Og uden dette Herredømme vilde dets Eksistens som „levende Væsen” være en Umulighed. (667, 668)

Perspektivprincippet

Det vigtigste forhold som gør sig gældende i vores oplevelse på det fysiske plan er perspektivprincippet. Perspektivprincippet omtales bl.a. i 1. bind af Livets Bog hvor der også forklares hvordan vi skal forstå alder.

267. Her vil der muligvis for Læseren opstaa Spørgsmaalet om, hvorledes det kan gaa til, at de levende Væsener ikke befinder sig paa samme Trin i Udviklingen, naar de dog alle uden Undtagelse udgør evige Væsener, og der i Henhold hertil saaledes ikke kan eksistere Væsener, der i absolut Forstand kan være yngre eller ældre end andre Væsener, men at alle Væseners Eksistens i Realiteten udgør det samme Facit eller er lig: Evigheden.

Hertil vil der være det at oplyse, at alle Væseners Eksistenstid naturligvis er lig Uendeligheden, men

denne Eksistenstid markeres ikke i Kraft af Energiene og derfor ikke af Forvandlingen eller Udviklingen. Dette vil altsaa igen sige, at et levende Væsens nuværende Udseende, dets Størrelse, dets Begavelse, dets Fuldkommenhed eller Ufuldkommenhed, dets Trin i Udviklingen og dets Legemskultur, ikke paa nogen som helst Maade kan være Udtryk for nævnte Væseners uendelige eller evige Eksistens, men er derimod kun Udtryk for et Princip, der bunder tilbage i „X 2” og under Begrebet „Perspektivprincippet” i et senere Afsnit vil faa sin fulde Belysning. Her kan vi kun oplyse, at ligesom Perspektivet for Kunstneren betinger enhver Form for Billeddannelse, saaledes betinger det ogsaa for det levende Væsen enhver Form for Sansning.

Da Uendeligheden eller enhver Form for Ubegrænsning er det samme som en Ligevægt mellem det levende Væsens Egenbevægelse og Omgivelsernes Egenbevægelse, og Ligevægten mellem to Former for Bevægelse neutraliserer Kontrasten mellem disse, og Kontrasten igen udgør Betingelsen for de samme Bevægelseres Tilgængelighed for Sansning, bliver Uendeligheden eller en hvilken som helst Form for Ubegrænsning i sin absolute Natur utilgængelig for Sansning. Begrænsning udgør altsaa den Uligevægt eller Kontrast mellem det levende Væsens Egenbevægelse og Omgivelsernes Egenbevægelse, der betinger enhver Form for dets Manifestation eller Sansning. Derfor bliver en hvilken som helst Begrænsning, hvilket altsaa vil sige en hvilken som helst Manifestation, det være sig Ting, Størrelse eller Væsen, identisk med „en forklædt Uendelighed”.

Dette betyder saa igen, at Individets uendelige eller evige Eksistens kun i Form af Begrænsning kan opleves og i denne timelige Tilstand i Realiteten udgør „en forklædt Evighed”. Alle levende Væsener, de saakaldte „Yngste” og „Ældste”, de „Mindste” og de „Største”, fremtræder saaledes i absolut Forstand med den samme „Alder”, den samme Størrelse, nemlig: Evigheden og Uendeligheden. Men en Alder, der udgør Evigheden, er ingen Alder, og en Størrelse, der er uendelig, er ingen Størrelse, idet begge Realiteter mangler Begyndelse og Afslutning og derved bliver lig X i sin Grundanalyse. Og det levende Væsen kommer derved til Syne for os i et Plan, hvor det hævet over Tiden og Rummet er helligt og urørligt i sin evige Fremtræden.

Med Hensyn til Perspektivprincippet, da er det dette, vi bliver Vidne til, naar vi befinder os paa en Vej, der i en lang lige Linie fortaber sig i Horisonten. Vi ser da, at denne Vej, der overalt f. Eks. er femten Meter bred, i Horisonten gaar sammen i en Spids. Fra Horisonten og til det Sted, hvor vi befinder os, viser denne Stør-

relse sig altsaa for vor Sanseevne i alle Størrelser indtil femten Meter. *Ligesom disse forskellige Størrelser er identisk med den samme Størrelse eller Enhed, saaledes er ogsaa en hvilken som helst anden Genstand for Sansning, hvilket vil sige alle Manifestationer, lig den samme Enhed, det samme Facit, nemlig: „X” eller Uendeligheden. **Perspektivprincippet udgør altsaa i sin højeste Analyse den Begrænsning, der gør Uendeligheden eller Verdensaltet tilgængelig for Sansning og dermed Livets Oplevelse til en Kendsgerning.***

De levende væseners Alder; Udviklingsstandard, deres Størrelse, Manifestation eller hele Fremtræden for Sanseevnen er saaledes i absolut Forstand ikke Udtryk for Alder, men for et kosmisk Perspektivforhold. De levende Væseners Alder; Udviklingsstandard, deres Størrelse, Manifestation eller hele Fremtræden for Sanseevnen er saaledes i absolut Forstand ikke Udtryk for Alder, men for et kosmisk Perspektivforhold. Ethvert levende Væsens saakaldte Alder vil i Realiteten, altsaa i Form af dets evige Eksistens, være identisk med Betingelsen for at samme Eksistens kan komme til det levende Væsens egen Kundskab. (315, 316)

Et vigtigt forhold som perspektivprincippet genererer er, at visse dele i universet opleves som ganske små. Det er f.eks. dele som atomer, elektroner, mikrober og andet småkravl. Andre dele opfattes som meget store, så som himmellegemerne. Set fra et udsigtspunkt uden for perspektivets område, via kosmisk bevidsthed, er disse foreteelser lige store, og vore oplevelse derfor en illusion. Se tekstudsnittet nedenfor.

Martinus har beskrevet en vandring med guddommen gennem udsigtspunkter som han kun selv kunne opleve via sin kosmiske bevidsthed. Nævnte rejsebeskrivelse er en genfortælling af den oplevelse han selv fik gennem sin indvielse og opnåelse af den kosmiske bevidsthed. Den er beskrevet i Livets Bog side 2357 til 2415.

Da det er lige saa urokelig en Kendsgerning, at Væsenet er underkastet en evig Skiften af „Indvikling” og „Udvikling”, og hver Skiften danner en Enhed, vi kalder et „Kredsløb”, og Væsenets „evige” Eksistens kun kan opleves i Form af en lige saa „evig” eller endeløs Kæde af disse Enheder eller Kredsløb, maa noget af denne Kæde være nærmere ved Væsenets nuværende Kredsløb og noget af den fjernere fra samme Kredsløb. Da Enhederne i den nærmere Del af Kæden ifølge Perspektivprincippet, paa hvilket al Sansning jo beror, fremtræder større end Enhederne eller Kredsløbene i den fjernere Del, har vi jo allerede her Aarsagen til Opfattelsen af de nævnte „Kosmos”.

Mikrokosmos og Makrokosmos er saaledes blot

Udtryk for sansemæssige „Størrelsesbetegnelser” i Væsenets evige Kredsløbskæde. At disse „Størrelsesbetegnelser” er relative er naturligvis en Selvfølge. Begreberne „Mikrokosmos” og „Makrokosmos” udtrykker kun de fremmede Kredsløbs perspektiviske Forhold til Væsenets nuværende Kredsløb. I Forhold til Evigheden vil disse „Kosmos” naturligvis hverken kunne udtrykke Nærhed eller Fjernhed eller noget andet Maal- og Vægtfacit, men udelukkende være lig „X”. Et „Noget”s Fremkomst af „Intet” er saaledes i dette Tilfælde ikke nødvendig for Tilstedeværelsen af ovennævnte „voksende” Kredsløb. (1329. Se også 1350, 1351, 1353, 1373, 2289)

Også lyset som vi oplever det, er underlagt perspektivprincippet (623, 624, 625, 626, 627, 630, 631).

Perspektivprincippets tilhørsforhold til X2, og dets nødvendighed for livets ”oplevelse”, samt dets hovedansvarlighed for illusionerne, ser vi i efterfølgende.

555. I vor Forskning af „kosmisk Kemi” kom vi til det allerhøjeste „Stof”: „Urbegæret”. Men „Urbegæret” førte os frem til Synet af den for Sanserne synlige Verdens illusoriske Tilstand og denne Tilstands Nødvendighed, for at Livet i det hele taget kan eksistere. Dernæst kom vi til Erkendelsen af „Perspektivprincippet” eller den Realitet, igennem hvilken Illusionerne opstaar. Vi saa dette Principets kosmiske Analyse som udgørende „X. 2” og „X. 3” og dets heri opgaaende sidste Analyse som identisk med „det guddommelige Noget”. Og vi naaede dermed Toppen paa al Analysering. (685)

„Perspektivprincippet” er saaledes Fundamentet for enhver Oplevelse og Skabelse af den absolutte Sandhed. Vi vil derfor udtrykke dette Princip som „Livssubstans Nr. 52”. (1223)

Der kan fremføres meget mere omkring perspektivprincippet, men dette overlades til læserens egen udforskning af Livets Bog.

Kontrastprincippet.

Et i X3 lige så vigtigt princip som perspektivprincippet er kontrastprincippet. For at kunne opleve livet er det en nødvendighed at opleve kontraster. Møder man ingen kontraster er der ikke noget der kan sætte tingene/situationerne/oplevelserne i relief.

En nødvendighed af, at X1 skaber en kontrast til sig selv i form af X3, og dermed illusioner har vi i følgende:

Hvis „Noget Nr. 3” var hundrede Procents jævnbyrdig med „Noget Nr. 1”, vilde Kontrastprincippet og dermed Sansning være en Umulighed. Thi nævnte Princip er netop i sit allerførste Udspring identisk med den Underlegenhed, der kendetegner „Noget Nr. 3”. At „Noget Nr. 3” virkeligt er „Noget Nr. 1” underlegen bliver til Kendsgerning igennem dets Identitet som „Bevægelse” og den heraf uundgaaelige Virkning, vi kalder „Foranderlighed”. Bevægelse vil i alle eksisterende Former og Tilstande være en Aarsagsvirkning og bliver derved uundgaaeligt identisk med „et Noget, der er et andet Noget underlegent”. Da dette andet „Noget” kun kan være „Noget Nr. 1”, bliver dette sidste „Noget” saaledes Tingenes Herre og Ophav. Denne dets høje Identitet hviler altsaa udelukkende paa den Omstændighed, at „Noget Nr. 3” er udgørende Illusioner.(668)

Og vi er her ved de to store Grundfaktorer i al Oplevelse af Livet eller i enhver Form for Sansning, nemlig: den mentale Lysfønnelse og den mentale Mørkefønnelse ud fra hvilke alle andre Former for Modsætninger i Livet manifesteres. Disse to Faktorer: Fønnelsen „Ubehag” og Fønnelsen „Behag”, vil vi henholdsvis udtrykke som „Livssubstans Nr. 30 og Nr. 31”. De samme to Faktorer udgør igen tilsammen Fundamentet for al Oplevelse eller Sansning, nemlig: „Kontrastprincippet”, der igen vil være at udtrykke som „Livssubstans Nr. 32”.(1181)

Vi skal ikke her komme nærmere ind paa de timelige Sansemetoder, men blot fremhæve, at naar Tingene i Sanseomraadet baade kan være mere eller mindre „nær” eller „fjern” fra Sanseomraadets Centrum og fra andre Detailler i det samme Omraade og ligeledes kan være „lettere” eller „tungere” end andre Ting i nævnte Omraade, har vi her det Princip, hvorpaa al Sansning beror. Uden dette Princip vilde Sansning være totalt umulig. Det er nævnte Princip, vi kender som „Kontrastprincippet” indenfor Sanseomraadet.

Hvis alle Ting var lige store, vejede det samme, havde samme Farve etc., hvad skulde saa markere Detaillernes Begrænsning, der igen er det samme som Tingenes „Synlighed” eller Tilgængelighed for

Sansning? — Denne Tingenes „Begrænsning” eller „Synlighed” opretholdes udelukkende af dette Princip, der er det samme som „Perspektivprincippet”, der igen har sin Uoprindelse i „X. 2”, som vi senere skal komme tilbage til.(1353)

Uden Vinterprincippet ingen Sommer, uden Mørket ingen Kundskab om Lyset. Uden Kontrastprincippet ingen Mulighed for Markering af Begrænsninger, uden Begrænsninger ingen som helst Sansning og uden Sansning ingen som helst Oplevelse af Livet og den heraf følgende Bevidsthedsskabelse eller Mentalitetsdannelse. „Mørket” og „Lyset”, „Sommeren” og „Vinteren”, „det onde” og „det gode” er saaledes hver for sig uundværlige Midler eller Redskaber i den guddommelige Skabelsesproces. Uden disse Foreteelser ingen som helst „Indblæsning i Adam af Livets Aande”.(1639)

„Lyset” og „Mørket”, „det Gode” og „det Onde”. Begge disse Zoner strækker sig hele Spiralkredsløbet rundt. Der eksisterer saaledes ikke et eneste Punkt eller Omraade i dette Kredsløb, hvor de ikke begge eksisterer. Hvis det ikke var saaledes, hvis der var et Omraade i Kredsløbet eller et Tidsafsnit i det levende Væsens indre Liv, hvor de ikke begge eksisterede i dets Væsen, maatte dette Liv forme sig som totalt kontrastløst, hvilket igen vil sige: totalt uden Manifestationsevne. Et saadant levende Væsen kunde hverken opleve eller manifestere sig, idet denne Proces jo udelukkende er baseret paa Kontrastprincippet. Enhver Oplevelse eller Sansning er jo kun en Oplevelse og Skabelse af Kontraster. Der, hvor der ingen

Kontraster findes, er der heller ingen Oplevelse eller Skabelse mulig.(1706)

Vi har nu forstaaet, at Livets Oplevelse, af hvilken Art den saa end maatte være, udelukkende kun eksisterer i Kraft af Kontrastprincippet. For at en Oplevelse kan finde Sted, maa Oplevelsens Objekt være noget, der afviger fra alt andet i sine Omgivelser. Det er denne Afvigelse, der markerer det oplevede Objekt. Der, hvor dette ikke befinder sig i noget Kontrastforhold til Omgivelserne, kan det ikke opleves. Der er der ikke noget, der markerer dets Eksistens. For at kunne opleve Detaillerne, f. Eks. et hvidt Sanseobjekt, maa disse Detailler afmærkes med noget, der ikke er hvidt.(2257)

1972. Med Polforvandlingen udløses Kontrastprincippet, Væsenets Mulighed for Oplevelsen af Lys og Mørke paa alle Livets Omraader.(2281)

I Kraft af, at Kontrastprincippet er en absolut uundværlig Betingelse for, at Oplevelse kan finde Sted, maa Guds Bevidsthed og Sansning saaledes ogsaa omfatte alle eksisterende Kontraster.(2640)

Det, det i særlig Grad drejer sig om, er dette, at komme til at forstaa, at hele det ufærdige Menneskes Bevidsthed eller Mentalitet og den heraffølgende Væremaade udelukkende kun er bygget op af to store mentale Energikombinationer. Disse to Energikombinationer udgør det, vi kender som Hadet og Kærligheden. Vi ved ogsaa, at disse to Energiarter hører ind under Kontrastprincippet, paa hvilket al Sansning er baseret. Hadet repræsenterer mentalt Mørke, og Kærligheden repræsenterer mentalt Lys paa samme Maade, som sort Farve repræsenterer Mørke, og hvid Farve repræsenterer Lys rent fysisk materielt set. Imellem det helt mørke og det helt lyse eksisterer der mange Kombinationer mentalt set. Af disse bestaar alle levende Væseners Bevidsthed.(2657)

Ethvert Sanseobjekt opleves saaledes kun i Kraft af, at det udgør en Kontrast til dets Omgivelser. Det afviger saaledes fra Omgivelserne enten ved at være mørkere eller lysere, ved at have andre Farver, andre Former, en anden Volumen, en anden Smag o.s.v. — Alt, hvad der kommer ind under skabte Foreteelser, udgør hver især en Kontrast til Omgivelserne, i modsat Fald vilde det umuligt kunne sanses eller opleves. Al Livsoplevelse er saaledes en Umulighed uden Kontrastprincippet. Det højeste Udslag af disse to modsatte Principper kommer til Syne som kulminerende Kærlighed og kulminerende Had. Fysisk set kommer de blandt andet til Syne som kulminerende Solskin og kulminerende Natmørke.(2716)

Konklusion

Vi har gennem tekststoffet klart set, at X3 kun består af energier/bevægelser i uendeligt antal. Da energier og bevægelser i sig selv ikke udgør liv, kan man ud fra dette synspunkt sige, at X3 er et område uden noget levende. Ikke desto mindre oplever vi den fysiske verden som absolut levende, på grund af perspektivprincippet og kontrastprincippet der fremkalder illusionerne.

Er det så et udtryk for, at det vi oplever, er illusioner som vi må forholde os til?

Svaret må blive både et **ja** og et **nej**.

Et **ja** fordi åndsvidenskaben belærer os om, at hverken tiden eller rummet dybest set eksisterer, at der ikke er noget godt og ondt, at der ikke er noget smukt og grimt, at der ikke er noget stort og småt osv.

Dette er jo helt rigtigt, men det er set fra et udsigtspunkt uden for tid og rum med evigheden som målestok. På dette udsigtspunkt er vi uden for det vi kalder det levende væsens område, nemlig kombinationen af X1+X2+X3. Her kan intet opleves, her findes intet liv som sådan. Dette udsigtspunkt er således ikke relevant for vores vurdering af livet, som vi står midt i, som levende væsener. Det er netop derfor, at jeg'et har været nødt til at skabe noget, så det kan opleve sig selv.

Et **nej**, sådan at forstå, at illusionen naturligvis eksisterer, men ikke bevirker, at det vi oplever i tid og rum er noget falsk i den forstand. Ikke sådan, at det for alvor forfalsker vores oplevelser, så de er ubrugelige, og vi derfor må tage afstand fra dem. X3 er jo netop en kopi af jeg'et, som gør det muligt for jeget at opleve sig selv, baseret på tids- og rumfænomenet, på perspektivprincippet og på kontrastprincippet. Det er denne oplevelse af os selv vi skal forholde os til. Det er herigennem vi kan udvikle os og få tilfredsstillet vores sult- og mættelse.

Det vi alligevel skal lære at forstå via den panoramaoversigt vi har fra det guddommelige udsigtspunkt er, at vi skal forholde os til mikrokosmos og makrokosmos som de perspektiviske fremstillinger som de er, af levende væsener ligesom os selv.

Man kan måske symbolsk se på situationen således, som hvis vi betragter en flok børn der alle sidder udenom en sandkasse, og leger i den ved at bygge sandslotte og grave huller. Ingen af børnene er inden i sandkassen. De sidder udenfor langs kanten.

Betrakter vi nu denne sandkasse, kan vi med rette sige at den er et område uden liv. Det er kun børnenes arme og hænder der er inden i sandkasseområdet. De levende børn er udenfor. Der sker imidlertid en masse inden i sandkassen, baseret på børnenes kreativitet. Børnene

gør sandkassen levende, og gør den brugbar for kreativitet og udvikling. Det er lidt på denne måde jeg ser på tilværelsen.

Derfor siger jeg: "Lad os lege videre i sandkassen, og udvikle os. Det er egentlig ganske underholdende, og også udviklende".

Jeg vil alligevel give åndsvidenskaben de sidste ord. Jeg har sammensat nogle udpluk der belyser netop det spørgsmål der er det aktuelle: - Hvordan skal vi forholde os til den reelt eksisterende illusion?

1062. Hvis vi som urokkelige fysiske Facitter udtrykker, at der hverken er „evig Indvikling“, „evig Udvikling“ eller „evigt Spiralkredsløb“ til og yderligere, ligeledes som urokkelige fysiske Facitter, docerer, at der hverken er Kærlighed eller Guddommelighed eller lignende til, gør vi os saaledes, som i ovennævnte paavist, skyldig i en temmelig farlig Overtrædelse af Logikkens Love. Ja, en større tankemæssig Abnormitet kan ikke aabenbares i de paagældende Felter. Vor Fremtræden som Offer for Tankedril eller Tankeforvirring med Hensyn til Udredning og Forstaaelse af Timelighedens og Evighedens Analyser i „Livets Bog“ er saaledes aabenlys. Og det er netop for at stabilisere den ærlige og modne Forskers fuldkomne Klarhed over, og den heraf følgende rigtige Anvendelse af „Livets Bog“s kosmiske Analyser, at vi her indleder det nye Bind med en særlig Pointering af, hvorledes disse Analyser maa forstaas, og fra hvilket Synspunkt Tingene bliver Illusion, og fra hvilket de er Virkelighed, thi uden denne Forstaaelse vil Læserens Udbytte af de nævnte Analyser i større eller mindre Grad blive Tankedril, en Foreteelse, der er saa meget desto mere farlig for Læseren, eftersom den ofte, navnlig hvis han endnu er aandelig umoden, vil blive direkte fremtrædende som „Tærskelens Vogtere“.(1331)

"At Tingene fra et vist Synspunkt er Illusion er ganske rigtigt, men dette Synspunkt ligger som nævnt ganske "udenfor" Livet og kan umuligt anvendes som logisk Rettesnor i nogen som helst Villieføring. At det ligger "udenfor" Livet betyder ikke, at det ikke eksisterer."(1323)

1065. Idet ovennævnte Jeg kan erkende eller opleve sig selv som et villieførende „Noget“, der kan jonglere med Energi, Bevægelse eller Stof og derved skabe „stoflige“ Foreteelser, og det saaledes som disse Foreteelsers Skaber kan erkende sig selv som værende „udenfor“ disse, og ingen af disse Foreteelser derfor kan udtrykke dets Analyse, er det klart, at det kun kan opleve sin egen højeste Analyse som „X“. Men som „X“ er det jo ikke udgørende noget „levende Væsen“. Da er det kun: „Noget, som er“. Det bliver

kun udgørende et „levende Væsen“ i Kraft af sin Evne (X.2) til at opleve sig selv „indeni“ disse af det selv frembragte „skabte Foreteelser“ (Organismen og Bevægelserne) og fremtræder da for dets egne Sanser som „et levende Væsen“. Forskellen i denne dets Analyse som „levende Væsen“ og dets Analyse som „X“ markeres i den Omstændighed, at det i den første Analyse udgør „Nuet“, medens det i den anden Analyse udgør „Evigheden“.(1333)

Ung eller gammel -
det afhænger af, hvordan
man ser på det!

Lysets hemmelighed

v/Walter Russell og Ruth Olsen

Jeg overvejede at oversætte og bringe her et par afsnit af Walter Russells bog "The secret of light" for at vise, hvordan han forklarer det faktum, som vi også kender fra Martinus, at den fysiske verden blot er en illusion men dog opleves som virkelighed. Men mange af de ord, han bruger, kan ikke bare lige oversættes, så jeg forsøger mig med et meget løst referat. Det er altså Russell set gennem mine "briller".

F.eks. bruger han ordet "lys" om den bevidsthedens kraft, der som usynlig årsag skaber de bevægelser, som den fysiske verden består af. Måske er det det, som Martinus kalder "den hellige ånd". Denne lysets bevidsthedsverden er det eneste, der eksisterer, alt andet ser kun ud, som om det eksisterer, ja faktisk er det kun Guds bevidsthed, der eksisterer, men den er vi jo alle en del af. Fra lyset, stilhedens kosmiske lys, udgår tanker, som er elektriske vibrationer, bevægelser i to modsatte retninger, hvorved skabes de utallige kombinationer, som vi oplever som den fysiske verden.

Russell skriver: "Tiden er kommet i menneskets lange rejse fra materiens jungle til dets spirituelle bjergtop, hvor det skal leve mere og mere i det kosmiske lys-univers af alviden og mindre i det elektriske vibrations-univers af sansning. Han må vide, at dette evigt skabende univers, som synes så virkeligt for ham, blot er en kosmisk biografforestilling, forfattet af mester-dramatikeren. Det er et elektrisk projekteret skuespil af flerfarvet lys og lydbølger, et spil af årsag og virkning, vist på et sort baggrundslærred af forestillingen om rum og tid. Årsagen er virkelig, men virkningen er kun en efterligning af virkeligheden".

Som Platon også en gang sagde: Den usynlige immaterielle ide er det virkelige, dens overføring til den fysiske verden er blot en skygge (en kopi). Men det er jo nødvendigt at omsætte ideen til vor vibrationsverden, hvis vi skal være i stand til at sanse og dermed opleve den. For vi kan kun sanse bevægelse, endnu.

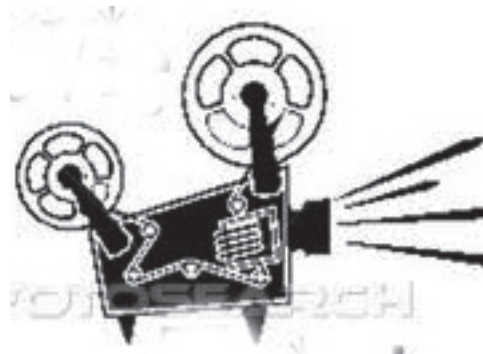
At en stilhedstilstand ved hjælp af lys skal projekteres op på et lærred for at blive til bevægelse, sammenligner Rus-

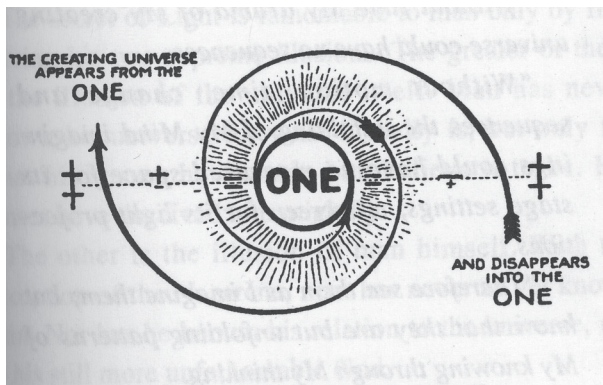
sell lidt med en biograffilm, hvor personerne kun opleves som levende bevægelser p.gr.a. projektørlyset. Slukkes dette lys, forsvinder billederne. Uden det kosmiske lys var der ingen fysisk verden at opleve.

Russell skelner mellem viden og information. Viden tilhører bevidsthedens usynlige verden og angår årsag, mens information hører til sansernes fysiske og altså virkningens verden. Eftersom naturvidenskaben kun beskæftiger sig med virkningens verden, endnu, besidder de kun information og ikke viden. Men viden er menneskets egentlige "kraft", så når mennesket lærer at tænke ud fra viden i stedet for kun information, bliver det for alvor "Guds medskaber". Og så kan vi f.eks. materialisere med tankens kraft.

Russell siger, at alt hvad der eksisterer på jorden findes i solens bevidsthed som ide, og alt hvad vi altså oplever er blot projektioner fra solen. Menneskene er således kun udfoldelsen af ideen om menneske, kopier af ideen om os, hidrørende fra solens lys. Når solen slukkes, ophører dermed livet på jorden. Dog kun i fysisk forstand, altså!

Det videnskaben og folk flest kalder lys er blot elektriske vibrationer, der simulerer (efterligner) ideen lys. Når en dansk forsker er blevet berømt for "at standse lyset", er det altså bare vibrationerne det er lykkedes at bremse lidt. I øvrigt siger Russell, at den form for lys ikke "rejser" nogen steder og dermed ikke har nogen hastighed, men det diskarnerer og reinkarnerer så hurtigt, at det ser ud, som om det bevæger sig. Det hopper op og ned ligesom bølgerne på havet.

Guddommen - dvs alles jeg - udsender og modtager energi, tiltrækker og frastøder.

Al bevægelse består af et samvirke mellem kontraktion og ekspansion, skiftevis med overvægt til en af de to tilstande. Når den vibration, som videnskaben opfatter som lys, er på sit højeste kompressionsniveau, kan den se ud som partikel, og når den igen ekspanderer og altså breder sig ud, kan den opleves som bølge. Derfor kan man godt sige, at "lyset er både partikel og bølge".

Alt i den fysiske verden er timelige og altså midlertidige kopier af det, der findes som virkelige og evige ideer i hvad vi ofte kalder "den åndelige verden", det kosmiske stilhedens-univers. Men der skal jo være en bevidsthed, som ønsker at skabe en kopi og altså sætte processen i gang med at omsætte/opdele ideens kosmiske lys i de to modsatrettede bevægelser, der er grundlaget for fysiske fænomener. Det sker ved hjælp af tanker, som er det første skridt i denne skabelsesproces.

Russell prøver at forklare det vanskeligt forståelige ved, hvordan stilhed bliver til bevægelse, med nogle eksempler. I et agern er der ikke et egetræ, men der er *ideen* om et egetræ. Et agern har en instinkt-bevidsthed, der vil udfolde ideen, når muligheden for det er der. Ej heller findes blomsten i det lillebitte blomsterfrø, men den er noget som ideen kan inkarnere i. Måske er det, som Russell kalder "ideen", det samme som det, Martinus kalder talentkerner?

Et andet eksempel: Du har i din bevidsthed ideen om en melodi. Den tilhører endnu stilhedens immaterielle verden. For at omsætte den til noget, der eksisterer i den sanselige fysiske verden, må du skabe de nødvendige lyd-vibrationer. Først former du dem i tanken, så griber du guitaren og ved at sætte strengene i bevægelse, skaber du en kopi af det, der først blot var en ide, en indre vision. Ideen er evig, derfor kan du nu kopiere den i alle de eksemplarer, det skal være. Hvis du alligevel ikke synes om den, lader du strengene hvile, lyden dør ud og ideen går tilbage, hvor den kom fra, stilhedens kosmiske ocean.

Vi hører i de mange spirituelle "loven om tiltrækning"-bøger, at når du ønsker noget, så er det der allerede. Ja, i den åndelige ide-verden er det der, men vi skal selv gøre noget for at skabe kopien af det ønskede. At skabe det i tanken er godt nok første skridt, men det skal være en meget koncentreret tankeform, hvis den skal kunne virke ind på den fysiske verdens tunge vibrationer, sådan uden videre. Så langt er ikke ret mange endnu kommet. Så vi må stadig bakse med de tunge materier for at skabe det, altså kopien af det, vi har undfanget i tanken.

Fængslet i tiden

Med hensyn til væsenets fængsling i tiden i "tiden", da har det kun en meget lille mikroskopisk plet at bevæge sig på, ja er næsten naglet til stedet. Denne lille plet hedder "nuet". "Nuet" er kun en gnist, et lynglimt af det vældige bål, det selv udgør i form af evigheden.

I sandhed, her kulminerer gudesønnen i dødens oplevelse. Evigheden er i ham en kolos uden liv. Hans liv er tusind og atter tusind, ja er et helt ubegrænset antal af årmillioner; men hans dagsbevidste vågne kendskab til dette hans enorme livsterræn tæller kun timer og dage.
Martinus i LB V stk. 1610)

Uslingen

v/Lars Palerius

I stearinlysets svagt blafrende skin, som skaber mærkeligt formede skygger på væggene i rummet, skygger som af og til bevæger sig lidt frem og tilbage som om de havde deres eget liv, nedskriver jeg en monolog i en tilstand af dyb træthed, afmagt, og hvor paradoksalt det end kan lyde, med den dybeste glæde og sjælelige tilfredsstillelse. For nu er tiden kommet, da jeg med facit i hånden, i form af Martinus' præsentation af livsmysteriets løsning, kan føre en samtale om etik og moral med altings skaber. For mit indre visualiserer og menneskeliggør jeg på en lidt naiv måde denne altings skaber for ligesom et barn at krybe op på denne kulminerende kærligheds knæ og der omslutes i den grænseløst kærlighedsfulde favn.

Her åbner jeg i fuld fortrolighed mit hjerte om det, som i tilværelsen har plaget mig mest siden jeg var barn – spørgsmålet om det ondes mål og mening. Eller i Martinus' terminologi, Guds sekundære bevidsthed. Det er en usminket monolog rettet direkte til Gud. Den er skrevet som et led i en helingsproces, som berører de dybeste dele af min sjæl.

I min nuværende inkarnation er der sket det fantastiske, at jeg har fået del i Martinus' kosmiske analyser af Gud, livet og tilværelsen. At læse hans udlægninger af livets inderste mening var som en eksplosion af glæde i mit indre. En grænseløs taknemmelighed gennemstrømmede mig. Århundreders spørgsmål om Gud og universet kunne nu få sit endegyldige svar. Jeg kan rigtigt fornemme historiens vingeslag. Opleve hvordan epoker af uvidenhed og manglende indsigt, nu med en teoretisk forståelse af Gud og alt levendes inderste slægtskab, kan begynde at blive korigeret i den rigtige retning. Men oj hvor hårdt den gamle af frygt prægede religiøse tankegang sidder fast!

Menneskets hele seksuelle struktur er stadig i hovedsagen præget af enpoletthed og det gamle gudsbilledes selvcentrerede indstilling overfor een selv og omgivelserne. Jeg konstaterer at en teoretisk forståelse af Martinus' analyser og gudsbegreb, hvor fantastiske disse end er, ikke er nok

til at skabe ligevægt i min sjæl. Hvorfor? Kan det være på grund af det enkle faktum, at det må være selvoplevet for til fulde at nå frem til indsigten om, at alt er såre godt? Min frustration over dette faktum er hovedmotivet bag min monolog, mit spørgsmål til Gud.

Uden vished om en betingelsesløs kærlighed fra Altets midtpunkt var disse linier ikke blevet skrevet. Modet ville da have svigtet mig. Min tak går til Altets

midtpunkt og dets sendebud Martinus, fordi de har givet mig den gave at få del i den kundskab, som nu formidles til menneskeheden gennem Livets Bog. Jeg er også taknemmelig for den evige kosmiske struktur, som i form af polforvandlingen muliggør denne forvandling fra enpolet primitivitet til en mere og mere civiliseret dobbeltpolet indstilling til livet og medmenneskene.

Det der nu er anledningen for mig til at skrive disse linier er en gennemlæsning af de optegnelser, jeg har fra min hidtil eneste regression, som fandt sted den 17/1-2005. Efter en rimelig guidning fra en meget kompetent kvinde kom jeg ned i en mental tilstand, hvor jeg i klare billeder, der rummede både fysiske og psykiske genoplevede følelser og reaktioner, fik et tilbageblik på nogle af mine tidligere inkarnationer. Det der gik som en rød tråd gennem disse inkarnationer var mit forhold til Gud, magten og medmenneskene, samt på hvilken måder jeg havde handlet på de respektive tidspunkter, farvet af og indlært i den tids religiøse orden.

Gennemgående for inkarnationerne var også budskabet om voldens fordærv, magtens selvfølgelige udøvelse og drab i Guds navn, samt den helt ødelæggende virkning af at ligge forrest i den religiøse udvikling i forhold til mine klosterbrødre. I praksis indebar det at sætte spørgsmål ved de personer og den institution, den katolske kirke, som anså sig selv for at have fortrinsret i tolkningen af de hellige skrifter. Noget jeg kom til at betale dyrt for.

Inkarnation nr. 1

I denne inkarnation fremtrådte jeg som en muslimsk hærfører med magt over mange mennesker. Jeg anførte trop-

perne i de krige, som førtes, og havde også som opgave, med livet som indsats, at beskytte en meget højt anset person som tilfældigvis gemte sig i en grotte i ørkenen. Personen med høj status symboliserede den lære, jeg var en del af. Min opgave med at beskytte denne person var at betragte som en hæder.

På et tidspunkt forventede vi et angreb mod vore befæstninger fra kristne soldater. Det var med afsky vi betragtede disse barbarer fra nord, som havde til hensigt at besudle og øve vold på vore landområder, hellige pladser, kvinder og børn. Ved sammenstødet med disse ukultiverede barbarer beskadigede jeg min venstre skulder. Jeg var ikke længere kampduelig og blev plejet af en i lægekunsten kompetent kvinde. Min ældste søn skulle nu overtage positionen som leder for tropperne. Fra det telt hvor jeg lå og hvilede ud efter skaden, så jeg min søn stå bøjet over et bord med kort. Han vender sig og går mod teltåbningen, hvor han bliver stående et kort øjeblik. Inden han forsvinder ud vender han sig om og ser på mig. Nu sker det mærkelige, at han i samme øjeblik tøjmæssigt forvandles til en fjendesoldat. Jeg indser umiddelbart, at der ikke er nogen forskel på min søn og den forhadte fjende, som vi slås mod. Min søn kunne lige så godt være en ung mand fra fjendegruppen. Den forbavsende indsigt var, at der ikke er nogen forskel på os mennesker, hvad enten vi er venner eller fjender, kristne eller muslimer. Vi tilhører dybest set samme menneskehed, vi er alle børn af Gud udgået fra samme kilde.

Inkarnation nr. 2

I en anden inkarnation ser jeg mig selv som en tiårig barfodet dreng i bondetøj, der leget på en bondegård i England. Husene ligger som en firkant. Jeg leger på det græs, som findes i midten af gårdspladsen. Jeg må af og til hjælpe min far med snedkerarbejde, bliver efterhånden lærling hos ham.

I den følgende scene ser jeg mig selv siddende som en ung mand på en hest i tempelriddermundering. Hesten er

fuld af kraft og stiller sig på bagbenene inden den løber af sted i fuld galop. Pladsen hvor jeg ser mig selv næste gang er en slagmark et sted i Portugal eller Spanien. Jeg er helt udmattet af kampen. Jeg er også lammet af den indsigt, at krig ikke er den måde, hvorpå et fredeligt budskab skal formidles til de utro og forhadte muslimer.

Rundt omkring mig er der en frygtelig larm. Lyden af heste, skrig fra kæmpende og sårede soldater, og våben der slår mod hinanden er øredøvende. Jeg holder mit sværd i højre hånd og ser med bøjet ryg ned på dets blodbestænkte blad. Sværdet har en rille i midten, hvilket gør den lettere at håndtere. Inden jeg får set, hvordan det går til, er jeg overmandet af en fjendesoldat, som med afsindig kraft hopper på mig fra sin hest og skubber mig ned på marken. Jeg havner på ryggen med fjenden over mig og når ikke at forsvare mig mod hans spyd, som han med voldsom kraft støder i brystet på mig.

Jeg dør på slagmarken og ser mig nu fra et perspektiv, som nærmest kan sammenlignes med det, man ser når man vender en kikkert om og ser ud over landskabet. Slagmarken er nu formindsket og forladt. Mit blik fæstner sig ved det, jeg derefter ser – en nøgen, nyfødt baby som svæver lige over min døde krop. Langsomt stiger babyen op i skyen. Jeg får nu lov at overvære min næste fødsel. Det er en forløsnings-scene hvor både mor og barn til al held overlever. Denne gang fødes jeg i et slot et sted i Frankrig.

Jeg vokser op og bliver soldat, bliver en musketer som tjener kongen og kirken. En af mine opgaver bliver at stå vagt om den herskende samfundssorden. Jeg lever nu i en tid, hvor kættene behandles voldeligt af den katolske kirkes medlemmer. En begivenhed af den slags, hvor jeg selv medvirker, bliver vendepunktet for mig i den inkarnation. Jeg får sammen med nogle andre musketerer til opgave at fange og hente en ung pige på 16-17 år i en naboby. Hun er anklaget for noget jeg ikke rigtig er klar over. Jeg føler at det hele ikke går rigtig til. Vi henter pigen og fører hende til borggården, hvor et heksebål er forberedt. Et podium er bygget op til det. I midten, lidt højere end de andre medlemmer af samfundets topfolk, sidder en katolsk præst eller biskop i hvid-røde klæder med en sort frakke over skuldrene.

Hele skuespillet er ikke andet end en magtdemonstration fra kirkens side. Anklagerne mod pigen er fra ende til anden et rent påhit. Hvad vi her bevidner er et førsteklases justitsmord. Kirken vil statuere endnu et eksempel for at kue befolkningen yderligere. Jeg er mens forberedelserne til pigens aflivning gennemføres fået fuld indsigt i, hvad det handler om. Pigen måtte ifølge kirkens repræsentanter dø i den gode Guds navn. Hun er en heks og skal derfor renses i flammerne for at hendes sjæl skal kunne reddes

fra helvede. Jeg iagttager knust afretningen fra en plads højt oppe i et af tårnene med udsigt over hele borggården. Mens dommen iværksættes står jeg og skærer mig med en kniv over venstre hånds pulsåre i bundløs afsky og afmagt over mine handlinger, over min medvirken i forbrydelsen mod pigen. Min egen smerte er dog ikke nok til at dæmpe den angst og det had, jeg føler mod den katolske kirkes magtovergreb. Jeg står med ryggen mod væggen, skævt bøjet, med blikket på det brændende bål og græder min afsky over kirkens magtovergreb højlydt ud, mens blodet drypper ned på gulvet fra mit venstre håndled.

Næste scene jeg bliver vidne til i denne inkarnation viser, at der er gået mange år siden aflivningen af den unge pige. Jeg har for længst afsluttet min tjeneste som musketer og sidder nu som en gammel mand på en parkbænk. Begivenheden med den unge pige og min egen delagtighed i hendes aflivning var noget, jeg aldrig kom over i dette liv. Jeg sidder nedbrudt af sorg og anger hvilende på en stok. Intetsteds, ikke i nogen sammenhæng, ser jeg en mulighed for at få tilgivelse. Pludselig ser jeg i højre øjenkrog et lysvæsen åbenbare sig, som sagte sænker sig ned fra skyen mod den plads, hvor jeg befinder mig. Helt perpleks løfter jeg hovedet og stirrer lige ind i ansigtet på det væsen, som nu svæver nogle meter ovenfor mig og som udstråler en grænseløs, tilgivende kærlighed.

Jeg indser nu at dette væsen er kommet til mig for at tage mig til sig, for til sidst at komme med den så eftertragtede tilgivelse. Med et jublende indre løfter jeg mine hænder mod lysvæsenet og tages imod af dette med en salighed som trodser enhver beskrivelse. Denne begivenhed bliver også den, som sætter punktum for denne inkarnation. I samme øjeblik jeg overgiver mig til lysvæsenet standser mit hjerte åg jeg falder død om på marken. Jeg er til sidst kommet hjem til den plads hvorfra alt har sit udspring.

Inkarnation nr. 3

I den inkarnation jeg til sidst vil berette om ser jeg mig selv i begyndelsen som en lille dreng i 10-års alderen, bosat et sted i det, som nu kaldes Tyskland. Her udspilles en meget brutal scene sig for mine øjne. Jeg er ved at skulle kastreres. Jeg ser mig sidde nøgen i en stor trætonde med vand, fastholdt i armene af to bastante damer. Ind i rummet kommer en katolsk præst med en kniv i hånden. En af damerne bøjer sig ind over mig og siger, at det som nu skal ske er for mit eget bedste. Hele ceremonien foregår fordi den katolske kirke behøver nye kastrater til de utallige messer og andagter, som jeg fremover skal medvirke i.

Scenen med den lille dreng som kastreres er den, som påvirker mig mest fysisk. Hele scenen er så realistisk, så frygtelig at genopleve at det føles som at få et spark i ma-

ven. Jeg bliver meget utilpas af at beskue det hele. Drengens fortvivlede modstand vejer intet mod de voksnes styrke. Efter udrettet opgave tørrer præsten den blodige kniv af i et håndklæde, som han siden kaster nonchalant på gulvet og forlader rummet. Jeg ligger nu på en bænk rystende i fosterstilling indsvøbt i et håndklæde. Dette er et overgreb, som kommer til at forfølge mig resten af den inkarnation. I næste scene ser jeg mig selv stå og synge i koret på en platform i en kirke. Rækværket af træ er smukt udsmykket med ornamenter af forskellig slags. Jeg er mellem 18 og 20 år gammel.

Den scene som afslutter denne inkarnation udspiller sig i et kloster. Jeg er i 50-års alderen. I dette kloster har jeg i flere tilfælde havnet i unåde hos abbeden. Jeg er flere gange blevet indkaldt til ham for at blive udspurgt. Min intellektuelle kapacitet og mine tolkninger af skrifterne skræmmer abbeden. Han betragter mine udlægninger næsten som vranglære selv om de efter min mening holder sig indenfor kirkens religiøse rammer. Jeg deler ikke kirkens og klosterets syn på religionen, på hvordan skrifterne skal tolkes. Den er i mine øjne alt for dogmatisk og streng. Her handler det fra abbedens side som sædvanlig mere om magt end om at lytte til budskabets inderste kerne og forsøge at følge Kristi eksempel. Mit friere syn på Kristi kærlighedsbudskab udgør ifølge abbeden en fare for sammenholdet i klosteret. Han advarer mig adskillige gange og maner mig til tilbageholdenhed med hvad jeg tænker og synes, når det gælder religiøse spørgsmål.

Jeg sidder i næste scene i min klostercelle og ser ud gennem vinduet. Min mentale tilstand er i højeste grad i oprør. I min sjælelige ensomhed og nød er jeg gennem spekulationer af forskellig slags drevet til randen af, hvad min bevidsthed kan klare. Jeg er helt enkelt ved at miste forstanden.

Hallucinationer med skrækindjagende billeder driver mig til afsind. Jeg skriger ud min angst og forbander alt og alle. I dette kulsorte sjælelige mørke føler jeg mig fuldstændig forladt. Jeg er knust af indsigten i det udsigtsløse i at blive befriet fra det helvede, som livet i klosteret indebærer for mig. Grænsen for at begå selvmord er meget nær.

En sen aften befinder jeg mig inde i klostergården. Jeg er på vej til min celle da jeg ud af øjenkrogen ser to mænd, som forfølger mig. Jeg vender mig om og ser de gemmer sig bag en pille. Hurtigt skynder jeg mig ind i mit rum og stænger døren. At låse den går desværre ikke. Jeg sætter mig på min stol og venter med store sjælelige kvaler på, hvad der skal ske. I samme øjeblik rykkes døren op og mændene styrter ind. Med vold trykker de mig ned på gulvet. En af mændene stikker en kniv i brystet på mig og jeg dør kort efter.

Jeg myrdes efter ordre fra abbeden, som ikke længere klarede mine udlægninger om Gud og universet. Mange af dem var på et andet og højere intellektuelt niveau end det, han selv kunne præstere. Jeg truede helt enkelt hans position som autoritet i klosteret og skulle derfor udryddes. Scenen afsluttedes med at jeg ser min grav sammen med de andre munkes, som døde før mig. Graven er dækket af tynd sne over et tykt lag jord, hvilket gør at den ser større ud end de andres, der var sunket p g a vej r og vind.

Spørgsmålet om lidelsens mening

Jeg lægger optegnelserne på bordet. Siddende tilbage i følelsen af afmagt føler jeg, at jeg må have svar på spørgsmålet om det ondes mål og mening. Jeg har i tre tilfælde set mig følge det herskende gudsbilledes ledere, været deres lydige tjener. I to af inkarnationerne har jeg på en eller anden måde gjort oprør mod den religiøse magtudøvelse, da jeg fik indsigt i deres fejlagtighed. Hvad er det jeg har været vidne til? Findes der et svar på spørgsmålet om, hvorfor religionen er ond? Gud, findes der et svar? Gud .. hører du mig?

Nu er tiden kommet. Jeg er helt enkelt tvunget til at gå til det grundlæggende med spørgsmålet om lidelsen og dets mening. Spørgsmålet som er råbt ud gennem millioner af sårede struber gennem tidernes gang. At undgå det spørgsmål er for mig helt umuligt, helt udelukket. Meningen med livet står og falder med svaret på det spørgsmål.

Gud .. hvorfor? HVORFOR, er det nødvendigt med al den lidelse på jorden? Denne næsten grænseløse lidelse, alt for ofte udført i dit navn. Hvorfor? Gud, du altings inderste væren, Kan man få et svar på det spørgsmål? Et svar som udgør den sidste og afgørende brik i den allerede ret store forståelse af de kosmiske analyser. Et svar som kan lindre den sjælelige smerte, som sidder fast som en torn i mit hjerte og min sjæl – og som med ét slag for intellektet kan retfærdiggøre det ocean af fysisk og psykisk lidelse, der findes udbredt over alle jordens kontinenter. Er der mulighed for at den torn kan

fjernes i den her inkarnation? Eller vil det forfølge mig gennem yderligere et par, tre kommende liv?

Hvor findes den nøgle, det hjælpemiddel, som kan dirke den jernring op som omgiver mit hjerte? At jeg skal kunne løse denne kæmpeopgave på egen hånd, mener jeg ikke er muligt. Mit håb står til Gud. Ved at gøre mig stille og ydmygt byde Gud ind til en samtale håber jeg at møde denne Altets midtpunkt det sted, hvor der ingen adskilthed findes. Vejen ind til det hellige mødested går for min del via sprækkerne i min sårede sjæl til der, hvor den evige guddommelige gnist er rodfæstet. Det er et sted bagved tid og rum hvor egoets destruktive kraft ikke når, et sted hvor denne tyran ikke styrer og regerer som en despotisk konge. Der kan mødet finde sted og denne monolog begynde. Noget jeg har længtes efter at gøre i meget lang tid. Lykkes det denne gang?

Jeg ser ind i de mest kærlighedsfulde øjne. Den sjælelige varme jeg mærker fra Altets midtpunkt giver mig det mod og den ro, jeg behøver for at tage det første emne på min liste op. Århundreders enpoledede gudsbillede sidder dybt rodfæstet i mit indre. Et gudsbillede som indeholder et dualistisk verdensbillede, hvor en god kraft kæmper mod en ond. Hvor der findes en straffende, men kærlig Gud, som skal blødgøres med allehånde ofre, regler, ritualer og adfærd. Et gudsbillede som indeholder det sataniske indslag af truslen om evig fordømmelse, om for al evighed at brænde i helvede. Et af den kristne kirkes mest effektive religiøse og politiske våben, når det gælder at kontrollere masserne.

At være betingelsesløst elsket af denne Gud var der aldrig tale om. Her måtte, trods al sjælelig ufuldkommenhed

som tilsammen umuliggør et rent og uselvisk levned, den faderlige kærlighed fortjenes. Nok er det længe siden mit sind blev styret af dette dramatiske verdensbillede. Men de udefinerlige minder fra dette verdensbilledes tyranniske tid giver ekko i mit indre ligesom lyden fra et underjordisk skrækkabinet, hvor de fortabte sjæle udskriger deres angst i den iskolde nats sparsomme lys. Med denne konstatering er det let at narre sig selv til at tro, man er befriet fra overtro og vildfarelser. At det ikke forholder sig sådan er ikke svært at konstatere. For ikke sandt, hvor meget af tankerne styres ikke af rester fra det gamle verdensbillede? Kan man en eneste dag lade være med at tænke i selviske baner? Kan man være helt indstillet på at tjene sin næste, koste hvad det koste vil? Lykkelig det fåtal som i dag ejer den evne. Lykkelige de mennesker hvis hjerte er faldet til ro. Lykkelige de hvis ego har sluppet taget om sjælen og er forvandlet til at være i det livgivendes tjeneste.

Jeg sætter mig nu rigtigt til rette i den guddommelige favn og drister mig til at stille det første spørgsmål. Spørgsmålet om det enpolede gudsbillede og dets konsekvenser.

Det enpolede gudsbillede

Gud ... det andet jeg vil tale om er det gudsbillede, jeg har levet med gennem inkarnationerne. Det gudsbillede jeg har dræbt og blevet dræbt for, det gudsbillede jeg har forbandet og tilbedt. Findes Gud som jeg har forestillet mig ham? Ham? Er det rigtigt opfattet? Jeg vil påstå at den Gud, som er blevet tilbedt i tidernes gang i den traditionelle kristendom, ikke har meget med virkelighedens Gud at gøre. Gud er ikke partisk. Gud kan man ikke købslå med. Gud kan man ikke blødgøre med nogen form for offer. Gud er ikke nogen man må præstere noget for for at blive elsket. Gud gør ingen forskel på et eneste levende væsen. Gud betragter intet menneske som mere værd end andre. Gud sidder absolut ikke i noget fjernt hjørne og betragter menneskeheden på behørig afstand – en opfattelse som har styret den religiøse tænkning gennem lange tider. Gud er ikke straffende og vred som det Gamle Testaments model. Det eneste man kan sige om Gud, inden det afgørende møde med denne urkraft fandt sted og selvoplevelsen er et faktum, er at Gud er. Hverken mere eller mindre. Gud er. At forestille sig noget andet er at tro andre menneskers udsagn eller at lade sig styre af egne projektioner og ønsketænkning.

Gud og det levende væsen

Det siges at Gud er nærmere dig end du selv er. I denne påstand ligge sandheden, vil jeg mene. Gud udgør dit allerinderste, dit dybeste selv. Det du er ”gjort” af. Gud agerer udfra to forskellige positioner. Dels som værende altings kilde – hvor Gud er lig med dig selv – og dels udfra

positionen hvor Gud for begges regning har tildelt dig en oplevende funktion. Men alligevel er det Gud som hele tiden oplever og registrerer. Der findes kun Gud. Gud er den eneste eksisterende foreteelse i verdensaltet. At sige at vi her udgør en slags marionetter, som Gud trækker i trådene for, er at miste pointen. Alle vi levende væsener i verdensaltet er unikke væsener med vor egen oplevelsesevne og tanke. Vi er og forbliver suveræne væsener med fri vilje. Vist er denne frie vilje i lange perioder af det evige cykliske udviklingsforløb kraftigt beskåret pga vor i denne periode begrænsede oplevelsesevne. Men ikke desto mindre.

At det forholder sig på denne måde tilskrives det faktum, at Gud for at kunne opleve sig selv og sit liv må manifestere en kontrast til sin egennatur, den evige tomheds skabende urkilde. Gud skaber som en følge af dette faktum en uendelig mængde selvstændige, på et plan illusoriske dele af sig selv, opbygget på principielt samme måde.

Gud har kun sig selv at skabe udfra, og livet kan kun opleves under de forudsætninger som Gud selv lever under. Disse forudsætninger er ét evigt jeg, en evig skaberevne og oplevelsesevne samt et ocean af evigt vekslende manifestationer i fysisk såvel som åndelig materie. Disse tre principper udgør tilsammen det, vi kalder et levende væsen. Disse tre principper garanterer en evigt fornyet livsoplevelse i al evighed.

At se Gud indebærer derfor at se alt, som overhovedet eksisterer, som Gud. Gud er dog mere end summen af alt som eksisterer. Gud er sin egen væren plus alt levende og skabt. Men virkelig at se og opleve Gud ligge endnu et stykke ude i fremtiden for de fleste af os. Til dette kræves udviklede sjælelige organer og en fuldendt moral. En moral som er identisk med den totale uselvskhed og næstekærlighed. Hvert levende væsens indre må være hundrede procent i kontakt med Guds indre for at den afgørende resonans kan opnås. Den sidste sjælelige brik må således passe eksakt i livs-puslespillet. I dette magiske fortryllende øjeblik – hos Martinus kaldt ”den store fødsel” – finder oplevelsen af den totale sammensmeltning sted. Det er den absolutte slutgyldige og evige væren som her afslører sin identitet. Ved den begivenhed har Gud åbnet porten til himmelriget og taget dig ind i det allerhelligste. Gud har taget dig hjem til sig selv. Du er blevet en lysende, tjenende celle i den oplevelsessfære, som Martinus kalder Guds primære bevidsthed. Et bevidsthedsområde som udgør alt levendes inderste hjemsted.

Jeg gør en kort pause i min tale som for at afvente en reaktion, en tilladelse til at fortsætte min monolog. I min afmagt overfor tingenes verdslige tilstand stiller jeg faktisk liets herre og skaber til ansvar for al den lidelse, der indgår som et nødvendigt led i fornyelsen

af livsoplevelsen. Trods dette faktum – hvorfor er dette nu nødvendigt? Jeg hæver forsigtigt, lidt brødbetyngt blikket. Hvad er det jeg forventer? En tilrettevisning eller en straf af en slags? Det som møder mit blik er de mest kærlighedsfulde øjne. I disse findes ikke spor af vrede. Fra disse øjne stråler kun den absolutte kærligheds totale hengivenhed og ømhed. I glansen fra dette blik tager jeg et nyt tilløb og fortsætter min monolog.

Det afgørende spørgsmål om ondt og godt

Gud .. den største udfordring jeg skal møde i denne inkarnation er at forlige mig med indsigten i at du, Gud, er både ond og god. Når det gælder forekomsten af det onde findes der ingen udenforstående kraft, som jeg kan skyde skylden på, som jeg kan rette min afmagt og mit had mod. Der findes ingen djævel, der findes kun dig Gud. Du udfører onde handlinger og har gjort det i al evighed. Du kommer også i et givet område af den evigt ekspanderende kosmiske spiral til at udføre onde handlinger i al evighed, samtidig med at du udfører gode handlinger i andre områder af nævnte spiral. Det helt afgørende spørgsmål er dette: hvordan skal jeg kunne elske og forstå den livgivende og over al forstand kærlige Gud, når dette væsen samtidig udfører de mest bestialske handlinger?

Jeg ser dybt ind i mig selv, ser i bakspejlet og betragter tidens turbulente gang. Hvor mange gange har jeg ikke følt den dybeste fortvivlelse over ondskabens iskolde greb om min sjæl og mine handlinger? Hvor mange gange har jeg ikke forbandet Gud og hele eksistensen? Hvor mange gange har jeg ikke selv været ondskabens lydige redskab og hærget og dræbt i den gode Guds navn? Jeg mærker hvordan seklers følelser af afsky, fortvivlelse, afmagt og bundløs had mod alt og alle vælder op i mig. Det føles som om jeg når som helst kan kaste en stinkende forbrydelsens sorg op, forvandlet til bræk. Jeg føler mig grænseløst narret. Jeg føler mig taget ved næsen af en ondsindet fremmed magt som i tidernes løb ligesom en virus har beslaglagt min krop og sjæl og ernæret sig ved mine handlinger og tanker. En kraft som i blinde har fået mig til at udføre de mest sataniske handlinger i troen på, at det var det eneste rigtige. Jeg har været den onde krafts lydige tjener. Jeg har udgjort et redskab for Guds sekundære bevidsthed i umindelige tider. Talen om den frie vilje fremstår i dette øjeblik som det rene nonsens. Vi har gennem lange perioder ingen egentlig fri vilje. Vi er da overladt til vor højst begrænsede enpoledede horisont og til en omgang i udviklingsspiralen, som indebærer en beklemmende vilje- og tankemæssig begrænsning.

Har du som er interesseret i etiske og moralske spørgsmål – med udgangspunkt i et evigt herskende verdensbillede hvor alt er såre godt – tænkt den tanke, at du hader Gud? Hader den nedbrydende, destruktive del af dette verdens-

billedes evige, uindskrænkede hersker? Hvis ikke, så prøv! Vover du at gå imod århundreders indoktrinering af dit sind om, at du skal elske Gud over alt andet og frygte Djævelen? Tør du se vrangbilledet af den Gud du tilbad og gav dit liv for? Tør du råbe lige ind i ansigtet på dette væsen med ordene, at det kan ikke være på den måde? Vover du at se Uslingen, ja, virkelig SE Uslingen? Gud KAN ikke være ond. Jovist, man kan annamme et teoretisk billede af Gud og verdensaltet. Men når man virkelig SER hvad det indebærer, at Gud er ond, da er det svært ja næsten umuligt at udholde den tanke. HVORDAN er dette muligt?

Her gør jeg en kort pause før jeg fortsætter. Denne gang uden at møde blikket fra Altets midtpunkt, uden at afvente en godkendelse. Jeg er alt for berørt af øjeblikkets alvor til at lade mig nøjes. Samtidig stiller jeg mig selv ængsteligt spørgsmålet – hvem er jeg der vil stille Gud til vægs? Vi er nu ved orkanens øje. Jeg er fremme ved det spørgsmål som i tidligere inkarnationer indebar min sjælelige undergang og død. Skammens rødme brænder hedt på mine kinder. Jeg tager et dybt åndedrag og fortsætter.

Uslingen eller det kosmiske slægtskab

Gud .. kan det være sådan at Du er Uslingen, selve kernen i al usselhed? Kan det være sådan, at Uslingen i dig og Uslingen i mig selv er samme Usling? At det er dig Gud som er ussel via mig og anvender mig som dit redskab for dine gemene handlinger? Hvad er det så med min delagtighed? Jeg udfører jo disse usle handlinger af fri vilje, eller ...? For jeg kan vel ikke fornægte, at jeg er og har været ussel og definitivt har og har haft en bevidst aktiv del i det hele? Hvis det nu er sådan, at du Gud er nærmere mig end jeg er nærmere mig selv, kan svaret ikke være andet end ja. Du Gud er ussel via mig, gennem

De seksuelle poler og deres forvandling

Ligger forklaringen til vor nuværende elendige selvcentrerede tilstand gemt i disse to principper, eller polers, indbyrdes forhold,, dets kapacitet og rækkevidde? Kan menneskets krigeriske og selvretfærdiggørende sider forklares med en ubalance dem imellem? Er det Gud eller Den evige visdom som er i ubalance? Eller er det mennesket som er det? Svaret er både og. Den evige visdoms maskuline og feminine principper er lokalt i ubalance. Fra et kosmisk perspektiv er det ikke tilfældet. Den evige visdom har et fysisk-mentalt område i sin uendelige organisme, hvor en modsætning til dens egennatur hersker, hvilket er lig med had og død. Ligeså har Den evige visdom et mentalt område, hvor den totale næstekærlighed og uselvisheden udgør fundamentet for livsoplevelsen. Begge disse foreteelser, ondt og godt, udgør evige og livsnødvendige bestanddele i den fysisk-mentale guddommelige organisme. Ingen af dem kan undværes, om vi ønsker det eller ej.

Hvordan hænger det sammen? Er Gud eller Den evige visdom to-delt? Den evige visdom er lig med kærlighed. Kærligheden er den eneste kraft i tilværelsen som er selvfornyende, som er genopbyggende. Kærligheden er Den evige visdoms inderste bestanddel, dets evige eksistens' absolutte fundament. Samtidig er Gud, eller Den evige visdom, ødelæggende og nedbrydende indtil grænsen for det makabre. Havde gnostikerne ret når de hævdede, at materiens Gud –Dimiurgen- var en lavere variant af den kærlige og grænseløst gode immaterielle Gud? Nej, men de var sandelig på sporet. Opdelingen i godt og ondt er ikke et spørgsmål om hierarkier eller steder, er ikke et spørgsmål om hvilken Gud der hersker her eller der. Den evige visdom er ét, IKKE todelt, og er lig med alt som eksisterer. Følgelig er Den store visdom både ond og god. I dette faktum ligger den VIRKELIGE mentale udfordring – at forstå at samme guddommelige kærlige kraft udfører både onde og gode handlinger. Samtidig, i al evighed.

Martinus og livsmysteriets løsning

For ikke sandt, hvordan skal man kunne elske nogen som er bevidst ond, nogen som vil skade én? I forsøget på at løse dette delikate spørgsmål er mangan en lærd person kommet til kort i tidernes løb. Utallige fysiske og verbale religiøse stridigheder verden over har kostet millioner af mennesker livet. Den ene såkaldte sandhed efter den anden har afløst hinanden. Regenter er kommet og gået, religioner, lærer og sekter ligeså. Alle er de uden undtagelse faldet på manglen på kundskab om Gud og menneskets fælles kosmiske identitet, det levende væsen evighedsnatur, hvor begge faktorer, Gud og mennesket, udgør forudsætningen for hinandens livsoplevelse.

mig, sammen med mig. Vi udfører bestialske handlinger sammen. Vi frådser i ondskabens sødme. Og dette, for min del, i troen på at jeg gør det rigtige og dermed skaffer mig en plads i paradiset. Må alle hedninge brænde i helvede, dræb dem alle, mænd kvinder og børn! Ja, sandheden kan være svær at acceptere. Men, Gud og jeg er og forbliver ét. Konsekvensen af dette kan ikke blive andet end den, at Gud og jeg udgør tvillingerne Usling – masse mordernes og stympernes hellige våbendragere. På nogen anden måde kan det ikke forholde sig. Eller ..?

Jeg ser for mit indre billeder af menneskets desperate forsøg på gennem historiens gang at blødgøre den tyranniske og dømmende Gud gennem den ene mærkelige handling efter den anden. Blodet nærmest stænker over alt og alle og løber frem i vældige floder, som truer med at drukne hele menneskeheden i sit vanvid. Billederne vækker en dyb fortvivlelse i mig. Menneskets begrænsede horisont når det gælder forståelsen af, hvad og hvem Gud er, er yderst beklemmende. Fysiske og psykiske overgreb, det ene værre end det andet, udgør kanterne i menneskets Golgatavandring gennem tiden. I blinde famler det efter den indsigt eller kundskab som til sidst skal gøre det til en suveræn hersker over sig selv, sine tanker og drifter. Men nu, hvad kan man gøre NU? Er vi egentlig blevet så meget klogere? Sidder grinet ikke fast i halsen når vi morer os over gamle tiders ritualer, hvoraf et flertal stadig er højaktuelle?

Eller hvad med Pavens hat, dette krebsegildelignende udstyr? Godt nok ikke noget ritual, men den er en del af den katolske kirkes udklædningsstøj. Den katolske kirke er på ingen måde de eneste fjolser i denne sammenhæng. Se dig om i den religiøse verden. Jeg tror du får svært ved ikke at trække på smilebåndet ind i mellem.

Jeg stille mig igen spørgsmålet om det skal være på den måde. Findes der en anden måde at tilegne sig kundskab på end ved at slagte hinanden? For det er vel dette, det handler om, at tilegne sig kundskab? Når jeg virkelig kender virkningerne af en vis handling, så gør jeg den ikke igen, hvis den skader mig selv, eller ..? Naturligvis ikke. Der hvor jeg ved, hvad det handler om, der handler jeg logisk, dvs kærlighedsfuldt. Kærlighed og logik er det samme, det udspringer fra samme kilde – Den evige visdom. For mig er Den evige visdom eller Altets midtpunkt egentlig bedre ord end Gud, da det er kønsneutralt. Gud har ikke noget køn. Gud er en blanding af to principper, det maskuline og det feminine princip. Den ene er givende, den anden modtagende. Disse to poler udgør omdrejningspunktet i vor livsoplevelse – de er den evige motor, som driver udviklingen fremad. Summen af disse to principper i en ligeværdig, harmonisk blanding er lig med visdom. Det ER den evige visdoms signum.

I Livets Bog fremstilles begreberne X1, X2 og X3 sammen med Gud primære og sekundære bevidsthed af Martinus som livsmysteriets løsning. Med den fulde forståelse af disse analyser er det sidste forhæng draget til side. Evigheden og uendeligheden bliver nu til et levende faktum. Menneskets inderste, evige og udødelige bestanddele ligger nu åbent. Teodicéproblemet har gennem Martinus' kosmiske analyser fået sin definitive og endegyldige løsning. Fra og med i dag kan mennesket stille sit etiske og moralske kompas ind mod de levende væsener, som Martinus kalder for Det guddommelige Noget. I den virkelighed, som indtil nu har ligget skjult i den Den evige visdoms uendelige dyb, findes de moralske rettesnore som sagte men sikkert vil blive en del af den menneskelige tænkning og handling. En retfærdig kultur vil vokse frem der hvor magtens griskhed nu hersker. Et fredens verdensrige vil i en ikke al for fjern fremtid være et faktum på jorden. Den fortabte søn er dermed vendt tilbage til sin Fader.

Jeg ser på ny op mod Gud og møder igen de kærligste øjne. Ja, jeg tror bestemt at det guddommelige blik er om muligt endnu mere kærligt nu end ved begyndelsen af monologen. Er det sådan at lidt af stråleglansen fra de himmelske øjne hidrører fra mig? Spejler mine øjne sig i Guds øjne? Betyder den tiltagende stråleglans fra de himmelske øjne at jeg, gennem denne samtale om det som jeg oplever som det sværeste at indoptage i hverdagen, måske en dag i denne inkarnation kan nå det punkt, hvor jeg helt og fuldt kan hvile i den guddommelige verdensordens kærlighedsmanifestationer? Som tidligere lader jeg spørgsmålet stå åbent og håber.

Det Tredie Testamente – den med længsel ventede skat

Gud .. jeg er i løbet af samtalen, i din kærlige og livgivende nærhed, for alvor begyndt at forstå dybden i sandheden om Den store visdom. Den sandhed at den i alle situationer og i alle forhold, hvor mærkeligt dette end kan lyde, er ligeså grænseløs, upartisk og selvudleverende kærlighed. Hvordan den end ser ud som. Om dette handler Martinus' epokegørende værk, Det Tredje testamente. I disse skrifter findes sandheden om Gud, mennesket og skabelsen. Det siges at der i pyramiderne vil findes nedlagt information, som har at gøre med den endegyldige information om menneskets udvikling. Jeg tror at Martinus' Livets Bog er den information. Bogens forside prydes af det stråleformede kors med en trekant, en pyramide, i midten. Jeg vil mene at den trekant, pyramiden, er den pyramide som der her sigtes på. Martinus' tredje testamente er den pyramide, hvori den evige kundskab om livet selv kan hentes. Mennesket behøver slet ikke grave i sandet i Egypten. Kundskaben findes allerede mellem denne mærkelige bogs hvide omslag.

Lyset er nu næsten brændt ned. Skyggerne på væggen er på en eller anden måde blevet anderledes. Mere levende og selvstændige forekommer det mig. Som om de har fået næring af samtalen med Gud. Ja, er det ikke sådan det går til? Skyggerne på min væg er helt afhængig af, er et resultat af, den lyskilde som står på mit bord. Præcis sådan er det med vort forhold til Gud. Vi er også helt afhængige af den lyskilde som denne foreteelse udgør. Så længe vi ikke er vor egen urokkelige lyskilde, dvs kosmisk født, er vi mennesker at ligne med de skygger som stille bevæger sig på væggene i rummet. Vi blafre bogstavelig talt hid og did.

Indebærer dette at blive ét med Gud det samme som at blive sin egen lyskilde? Ja, det gør det. På det sted bag tid og rum hvor ulighederne ophører, hvor sammensmeltningen sker, der fuldbyrdes meningen med livet. Der træder vi ind i Guds primære bevidsthedszone som fuldgyldige medborgere, hvilke nu er færdige med at vandre ad den tornebestrøede sti, som har omskabt mennesket fra et enpolet krigsvæsen til et dobbeltpolet fredsvæsen. Æoner af tid venter nu den hjemvendte, fra dødsriget opstandne gudesøn, i verdener som vi stakkels nutidsmennesker i bedste fald kun formår at gøre os begribelig i den allersvageste afglans.

Epilog

Jeg løsriver mig forsigtigt fra Altets kærlige omfavnelser og ser mig om i rummet. Ser ud gennem vinduet, ud over det dunkle landskab hvor morgengryet så sagnetlig begynder at gøre sit indtog. En fugl, dagens første, synger. Til lyden af fuglesang konstaterer jeg, at kærligheden er den eneste kraft i universet som formår at læge, forny og opretholde livet i dets evige form. Dette er sandheden om Gud, sandheden om livsmysteriets løsning, sandheden om Guds primære og sekundære bevidsthed.

Denne tilsyneladende så indlysende konstatering, indser jeg, er et møde med Gud. Et møde med Altets midtpunkt. Just nu, i dette øjeblik, hviler jeg helt i dette faktum. Spørgsmålet om det ondes mening slipper jeg nu. Det føles ikke længere relevant denne tidlige morgen. At det så sagte lysner udenfor kan stå som et sindbillede på, at det også lysner i mit indre. Et sjælens velsignede morgengry som bringer bud om den lyse dag, som en gang skal indfinde sig i mit sind. Den dag da mørkets skygger til sidst har måttet vige for det guddommelige lys' magiske kraft.

Trætheden kommer nu krybende over mig. Jeg puster lyset ud og lægger mig søvnigt på sengen. Inden jeg sover fornemmer jeg i et kort øjeblik med taknemmelighed, hvordan det føles at befinde sig i den grænseløse kærligheds svimlende nærhed ...

Jeget og ”Det evige Nu”

At leve i nuet er livets teknik -
og alle folk gør deres bedste,
men halvdelen vælger det nu,
som gik,
og halvdelen vælger det næste.
Piet Hein

Af/Per Bruus-Jensen

Som enhver kan konstatere, finder al livsoplevelse sted i det, vi kalder Nu’et. Vi ser, hører, lugter, smager, føler, tænker og planlægger samt alt muligt andet i Nu’et, men hvad er dette Nu egentlig for noget...?

Umiddelbart opfatter vi Nu’et som noget, der har med fænomenet *tid* at gøre, nemlig på den måde, at det udgør mødestedet og skæringspunktet mellem fortid og fremtid og således repræsenterer indbegrebet af nutid. Men medens de to førstnævnte former for tid (fortid og fremtid) kan tilskrives en vis udstrækning (i vores bevidsthed), er Nu’et totalt blottet for udstrækning; det har ikke i mindste måde del i hverken fortiden eller fremtiden, men repræsenterer udtrykkeligt ’stedet’, hvor sidstnævnte via fænomenet *oplevelse* momentant og helt aktuelt glider over i førstnævnte. Hvad er det, der foregår...? Hvad er i det hele taget Nu’et for noget...?

Som udgangspunkt for et svar på dette kan det noteres, at Nu’et først og fremmest er noget, der opleves, hvilket igen vil sige, at det er en ’ting’ med *subjektiv* status og dermed en ’ting’, der relaterer sig til fænomenet ”en oplever” – et subjekt. Nemlig det subjekt, vi alle hver især har indtryk af som vort Jeg (Jeget oplever Nu’et, og gør det ydermere i Nu’et). Og dette er på ingen måde tilfældigt, **idet Nu’et iflg. Martinus i virkeligheden er Jegets eget konstante ur-indtryk eller ’ur-syn’ af sig selv i rollen som princippet ”oplever”**. Et indtryk, der konstant formidles af dets skabe-/oplevelsesevne. Og da Jeget som sådant for den kosmiske bevidsthed er evigt og uendeligt og dermed uden for tid og rum, præges dets ur-indtryk af sig selv i overensstemmelse hermed. Nemlig på den måde, at Nu’et ikke alene konstant og statisk opleves som ét og det samme, men også som totalt blottet for udstrækning i nogen som helst forstand. Det er ikke så og så langt, eller så og så kort (gjort op i tid); i stedet optræder det som dét knivskarpe fokus- og skæringspunkt, hvor fremtid via løbende livsoplevelse glider over i fortid. Eller sagt anderledes: Nuet fungerer uafbrudt som

dén momentane scene af tomhed og stilhed, hvorpå alt andet tilhørende livsoplevelsens fænomenverden udspilles for Jeget og herved på den ene side beriger Nu’et med stadig skiftende kolorit (herunder forestillingen om tid), og på den anden side samtidigt tilfører Jeget voksende selvforståelse; dvs. *Ego*-bevidsthed. I det mindste for menneskets vedkommende.

Men hvad er så *Jeget* for noget...?

Iflg. Martinus repræsenterer Jeget livets første og højeste kosmiske funktionsprincip, idet det i praksis spiller rollen som princippet skaber/oplever. Dvs. rollen som første årsag til fænomenet skabelse og i samme forbindelse via såkaldt livsoplevelse rollen som ultimativt vidne til skabelsens resultat.

Rent *rollemæssigt* er Jeget altså den instans eller faktor i det levende væsen, hvorfra initiativerne til skabelse udgår, og hvortil indtrykkene af den samme skabelse med samt dens resultater indgår. Men hvordan bærer Jeget sig i praksis ad med at udfylde denne rolle; hvad er det i sig selv for noget...?

Mht. den sidste del af dette spørgsmål er svaret som allerede indledningsvis oplyst, at Jeget er et kosmisk funktionsprincip; dvs. et universelt eller arketypisk Noget, der – drevet af et evigt *ur-begær* – spontant varetager en ganske bestemt principiel funktion. Nemlig på den ene side at virke som initiativtager og dermed initial årsag til skabelse, og på den anden side via såkaldt oplevelse at tjene som vidne til såvel den eksekverede skabelse som dens løbende strøm af resultater.

Men igen: hvordan bærer Jeget sig ad med i praksis at udfylde denne krævende rolle; hvad er Jeget for noget rent substantielt...?

Hertil svarer Martinus overraskende, at Jeget som sådant er noget rent immaterielt, og at det i pagt hermed som funktionsprincip betragtet kun kan løse sin særlige opgave gennem dette evigt at befinde sig i komplementært samspil med et andet kosmisk funktionsprincip. Nemlig det funktionsprincip, der i forhold til Jeget spiller rollen som netop skabe- og oplevelsesevne for det, og det så effektivt, at det pågældende samspil både objektivt og subjektivt har hele den såkaldte materielle verden og virkelighed til følge med samtlige dens stoffer, processer, energier og kræfter.

Imidlertid rejser dette uundgåeligt spørgsmålet, hvordan det immaterielle Jeg kan øve styrende indflydelse på den omtalte skabe- og oplevelsessevne i betragtning af, at denne som ansvarlig for bl.a. den materielle verden og virkeligheds eksistens tydeligt nok selv må have status som noget materielt...? Hvordan er et sådant styrende samspil mellem det materielle og det immaterielle overhovedet muligt...?

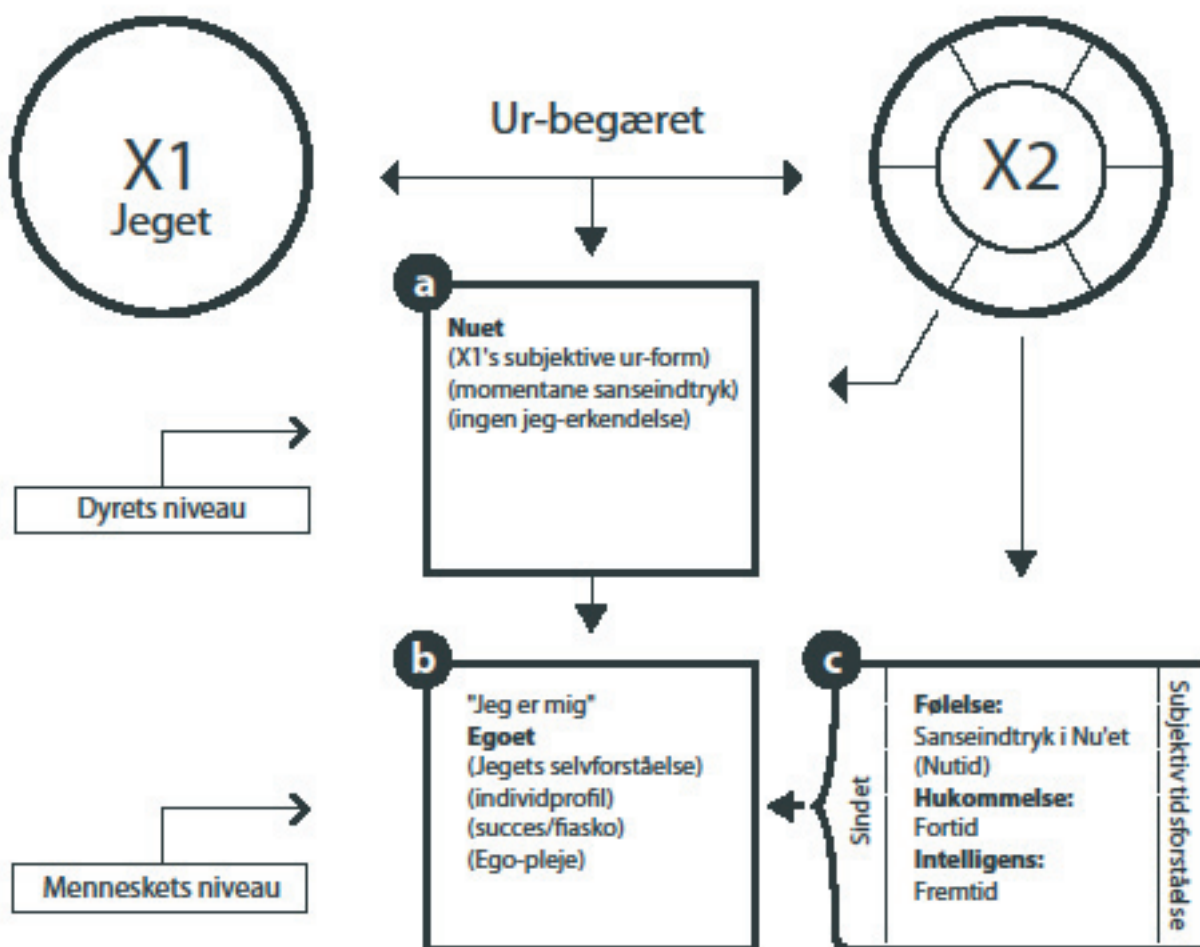
Det er det på den måde – oplyser Martinus uventet for de fleste – at skabe- og oplevelsessevnen bag om sit tilsyneladende materielle image rent faktisk er lige så immateriel som det Jeg, den har til opgave at tjene. Det er den på den måde, at alt det materielle ved roden er et spørgsmål om ENERGI, og hvor det samtidig gælder, at energi for den kosmiske bevidsthed ikke er noget materielt, men derimod noget immaterielt (læs åndeligt), der er forlenet med evnen til at simulere det materielle på utallige måder. I utallige skabte former og skikkelser – biologiske livsformer inklusive.

Jeget plus dets skabe- og oplevelsessevne er altså ved roden gjort af ét og det samme immaterielle 'ur-stof'/'X' og formår på dette grundlag funktionsmæssigt at samar-

bejde og supplere hinanden på en hensigtsmæssig måde i den forstand, at Jeget/X1 via sin funktionelle status og det hermed forbundne herredømme over skabe- og oplevelsessevnen/X2 bliver i stand til ikke alene at sikre sig et 'nøgent' indtryk af sig selv som et evigt Nu, men også at supplere dette elementære indtryk med utallige skabte tillægseffekter – altså kolorit i form af mangeartet livsoplevelse. Ja dette i en sådan grad, at eksistensen ikke alene får obligatorisk værdi for Jeget, men i pagt med dets immaterielle uforgængelighed og udødelighed simpelthen engagerer, fascinerer, henfører og tryllebinder det fra evighed til evighed...

PS!

Som efterbemærkning skal det for en ordens skyld nævnes, at der med afsæt i Martinus' kosmologi består en mulighed for bevidst at fremkalde oplevelsen og erkendelsen af det evige Nu i dets initiale, nøgne renkultur eller ur-form – en mulighed, der fuldstændigt risikofrit er tilgængelig for praktisk taget alle, som seriøst og alvorligt ønsker at udnytte den. Metoden er beskrevet i en tidligere artikel i dette blad; se DNV nr. 4, 2010: "*En vej til mental suverænitæt*".

Diagramforklaring

Diagrammet viser i overblik de komponenter, der i fællesskab ligger til grund for Jegets oplevelse af et evigt Nu og i fortsættelse af dette fænomenet tid.

De to cirkelfigurer øverst i diagrammet henfører til Jeget/X1 og dets skabe- og oplevelsesevne/X2.

I virkeligheden er de to X'er ikke adskilt fra hinanden, men danner i fællesskab et to-enigt funktionskompleks, der drevet af Jegets ur-begær eksekverer den dynamik, som lader Jeget opleve og erkende sig selv og dermed skænker det subjektiv status. I første instans som et evigt Nu, og i fortsættelse af dette som en 'kolorering' af Nu'et, kendt som '*livets oplevelse*' i en mangfoldighed af former. Former, der foruden bevægelse bl.a. inkluderer fænomenet *tid* som både nutid, fortid og fremtid.

Mht. alt dette befinder Jeget/X1 sig definitivt i gæld til sin skabe- og oplevelsesevne/X2, der med sin rådhed over 7 grundenergier tilvejebringer livsoplevelse på forskellige niveauer. Af disse niveauer skal her specielt fokuseres på henholdsvis dyrets og det jordiske menneskes tilstand, vist som henholdsvis kasse a og kasse b.

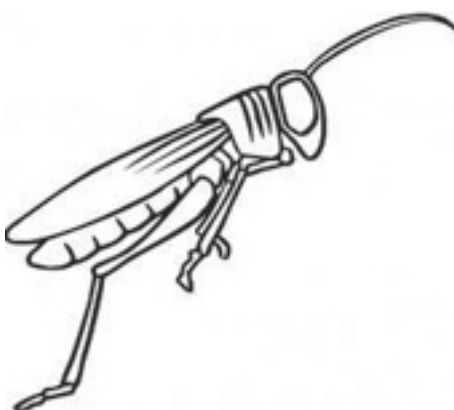
Vedr. kasse a: Her ses dyrets situation i forhold til begrebet tid, kendetegnet ved at dyret i medfør af minimal intelligens ikke er sig hverken Nu'et eller sit Jeg

bevidst, men blot spontant og ureflekteret oplever livet som momentane sanseindtryk, der refererer til en ydre fænomenverden og følgelig heller ikke omfatter forestillinger om hverken nutid, fortid eller fremtid.

Vedr. kasse b: Her ses det jordiske menneskes situation, der udmærker sig ved, at mennesket takket være et vist mål af intelligens er blevet bevidst i sig selv som et individ, der ikke alene er udrustet med et personligt Jeg, men også ser dette Jeg som genstand for løbende livsoplevelse i Nu'et. En livsoplevelse, der via hukommelse tilmed kan *genfremkalde* i Nu'et og dermed henføre til en såkaldt *fortid*, samtidig med at det på dette erfaringsgrundlag via sin intelligens også kan forudse kommende livsoplevelse med reference til en ligeledes såkaldt *fremtid*.

Vedr. kasse c: Iflg. Martinus er hele Jegets subjektive tidsforståelse med dens udgangspunkt i Nu'et en frugt af dets skabe- og oplevelsesevne/X2, og sammen med al anden dagsbevidst livsoplevelse repræsenterer denne frugt det træk hos mennesket, vi kalder *sindet*, og som er skueplads for hele dets såkaldte indre liv. Et liv, der også – og ikke mindst – omfatter pleje af Egoet. Altså pleje af Jegets selvopfattelse eller *image* til enhver tid...

Rentegning og digitalisering af diagram: Linus Latsson)

Hvad du selv kan gøre

Mange mennesker går og er bange for en kommende krig, men jeg må understrege, at der ikke er nogen grund til at ængstes for nogen som helst form for krig, hvis man arbejder på at fjerne krigen fra sit eget domæne. Hvis man prøver på med sine tanker og handlinger at skabe fred og forståelse i den atmosfære, der omgiver en, arbejder man for hele menneskeheds fremtid, for en ny verdenskultur, hvor alles største glæde og lyst vil være at leve for at tjene andre.

(Martinus i artiklen "Fårene og bukkene")

KORT

Ruth Olsen

FORTALT

Sjæl og videnskab

TV DR 2 har haft en serie, hvor der blev sat fokus på, hvad bevidstheden er og kan på baggrund af videnskabelig forskning. Den første udsendelse fortalte om de mange forskningsresultater vedrørende fænomenet placebo, f.eks. er det blevet påvist, at de såkaldte lykkepiller i 85-90% af tilfældene slet ingen reel virkning har, men at det er *troen* på deres virkning, der er afgørende.

Til gengæld har de mange uheldige bivirkninger. Det ved producenten godt, for pillernes manglende virkning viste deres egen forskning. Også sundhedsstyrelsen kender til det, men alligevel får offentligheden ikke noget at vide.

Der var i udsendelsen også en tankevækkende historie om en kvinde, som havde været invalid i mange år, men som blev rask, da hun troede hun blev opereret med stamceller i hjernen. Da hun fik at vide, det var en "snydeoperation", blev hun syg igen.

Når nu al denne viden findes om, at det hovedsagelig er bevidstheden og ikke giftig medicin, der betyder noget for helbredet, er det dog fantastisk, ja næsten kriminelt, at den indsigt ikke har nogen indflydelse på den lægevidenskabelige uddannelse endsige i praksis indenfor vor kostbare sundhedssektor.

Det sidste afsnit i serien handlede om nær-døds-oplevelser og den efterhånden omfattende forskning, der er foretaget af dette fænomen. Mange har forsøgt sig med alle mulige teorier, f.eks. mener nogle forskere i Slovenien at det skyldes

en øget mængde kuldioxid i blodet, men de fleste, der har beskæftiget sig seriøst med emnet, er endt med den konklusion, at vor bevidsthed eksisterer uafhængig af kroppen.

Det giver dermed en helt anden opfattelse af døden end det, folk flest stadig tror. Det kan undre, at der efter al den oplysning, der er kommet frem siden teosofferne begyndte i 1800-tallet, og den enorme mængde bøger, der er skrevet om det siden, stadig er en udbredt tro på, at den fysiske død betyder enden på det hele.

Men mon ikke en sådan TV-udsendelse, endda genudsendt i "prime-time", kan få virkelig mange til at "vågne op" og revidere deres tro? Især måske fordi den bygger på vor tids "religion" - den naturvidenskabelige forskning.

Motion

Vi lever i en tid, hvor flere og flere kun arbejder med hovedet og ikke med resten af kroppen. Det giver nogle sundhedsproblemer, er man blevet klar over, så nu er der kommet fokus på motion. Forskningen har vist, at vore muskler ikke blot er "lydige redskaber", men at de udskiller en lang række stoffer af vital betydning for vort helbred, når de er i aktivitet (Ill. Videnskab 4/2010).

At motion styrker hjerte og lunger har man længe vidst, det nye er opdagelsen af at musklerne er et hormonproducerende organ. De producerer bl.a. et signalstof tilhørende gruppen cytokiner, 100 gange mere når de arbejder end når de er i hvile, det er et stof der sørger for at musklerne får tilført energi fra fedtdepoterne. Insulin opbygger energilagrene, mens dette cytokin nedbryder dem, og uden dette vil insulinen blive overbelastet og evt. bryde sammen. Derfor modvirker motion udviklingen af diabetes.

Ud over flere andre gavnlige virkninger, vil aktive muskler også medvirke til en forøgelse af stoffet BDNF, som er vigtigt for hjernens funktion, bl.a. for hukommelsen, indlæringsevnen og humøret. Endorfinerne er altså

ikke det eneste, der får motion til at forbedre humøret.

At vi skal passe godt på vor organisme, selv om den kun er et redskab, har Martinus påpeget flere steder. I et foredrag ("Den menneskelige arbejdsevne") sagde han bl.a.: "Hvis vor organisme ikke holdes i funktion, vil den blive syg og døende" – og "Det er livets mening, at alle der har en fysisk organisme, må arbejde for at holde den fri af degenerationens farlige skær."

Det kan nu opleves lidt sært f.eks. at løbe, hvis man ikke har noget at løbe efter. Men nu har en smart fyr opfundet et sjippetov, der kan lade to batterier op, mens du sjipper. På 20 minutter kan du lade batterierne både til mobilen og fjernbetjeningen op. Så er hopperiet ikke helt formålsløst!

Fagre ny verden

For nylig så man en TV-udsendelse (DR 2 d.5/2), hvor et velhavende engelsk bøssepar ved at tage til USA havde købt sig til en børneflokk. På

internettet kunne de sidde hjemme og udvælge den kvinde, der skulle levere æg, og hvilken anden kvinde, der skulle være rugemor. Efter befrugtningen af ægget kunne de endda sortere dem fra, de ikke ønskede.

I denne udsendelse om "designerbørn" kunne man også se, hvordan folk, der havde penge nok, kunne vælge hvilket køn og fravælge de, der havde "uheldige gener", også de gener man i dag tror bærer psykiske sygdomme. Man besøgte også en donorsædbank, hvor man via internettet kunne få en masse oplysninger om hver donor. En smuk intelligent mand kunne således blive far til omkring 150 børn. Med så mange halvsøskende uvidende om hinanden kunne der vel være risiko for, de blev gift og fik børn med hinanden.

I en tid hvor den fremskredne polforvandling betyder flere og flere bøsser og lesbiske, og hvor forplantningsevnen ad sædvanlig vej er dalende, er fremtidsperspektivet tankevækkende, især fordi også dette livsområde er blevet profitstyret.

Der er også dem, der tænker i "designerbørn" ud fra andre motiver. F.eks. var der en professor, der i fuld alvor mente (radioens P1 13/1), man burde begrænse uintelligente folks ret til formering og opmuntre begavede kvinder til at få flere børn. Han var bekymret over, at det var de intelligente kvinder, de med de "gode gener", der fik de færreste børn i EU, for det ville medføre kulturens nedgang i Europa, mente han.

Nu er der mange, der får uhyggelige associationer til nazismens tid, når de hører den slags, så han får ingen opbakning. Men den stakkels professor ved ikke, at intelligens slet ikke sidder i generne og således kan nedarves på den måde. I det gamle Sovjetunionen var der engang en biolog, Lysenko, der mente man kunne arve forældrenes indlærte viden, ja også deres politiske holdning, men han blev gjort

helt til grin i vestens forskerverden.

Hvis det kunne se ud, som om Lysenko havde lidt ret, er det, fordi de der skal inkarnere ofte tiltrækkes af forældre, som de er i en vis samklang med. Det sker f.eks. at musikalske børn fødes i musikalske familier osv. Men det handler om talentkerner i skæbneelementet og ikke om genernes kemiske stoffer.

Ifølge Martinus vil al den eksperimentering med menneskenes forplantning høre op af sig selv, fordi resultaterne er ufrugtbare. Men så længe der er fattige frugtbare kvinder og mænd at købe til det, vil det vel fortsætte, ihvertfald indtil hele vor moralske kultur er ændret. Eller måske indtil de inkarnerende sjæle er blevet for kloge til at spille med i det "show"?

Nyt energiniveau?

Martinus har sagt, at der i vor tid strømmer en særlig kosmisk energi fra Mælkevejens centrum ind over jordkloden, en ny verdensimpuls. Andre er kommet med lignende udsagn og ment, det vil betyde en forstærkning af den åndelige udvikling, men at det også vil betyde flere psykisk forstyrrede mennesker, der ikke kan tåle den "nye vin" på deres "gamle flasker".

Martinus har også sagt, at den nye energi især rammer de nordiske lande i første omgang, mon det er derfor vi her er mest ramt af psykisk sygdom, især blandt børn og unge? I Danmark bliver hvert fjerde barn i

skolen henvist til psykolog, og hver tiende voksen må have psykologhjælp. Fænomenet autisme er firedoblet i de sidste 10-12 år, men det kunne måske også skyldes inkarnationen af sjæle, der i sit tidligere forsøg på inkarnation blev en provokeret abort.

I den gamle bog "Oasphe", kanaliseret af en tandlæge i USA i 1925, beskrives det på den måde, at når hele solsystemet tager sin galaktiske rundtur omkring Mælkevejens centrum, møder den forskellige energiudstrålinger, som vil have indvirkning på jordkloden. Nogle skaber mørke-udvikling, andre skaber lys-udvikling.

I Swedenborgs tolkning af Johs. Åbenbaring mener han, at sætningen "En stor sten kastes i havet" betyder at stenen står for "sandhed" og havet står for "menneskeheden", således at det hele betyder en stærk åndelig indstrømning fra højeste sted. Desuden

skulle englendes blæsen i basuner også betyde en åndelig energistrøm ind over Jorden.

Alt dette kom jeg til at tænke på, da jeg i Ill. Videnskab (9/2008) læste, at forskerne havde opdaget nogle særligt energirige "partikler", der ved sammenstød med Jordens atmosfære bliver til kaskader af nye energirige "partikler". Man mener de kommer fra et galaktisk centrum, som de tror er et "sort hul", fordi energitætheden her er så stor, at de ikke kan opfange noget lys herfra. Men teorien om "sorte huller" er begyndt at vakle, og de må erkende de ikke ved noget i virkeligheden. Jeg har sat "partikler" i gåseøjne, for

faktisk burde det hedde "energipakker", der er jo ikke tale om fysisk stof, som iøvrigt også blot er energi.

Cyberkrig

Internettet er lovprist for mange ting. Det skaber kontakt verden over, det er hurtigt og sparer en masse porto, det skaber et øget generelt informationsniveau, afslører magthaveres løgne og korruption – og så kan det bidrage til tyranners fald, sidst set i Egypten.

Men det er også blevet et farligt våben for nogle smarte umoralske banditter, ikke bare ved at narre godtroende folk, men også ved at kunne tømme andres bankkonto. De er så snu, at de kan liste sig ind i andres computersystem ved at foregive, de er en opdatering.

Cyberkrig handler dog mest om det, der foregår mellem nationer og økonomiske interesser. Så nu har NATO fået et "cyberforsvar", og USA har fået en "cyberkrigsgeneral" med 30.000 ansatte. Man mener Kina har uddannet tusindvis af hacker-eksperter, cyberspioner, der er trængt ind og tappet følsom information af politisk, militært og økonomisk art i 130 lande. Ethvert nyt sikkerhedssystem bliver hurtigt omgået.

Det er selvfølgelig udmærket, at ingen længere kan skjule noget, sandheden skal jo frem i lyset – før eller senere. Men det betyder også, at enhver ny opfindelse f.eks. lynhurtigt bliver afluret og kopieret af andre (især af Kina), således presses der på for at få etableret den globale økonomi og det samlede verdensrige, som Martinus bebudede. Men det er måske lige lovlig tidligt, for den moralske udvikling halter alt for langt bagefter.

Akupunktur

En dansk gymnasie pige, Nanna, har fundet ud af, hvorfor akupunktur virker. Altså med en del hjælp fra sin mor, der er professor i neurobio-

logi. Nålestikkene får cellerne til at danne stoffet adenosin, som lammer smertenerverne, har hun påvist. Den gængse teori har været, at smerten fra nålestikkene fik hjernen til at producere morfinlignende stoffer, men Nanna troede ikke på den forklaring, for efter hendes erfaring gav de tynde nåle ingen smerter.

Forsøg viste at koncentrationen af adenosin blev 24 gange så højt som normalt i de påvirkede celler, hvorved de nærmest gik i dvale. Adenosin modvirker betændelsestilstande og får blodkarrene til at udvide sig, hvorved blodgennemstrømningen øges. Man mener det er derfor akupunktur virker på flere forskellige lidelser og ikke kun på smerter.

Og så har det ingen dårlige bivirkninger!

Epigenetik

For alle de, der ikke ved, at vore egenskaber er udviklet gennem mange liv og er noget, vi tager med os ind i en ny inkarnation, er det stadig et uafklaret spørgsmål, hvad der skyldes arv og hvad der skyldes miljø. Men at alt hvad der er arv ligger i generne, synes der hidtil ikke at have været megen tvivl om. Og generne kan miljøet ikke lave om på. Troede man.

Forskningen af bl.a. enæggede tvillinger har vist noget andet. Det viser sig, at gener kan ændres i løbet af et liv. Man har længe vidst, at vi har mange flere gener, end vi aktuelt bruger, men hvad der styrer aktiveringen hhv. deaktiveringen af dem er ikke afklaret, med andre ord: hvad er tænd-og-sluk mekanismen?

Enæggede tvillinger er selvfølgelig ret ens, ellers havde de heller ikke valgt at inkarnere så tæt, f.eks. ligget i den samme livmoder i ni måneder. Men de er forskellige på mange måder, for de er jo stadig to sjæle medbringende lidt forskellige erfaringer fra tidligere liv. I en TV-udsendelse mødte vi f.eks. to mænd, opvokset i samme familie, hvor den ene var homoseksuel og den anden heteroseksuel, selv om de var udgået fra de samme gener.

I øvrigt har man længe vidst, at eenæggede tvillinger ikke er helt ens genetisk fra fødslen, for kun 92% af dem har samme type fingeraftryk.

I udsendelsen mødte vi også to andre enæggede tvillinger, der havde valgt meget forskellige retninger i livet, hvilket havde påvirket og dermed ændret deres gener, så både den fysiske fremtoning og deres adfærd var ret så forskellig. Anden forskning har ligeledes påvist, at bevidstheden kan ændre en persons gener. Så efterhånden nærmer naturvidenskaben sig fra mange sider det faktum, at bevidstheden er udviklingens styrende instans. Og så er det jo sørgeligt, man bilder folk ind, at en sygdom som f.eks. kræft ligger i deres gener og således er nærmest uundgåelig.

At gener kan ændres ved hjælp af kost, har nogle museforsøg på Duke University i USA vist. En musemor, som plejede at få gule fede unger, gav man nogle særlige kosttilskud, hvilket betød at hendes unger blev brune og

slanke. Kosten var altså nok til at aktivere nogle gener og deaktivere nogle andre.

Renlighed skaber sygdom

Noget tyder på, at vor megen fokus på hygiejne har skabt mulighed for andre slags sygdomme end de, vi med renligheden har forhindret. Det har åbenbart gjort immunsystemet så forvirret, at det overreagerer og angriber kroppens egne celler. Det giver sygdomme som allergi, astma, diabetes, sklerose og leddegigt. De kaldes "de riges sygdomme", fordi de hovedsageligt findes i den rige del af verden.

Det ser ud som om manglen på udefra kommende opgaver for immunforsvaret under barnets opvækst betyder, at det ikke får den rette træning og "opdragelse". Det har f.eks. vist sig, at byboere har tre gange så stor risiko for at få allergi og astma som folk på landet.

Lige før murens fald var 5% af befolkningen i Østtyskland ramt af allergi, mens det i Vesttyskland var 25%. Men ti år efter genforeningen lå det på samme niveau i begge landsdele.

Diabetes forekommer stort set ikke i Afghanistan, hvor kun 10% har adgang til rent drikkevand. Ill. Videnskab 8/2008)

Denne historie får mig til at tænke på, hvad den dybere årsag til dette kan være. Jeg tror jo på, at det er bevidstheden, der er kroppens vigtigste styrings-instans, og at intet er tilfældigt. Det kunne næsten se ud til, at vi *skal* have sygdom som led i vor åndelige udvikling, en erfarings-opdragelse så at sige. Og kan vi ikke få den på den ene måde, bliver der sørget for, vi får det på en anden måde. Eller hører det til den rige verdens karma?

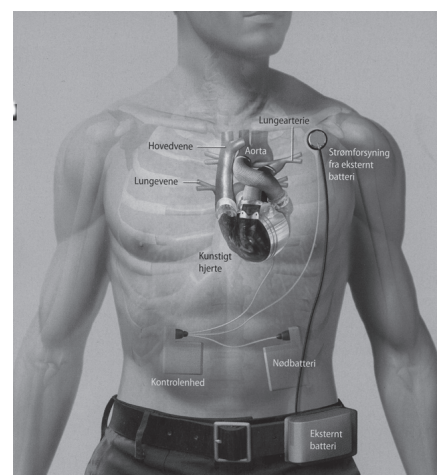
Reserve dele til kroppen

Vor krop består af de mikrovæsener, som vi har tiltrukket, fordi vi "svin-

gede sammen". Havde vi ikke på en eller anden måde været i samklang med dem, havde vi ikke været i stand til at fastholde dem.

For tiden arbejdes der ihærdigt på at skabe "reserve dele" for de dele af kroppen, der ikke mere fungerer. F.eks. kan man læse om, hvordan det er lykkedes at producere et kunstigt hjerte, en teknisk pumpe, der holdes i gang med strøm fra et batteri. Men også blod er det blevet muligt at fremstille kunstigt, så manglen på donorer kan afhjælpes, og således at det kan bruges til alle uanset blodtype. Hæmoglobin er svært at skabe syntetisk, men så har man skaffet det fra køers blod.

Jeg forstår godt, at man kan erstatte skeletdele uden videre, for det er jo blot mineral-væsener, men blodet og hjerter er højtudviklede væsener. Nok vil liv inkarnere overalt, hvor der er mulighed for det, men hvad slags liv inkarnerer i kunstigt fremstillede organer? Det må vel være laverestående

væsener i forhold til de, som inkarnerer i naturlige organer. Hvordan vil det påvirke det menneske som helhed, der bærer rundt på dem?

En 27-årig mand fik i 2006 et kunstigt hjerte, fremstillet af uorganiske materialer. Han har det så fint, at han har valgt ikke længere at stå på venteliste til et donorhjerte. Han cykler og går i motionscentret, så problemet for ham er bare at sørge for altid at have

batterier nok opladet. Selv om vor krop blot et redskab for bevidstheden, så er det alligevel forunderligt, at et så vitalt organ som hjertet på denne måde åbenbart kan unddrage sig bevidsthedens styring.

Martinus siger i Livets Bog stk. 2167: "Alle vegne, hvor der opstår betingelser for dets inkarnation i fysisk materie, der inkarnerer livet uundgåeligt, hvad enten betingelserne herfor skabes kunstigt eller på naturlig måde."

Kød-bekymring

Det sker jævnligt, at menneskene får motivation til at blive vegetarer. Sidst så vi dioxin-skandalen i Tyskland, hvor dette giftstof i foderet til kyllinger og svin gav folk anledning til at fravælge animalske produkter eller i det mindste gå over til økologisk mad.

Men mange er bekymrede for, om de ved at gå over til kun plantekost så får protein nok, for videnskaben har jo bildt folk ind, at de behøver protein fra kød. Det er også budskabet i tidsskriftet "Ill. Videnskab", som ikke

altid er lige seriøst. Det fik en læser til at protestere (nr.12/2010) og til at pointere, at de største og stærkeste dyr ofte er planteædere, som f.eks. elefanter, gorillaer, næsehorn, flodheste osv. Selv var han veganer og havde opnået topresultater som vægtløfter.

Bladets redaktør måtte give ham ret, men forsvarede sig med, at planteæderne i dyreverdenen havde et helt andet fordøjelsessystem end menneskene, derfor var de i stand til at nedbryde plantematerialet, hvad mennesker havde svært ved. Desuden hævdedes det, at planter har så lidt protein i forhold til kød, at der skal meget til for at opfylde vores behov.

Man burde forære denne redaktør en vegetar-kogebog, så han kunne blive klogere på, hvor vegetarer får rigelig protein fra!

Der opdrættes hvert år 55 milliarder dyr til slagting. Vi er ca. 8 mia. mennesker på kloden, så hvem spiser alt det kød? Det er jo ikke verdens fattige folk.

Dødskriteriet

Nogle efterskoleelever faldt i det kolde vand udfor Præstø. Deres kropstemperatur sank helt ned til omkring 16 grader, hvorved hjertet og dermed kredsløbet gik i stå i nogle timer, hjernen fik således ikke ilt og gik i dvale, dvs der kunne stort set ikke måles liv i den.

Det var heldigt for dem, at lægerne i dag ved, det stadig er muligt at genoplive dem og få hjertet i gang. Vi skal ikke mange år tilbage, før de ville være blevet erklæret døde, og man var så eventuelt begyndt at bruge deres friske unge organer til transplantation. I skrivende stund er de i stedet atter vågnet op og ved fuld bevidsthed.

Måske vil vi få at vide, hvad de oplevede, mens de var "døde", så endnu flere i dette land kan blive klar over, at bevidstheden eksisterer uafhængigt af kroppen. Og de unge mennesker kan have fået en oplevelse, der for altid har ændret deres forestillinger om liv og død, et gevaldigt moralsk og åndeligt løft.

Hjerneforskning

Det kan være ret så underholdende at læse om tidens hjerneforskning, ikke bare når en yngre nydelig forsker fuser med den og formår at charmere modne mænd som en rektor og en minister, så hun både kunne blive professor og få store forskerpriser.

Det særligt underholdende i denne forskning opstår, fordi forskerne ikke er klar over, at hjernen blot er et slags "omstillingsbord" for bevidstheden. I Ill.Videnskab (18/2010) kunne man f.eks. læse: "Tidligere troede man, at psykiske sygdomme udsprang af ubalance i sindet, som ikke havde fysiske årsager. Men nu kan forskerne aflæse lidelserne i hjernen."

Og så følger en beskrivelse af, hvor i hjernen de forskellige psykiske sygdomme opstår. Der er ikke grænser for, hvad man tror, man kan helbrede ved manipulering af hjernens kemiske stoffer. Med de nye skanningsmetoder kortlægger man også, hvor i hjernen de forskellige slags tanker "opstår", og hvor f.eks. hukommelsen "sidder". Ja, man tror, det snart er muligt at overføre viden og intelligens fra én person til en anden. Ved at sætte strøm til hjernen har man jo "påvist" – mener man – at det er muligt at styre hjernens funktioner. Den dag uvidenheden ophører

Selv mord

Hvert år ”dør” ca. 1,5% af verdens befolkning på grund af selvmord. Flest selvmord sker i Østeuropa, hvor Litauen topper med 455 selvmord pr 1 mill. Indbyggere. I Danmark er der ca. 650 selvmord om året, mere end dobbelt så mange som trafikdræbte, men for få år siden var selvmordstallet helt oppe på over 900. Det er mest mænd over 50 år, der vælger at forlade Jorden på den måde.

Gad vide om de ville have valgt denne ”udvej”, hvis de havde vidst, hvad det indebar? Havde vidst at de slet ikke kan dø i virkeligheden, og at de problemer, de forsøger at flygte fra, blot bliver udskudt til næste inkarnation. Men man kan selvfølgelig håbe på, at livsvilkårene er ændret så meget næste gang, de kommer, at de bedre kan klare ”opgaven”. Og at der til den tid er en mere udbredt almenviden om, hvad døden er.

Der står i øvrigt i Johs. Åbenbaring (9,6) om ”de sidste tider”: ”Menneskene søger døden, men finder den ikke.”

Drømmesøvn

Det har undret videnskaben, at hjernen arbejder så ihærdigt, mens vi sover. Man regner med, det er fordi den skal ”ordne” dagens indtryk. Men hvad så med spædbørn, der sover det meste af tiden, der er jo grænser for mængden af deres indtryk. Deres søvn indeholder meget mere af det, man kalder REM-søvn, dvs drømmesøvn (50% mod voksnes 20%), som er hjernens mest aktive ”natarbejde”.

Det er ikke så mærkeligt, at spædbørn tilbringer så meget af tiden i drømme, for da er de jo i den åndelige verden, hvor de just er kommet fra. De har brug for en langsom og blid overgang til den barske fysiske verden.

Forskerne undrer sig i øvrigt over, at trods hjernens aktivitet under søvnen producerer den ingen tanker. Tror de. Men de ved jo ikke, at det slet ikke er hjernen, der producerer tanker. Og så undrer de sig over, at blindfødte personer kan se i drømme og fortælle om det, de har set, ja nogle kan endda tegne det.

Lykke-stof?

Man har fundet ud af, at forelskede mennesker producerer et stof, oxytocin, der angiveligt skulle give ømhedsfølelser. Det samme stof finder man hos nybagte mødre, når de pusler deres barn. Ja, selv hos dyr, der danner monogame parforhold, er stoffet blevet konstateret.

Derfor har nogen fået den ide, at man skulle give folk et tilskud af oxytocin for at nedsætte det høje skilsmisetal!! Men disse forskere har jo heller aldrig hørt om fænomenet ”polforvandling”! Bortset fra det er det nu engang ikke kemiske stoffer, der skaber følelser, men omvendt følelser der kan påvirke kroppen til at skabe stoffer.

Søtofte-hospital

Midt i det smukke midtsjællandske landskab ligger Søtoftegård, engang etableret som en bred åndsvidenskabelig skole. Nu er det blevet til landets første holistiske ”hospital”, kaldet Søtoftekur. Initiativtageren, ildsjælen Anne Poulsen, kalder det et hospital, fordi ordet oprindeligt betyder herberg for pilgrimme eller gæstehus, hvor søgende kan få ophold og hvile.

Meningen med stedet er, at man her kan få mobiliseret sine selvhelbredende kræfter og blive opmuntret til at få ændret sin livsstil. Det bygger på et holistisk menneskesyn, som er tiltrængt i en tid, hvor det almindelige sygehusvæsen er ved at bukke under som følge af de mange livsstilssygdomme. Der behandles ikke konkrete lidelser, men der arbejdes med øget bevidsthed, komplementære terapier og hjælp til selvhjælp.

Teamet på SøtofteKur består af 11 personer, som tilsammen dækker et bredt spektrum af behandlingstilbud: kost, primært vegetarisk, healing, blomstermedicin, drømmeanalyse, meditation, clairvoyance osv. Der udarbejdes en individuel handlingsplan. (uddrag fra artikel i Nyt Aspekt nr. 1/2011)

Karma?

Den 16. juli 1945 satte det amerikanske krigsskib USS indianapolis ud fra San Francisco lastet med den atombombe, der skulle kastes over Hiroshima. Da det 10 dage efter havde afleveret bomben på stillehavsøen Tinian og vendte hjemad,

blev det ramt af to torpedoer, der fik skibet til at brække over og gå ned på blot 12 minutter.

Af de 1196 mand om bord gik de 300 ned med skibet, de resterende flød omkring og klamrede sig til brædder. Men da solen stod op begyndte hajerne at angribe. Efter fire døgn blev de, der stadig var i live, 321 i alt, opdaget ved et tilfælde af en pilot og reddet. Resten var ædt af hajerne.

Når man læser sådan en historie er det godt at huske på, at de ret hurtigt er kommet over på "den anden side" til lyset og freden. Men tænk hvor meget angst, der først skulle udholdes.

I det selv samme år, 28. juli 1945, fløj et B-25 bombefly ved et uheld ind i Empire State Building og borede et hul på 5 gange 6 meter i 78. og 79. etage. Der omkom dog kun 14 mennesker ved den lejlighed, men dengang det hus blev bygget, var der åbenbart udført et nok så holdbart projekt end det, der lå bag World Trade Center. Udslag af dårlig karma?

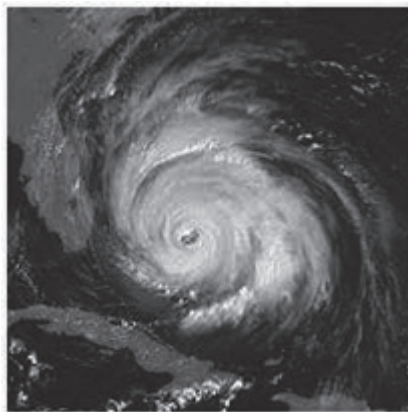
Og så til de helt korte ...

Tankens kraft

Fordi man har fundet ud af, at tanker er elektriske vibrationer, eksperimenteres der nu med at overføre disse vibrationer direkte fra elektroder i/på hjernen til en computer. Man mener også man kan styre en mobiltelefon ved hjælp af tanker. Alt sammen ud fra den overbevisning, at tanker produceres i hjernen.

Fri energi

I havet ud for Hawaii forsøger man nu at fremstille energi ved at blande varmt overfladevand med koldt bundvand. Så vidt jeg husker, har Martinus engang sagt noget om, at man kan få energi ud af forskellen mellem varme og kulde, dvs mellem den udvidende og sammentrækkende bevægelse. Så måske får de noget ud af det i Hawaii.

Orkaner giver nyt liv

Når de stakkels folk i cyklonbæltet i USA ser deres ejendomme raseret, er det nok en ringe trøst, at den orkan der er kommet farende ind fra Atlanten, har pustet nyt liv i havet. Men faktisk følger der en opblomstring af fytoplankton i hælene på disse orkaner, fordi de hvirvler næringsstoffer op til overfladen. Hav-ørkner kan således blive til frodige spisekamre for havets dyr.

Empati

Fra TV-programmet "Fra sans og samling": I en kvindens hjerne kunne man måle aktivitet, når hendes elskede fik påført smerte, som om det var på hende selv. Men var det en person, hun havde antipati mod, var der ingen reaktion, dvs ingen medfølelse. På mænd kunne man måle udløsning af dopamin, dvs belønning, når de havde hævnfølelser.

Er vi alligevel ikke kommet længere?

Om at opfatte hensigten

Med den fysiske dagsbevidsthed opfatter vi kun bevægelser. Med den begyndende åndelige dagsbevidsthed opfatter vi hensigter. Men hvor nemt kan vi ikke misforstå og misfortolke andres hensigter, fordi vor åndelige opfattelsesevne er så uudviklet! Den er jo endnu kun en anelse. Mange er dog ved at få ganske gode fornemmelser for negative energier. Men bankrådgiverens egoistiske hensigter har de fleste åbenbart svært ved at opfange!

De to-sprogede

Hvis man har talt to sprog flydende hele livet, har man langt mindre risiko for at blive dement, end hvis man kun er opvokset med ét sprog, viser forskning fra York University i Toronto. Så måske er den globale folkeblanding, der tvinger folk til at have mere end ét sprog, ikke så galt endda!

Håb fra Rusland?

Edgar Cayce sagde i en reading 29/6-1944: "Fra Rusland kommer verdens håb, ikke fra det kommunistiske, det vil tage mange år, men princippet at hvert menneske lever for sin næste er født."

Fødevarepriserne

Fødevarepriserne stiger, ikke så meget fordi der ikke produceres mad nok, men fordi den går til dyrefoder. Den økonomiske vækst i lande som bl.a. Kina og Indien betyder flere, der har råd til at spise kød. Så må millioner i den fattige verden gå sultne i seng hver dag.

Grådighed

Den afgående bankdirektør, der havde kørt Amagerbanken i sæk, sørgede for at rage 20 mill. Kr. til sig i afgangshonorar. Bestyrelsen fik også gaflet en del millioner til sig, inden de blev fyret. Hvordan har de det mon, når de i TV kan se en ung pige græde over, at de fik hende narret til at sætte hele sin børneopsparing på 14.000 kr i aktier i den nu krakkede bank? Det er da altid noget, at vi ved deres karma nok skal indhente dem en skønne dag.

Bibel-reklame

Bibelselskabet tilbyder at få biblen serveret på mobilen, de kalder det "mobiblen". Men for at gøre dette kendt, sætter de reklame for det på busserne og ville også gerne have det på taxaerne. Men da temmelig mange taxachauffører er muslimer, fik de herfra et nej tak. Da den gamle form for kristendom synger på sidste vers, mener de åbenbart det nødvendigt at tage desperate initiativer. Men den slags religiøse tiltag i det offentlige rum virker for anmassende for de fleste danskere, tror jeg.

Hospitalskoder

Medierne har lavet et stort nummer ud af, at lægerne har besluttet, at der er visse uhelbredeligt syge og alligevel døden nær, som ikke skal have genoplivningsforsøg ved hjertestop. Hvis folk flest havde vidst, at døden i virkeligheden er det bedste der kan ske for disse meget syge mennesker, ville der have lydt en tak til de læger, der er modige nok til at sige fra overfor at holde folk kunstigt i live. Men det varer nok en rum tid endnu, før det er almen viden, at døden kan være en befrielse.

DEBAT OM GENUDGIVELSEN AF ORIGINALLITTERATUREN

Ole Therkelsen rundsendte på tysk en skrivelse til alle Martinusinteresserede i Tyskland m.v. for at argumentere for ulovligheden i, at Åndsvidenskabsforlaget har udgivet en række småbøger i førsteudgaver. Vedlagt fulgte gavebrevet oversat til tysk.

Det fik mange til at reagere med skriftlige tilkendegivelser, bl.a. Søren Ingemann, som det ses nedenfor:

Søren Ingemann skrev bl.a. følgende d. 16/2:

I meddelelsen kommer det til at fremstå, som om det var vigtigt for Martinus (starker Wunsch von Martinus) at overdrage ejendomsretten til værket til netop *Instituttet*. Det er fri fantasi og spin og mangler hold i virkeligheden. – Den realitet, vi kan forholde os til, er, at Martinusinstituttet reelt var den eneste juridiske person, Martinus kunne overdrage sine rettigheder til.

- Han ville jo allerhelst have overdraget værket til hele menneskeheden, men det kan man jo ikke juridisk, og derfor var Instituttet på det tidspunkt "den mindst ringe løsning. Martinus havde jo nok også håbet, at Instituttet var de mest egnede til at sørge for, at der ikke blev lavet ændringer i værket, hvilket desværre ikke holdt stik, på trods af at han gang på gang understregede vigtigheden af dette.

Problemet med Gavebrevet er, at det aldrig burde have været noget problem.

Hvis Martinusinstituttet -

1) - selv havde udgivet værket - i bogform såvel som på nettet - i dets *ORIGINALE* form

2) - og havde gjort det i så høj kvalitet som muligt og så billigt som muligt

altsammen i fuld overensstemmelse med Martinus ønsker

- ville ingen have behøvet bekymre sig det mindste om 'Gavebrevet'.

Men Martinusinstituttet har jo netop gjort det modsatte. Det der udgives af Martinusinstituttet er dokumenterbart IKKE identisk med det originale værk, og bøgerne er af RINGE kvalitet og koster alligevel betydelig mere end de behøver. Og det originale værk ligger IKKE frit tilgængeligt på internettet til fri afbenyttelse, selv om det ikke koster noget at gøre det tilgængeligt på internettet.

Resultatet er, at Gavebrevet- i strid med Martinus ønsker - er blevet en bremseklo for udbredelsen af Martinus originale værk.

Det er på denne baggrund det skal ses, at frivillige og ulønnede mennesker nu på eget initiativ og uden fortjeneste har udgivet en del af værket i dets *ORIGINALE* form, både som bøger og på nettet. Dette er kun sket, fordi Martinusinstituttet ikke selv har ønsket eller magtet at gøre det. Og hidtil har Instituttet ikke haft noget at bestille med hensyn til at gribe ind over for forfalskning af værket, idet de selv paradoksalt nok er de eneste, der har lavet om på det originale værk.

MØDER

BRØNDBY

Det Tredie Testamente og Martinus åndsvidenskab.
Studiekredse alle søndage i ulige uger kl. 14-17
i lokalerne hos Fonden Det Tredie Testamente,
Vestre Gade 6, Brøndbyøster, 2605 Brøndby.
Heldags Workshops arrangeres jævnligt.
Der lægges vægt på levende undervisning
og praktisk dialog. Henvendelse: Jan Langekær
Tel: 2015 7811 www.det-tredie-testamente.dk

DRAGØR

Martinus-Studiekreds hver tirsdag kl. 15.30-17
kontakt Vagn Noach tlf. 3253 2653 el mail:
noach@post5.tele.dk

ESBJERG

Tirsdag 22/3 **Er mennesket et evigt væsen?**
v/Edith Grønbæk
Mødet er kl. 19 på Tobakken, Gasværksgade 2,1.

FREDERIKSHAVN

Mandag 28/3 **Martinus og den ny verdensmoral**
v/Ole Therkelsen
Mødet er i Teosofisk Forening, Skolegade 8

HERNING

Torsdag 3/3 **Hvem/hvad er Guddommen, og hvordan
styres det mangfoldige univers og det enkelte men-
neskes liv og udvikling?** v/Lars Gyde
Torsdag 24/3 **Kunst, tro og magi** v/Ingolf Plesner
Møderne er kl. 19.30 i ”Kulturellen”, 1.lok.02-01, Nør-
regade 7

NØRRESUNDBY

Onsdag 30/3 **Martinus, Darwin og intelligent design**
v/Ole Therkelsen
Mødet er kl. 19.30 i Teosofisk Forening, Engvej 8

SILKEBORG

Onsdag 2/3 **Vejen til vores lykke – kendskab til livs-
lovene** v/Edith Grønbæk
Onsdag 30/3 **Kunst, tro og magi** v/Ingolf Plesner
Møderne er kl. 19.30 i Medborgerhuset, Bindslev Plads

SINDAL

Tirsdag 29/3 **Kan evigheden forstås?**
v/Ole Therkelsen
Mødet er kl. 19.30, Solgården, Norgesgade 1

SØNDERBORG

Onsdag 2/3 **Hvad er tanker og bevidsthed i virkelig-
heden for en størrelse?** v/Lene Jeppesen

Tirsdag 5/4 **Er mennesket et evigt væsen?**

v/Edith Grønbæk

Møderne er kl. 19.30 på Biblioteket, grupperum 3/4,
Kongevej 19

THISTED

Søndag 27/3 **Hvem/hvad er Guddommen, og hvor-
dan styres det mangfoldige univers og det enkelte
menneskes liv og udvikling?** v/Lars Gyde
Mødet er kl. 15, Plantagevej 18

TÅSTRUP

Tirsdag 1/3 **Hvem er min næste – jeg skal elske?**
Tirsdag 15/3 **Sandheden, den bedste vej til helbre-
delse**
Tirsdag 29/3 **Er skuffelser åndelige fejltagelser?**
Tirsdag 12/4 **Arver vi vores talenter?**
Tirsdag 26/4 **Vær gartner i din egen bevidsthed**
Tirsdag 10/5 **Usynlige energier og kræfter**
Tirsdag 24/5 **Spørgsmål, samtale, hygge og under-
holdning**
Møderne er kl. 19-21.30. Tåstrup kulturcenter, Poppel
alle 12, www.martinus-taastруп.dk

VEJLE

Søndag 10/4 **Er mennesket et evigt væsen?**
v/Edith Grønbæk
Mødet er kl. 14 i DOMUS, Ved Sønderåen 1

VIBORG

Torsdag 31/3 **Martinus og den ny verdensmoral**
v/Ole Therkelsen
Mødet er kl. 19.30 i ”Stationen”, Lille Sankt Hans gade

ÅRHUS

Mandag 14/3 **Hvem/hvad er Guddommen, og hvor-
dan styres det mangfoldige univers og det enkelte
menneskes liv og udvikling?** v/Lars Gyde
Mødet er kl. 19.30 i Studenternes Hus, stue 2, Ndr.
Ringgade 3
Seminar søndag 10/4 kl. 10-16 **Selv-erkendelsens
kunst** v/Karsten Jensen

ÅLBORG

Onsdag 2/3 **Har mennesket overhovedet en fremtid
for sig?** v/Lars Gyde
Onsdag 30/3 **Martinus, Darwin og intelligent design**
v/Ole Therkelsen
Møderne er kl. 19.30 i DOF NORDKRAFT, Kjellerups
Torv
Der er Martinus-udstilling i Ålborg 4.-6. marts

Martinus-småbøger

Følgende småbøger, som er faksimileudgaver af de oprindelige førsteudgaver, kan nu købes for 20 kr pr stk. De har ikke numre og følger således slet ikke helt de af Instituttet udgivne udgaver.

Menneskehedens skæbne

En ny verdenskultur er ved at blive født. Videnskaben vil udvikle sig til åndsvidenskab, en kommende demokratisk verdensregering vil sikre fred og humane forhold for alle.

Påske

Om Jesu mission, og menneskehedens vej gennem mørket til lyset.

Hvad er sandhed?

Nutidsmenneskets evne til at tro på religiøse autoriteter aftager. Mennesket baserer sig mere og mere på fakta, viden og egen erfaring.

Omkring min missions fødsel

Her redegør Martinus for de oplevelser, som satte ham i stand til at beskrive det kosmiske verdensbillede.

Den ideelle føde

Den vegetariske føde er den naturlige for mennesket på dets nuværende udviklingstrin og bliver mere og mere nødvendig, hvis man vil holde sig fri af sygdom og andre former for ulykkelig skæbne.

Blade af Guds billedbog. Pinseglans over livet.

I et poetisk sprog skildrer Martinus vort liv i den natur, der er Guds organisme.

Den længst levende afgud

Selvishhed er afgudsdyrkelse, uselvishhed er den egentlige kristendom.

Menneskeheden og verdensbilledet

Naturvidenskaben registrerer kun naturens ydre side. Livet er derimod noget indre, er oplevelse og bevidsthed.

Mellem to verdensepoker

Hvorfor er der mørke og lidelse i verden? Hvorledes livet selv gør reinkarnation til kendsgerning. Det nuværende mørke er et ”tøbrud” før et kosmisk forår.

Kosmisk bevidsthed. Mental suverænitæt.

Vejen til kosmisk bevidsthed går gennem udvikling af evnen til at forstå og tilgive sine medvæsener, evnen for næstekærlighed.

Bønnens mysterium

Beretningen om ”den fortabte søn” symboliserer forholdet mellem Guddommen og det levende væsen. Bønnens funktion er at etablere kontakt til det universelle væsen, som vi lever i.

Omkring mine kosmiske analyser. Vejen til indvielse. Gavekultur.

Hvad der kræves for at kunne forstå de kosmiske analyser. Ydmyghed er vejen til visdom. Gaver skal være uden betingelser.

Juleevangeliet

Juleevangeliet er en symbolsk beretning om menneskets skæbne, om dets udvikling fra staldens dyrerige til det rigtige kristusmenneske.

Hinsides dødsfrygten. Den sekundære og den primære opstandelse. Primitivitet og overtro.

Frygt er menneskehedens største problem, men den kan overvindes.

På kærlighedens alter. Meditation. Udødelighed. Djævlbevidsthed og Kristusbevidsthed.

Kærlighedens praktiske væremåde er verdens frelse.

Menneskeheden ét med Gud. Dømmer ikke. Vejen, sandheden og livet.

Guddommen og de levende væseners livsbetingende samhörighed. Absolut kristendom.

Kulturens skabelse

Om de faktorer som ligger bag kulturens udvikling.

Vejen til paradís I og II

Hvad paradís er og hvad det bliver, når vi er færdige med at inkarnere i det fysiske.

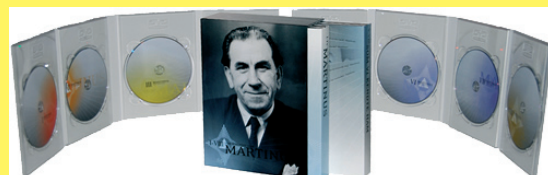
Livets vej. Mentale fængsler. De levende væseners udødelighed. Åndsvidenskabens nødvenighed.

Verdenssituationen og ”Guds billede”. Jeg’et og evigheden. Guds skabelse af mennesket.

Verdensfredens skabelse.

Alle småbøger
20 kr. pr stk.

Dankvartfilm

Martinus' som vi kendte ham 1-8
Box med 8 dvd'ere - kr. 500

Kurt Christiansens
Martinus biografi i to bind
1280 A4 sider - kr. 300

Sv. Åge Rossen
Martinus' verdensbillede
480 sider - kr. 300

Faksimileudgaven af Livets Bog 1-7
- ialt 1000 kr

Den Ny VerdensIMPULS
Klintvej 104 - DK-4500 Nykøbing Sjælland
Tlf. 59 30 52 72 - Giro 9 25 42 42
E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk
Hjemmeside: www.nyimpuls.dk